THE

TAMIL TEXT

FOR THE

Matriculation Examination

OF THE

UNIVERSITY OF MADRAS,

DECEMBER 1888.

PRICE 12 ANNAS.

Madras:
PRINTED FOR THE UNIVERSITY
AT THE S. P. C. K. PRESS, VEPERY.

1888.

P31139
1484

PRINTED AT THE S. P. C. K. PRESS, VEPERY, MADRAS. 1888.

18/3158

1740
490.8186

2
494 8186

சூசிபத்திரம்.

		பக்கம்.
பெருந்தேவனார் பாரதம்:—		
கடவுள் வணக்கம்	....	1
உத்தியோகபருவம்	....	3
பழமொழி:—		
பொருட்பால்	....	19
அரசியல்:—கக-ம் அதிகாரம். இறைமாட்சி	....	,,
கஉ-ம் ,, கல்வி	....	20
கரு-ம் ,, கல்லாமை	....	22
கசு-ம் ,, அறிவுடைமை	....	23
கஞ-ம் ,, பெரியாரைத் துணைக்கோடல்	....	25
பட்டணத்துப்பிள்ளை பாடல்:—		
பொது	....	27
விநோதசரித்திரம்	....	37

பெருந்தேவனார் பாரதம்.

கடவுள் வணக்கம்.

விநாயகர்துதி.

ஓத விநாயகற்று மோங்கு புகழ்பெருக்குங்
காதற் பொருளனைத்துங் கைகூட்டுஞ்—சீதப்
பனிக்கோட்டு மால்வரைமேற் பாரதப்போர் தீட்டுந்
தனிக்கோட்டு வாரணத்தின் றாள்.

சரஸ்வதிதுதி.

புத்தகமு ஞானத்து முத்திரையும் பொற்பளிங்கும்
வைத்த கமண்டலமும் வன்னியுமாய்—முத்த
வடங்கொண்ட பூண்முலையாள் வந்தென் மனத்தே
யிடங்கொண்டா ணீங்கிற் றிடர்.

விஷ்ணுதுதி.

மாலென்பர் தாம்பின்னை மால்வரையான் மால்விசும்பின்
மாலின் புயல்காத்த மால்வண்ணன்—மாலரவப்
பேரோத மேனியான் பேரோத நீர்கடைந்தான்
பேரோத மேனியான் பேர்.

கடவுள் வணக்கம் முற்றும்.

காவலன்வாழ்த்து.

வண்மையாற் கல்வியான் மாபலத்தா லாள்வினையா
லுண்மையாற் பாரா ளுரிமையாற்—றிண்மையாற்
றேர்வேந்தர் வானேறத் தெள்ளாற்றில் வென்றானே
டியார்வேந்த ரேற்பா ரெதிர்.

பாரதம்.

உத்தியோக பருவம்.

1 அரவுயர்த்தோன் சொன்ன வவதியாண் டெல்லாம்
புரவுயர்த்தோன் கானத்து ணீக்கி—முரசுயர்த்த
வேல்வேந்தன் வந்து வெளிப்பட்டான் மற்றிளைய
கோல்வேந்த ரோடுங் குறித்து.

2 ஓட்டிய பன்னீராண் டோராண்டு காடுறைந்து
வீட்டிலங்கு தண்டார் விறல்வீரர்—வாட்டப்
பணியகலப் பார்விளங்கப் பைந்தார் விராட
னணிநகருள் வீற்றிருந்தா ராங்கு.

3 ஆண்டிரண்டு பத்தும்போ யாரணியத் துள்ளுறைந்து
மீண்டிரண்டு பத்து மியன்றிங்கள்—ஈண்டி
யொளிப்பட் டிருந்தங் குயர்நிரையை மீட்டு
வெளிப்பட் டிருந்தார் விழைந்து.

4 தங்கள் வெளிப்பாடு சொல்லித் தமக்கினிய
வெங்கதிர்வேல் வேந்தர்க்கு வெவ்வேறு—சங்கம்
பொருமுகப்ப வந்து புனனுடன் விட்டான்
றிருமுகமுந் தூதுஞ் செல.

5 மற்றுள்ள மன்னவர்க்கும் வாள்வேந்தர் வாய்ப்புடைய
சுற்றத்தார் தங்கட்குந் தோழர்க்கும்—வெற்றித்
திருமா றனக்குந் திறற்குருநா டாளும்
பெருமானும் விட்டான் பெயர்ந்து.

6 அன்று சபையு ளாவுயர்த்தோ னெட்டியநாட்
சென்று கழிந்தன நீதின்மை—ஒன்றியசும்
போராழி வைகும் பெருமாற்குச் சென்றிதனைச்
சோராமற் சொல்லென்றான் றாது.

7 குன்றுங் குறைகடலுங் கொய்பொழிலுந் தான்கடந்து
சென்றங் கெழிற்றுவரை சேர்ந்ததன்பின்—வென்றி
முரசுயர்த்தோன் றூதன் விரைந்தணைந்தான் வானே
ரரசுயர்த்த வேந்தன்பா லாங்கு.

8 எங்குநின் றெம்மிடைக்கு வந்தா யெனவுரைத்துக்
கொங்கலர்தார் மாயவனுங் கூறுவான்—அங்குப்
பொருபடையில் வாய்வைக்கும் போர்வேந்தர் நின்பால்
வரவிடுத்தார் யான்வந்த வாறு.

9 எம்பெருமா னின்மாமி யீன்றெடுத்த பஞ்சவர்கள்
வம்பவிழ்தார்ச் சோதி மணிவண்ணா—தங்கள்
வரவறிக வென்றுரைத்தார் வானரத்தா லன்றங்
கரணிலங்கை செற்றா யறி.

10 அச்சஞ்சூழ் சாபத் தரசழிய வந்தவன்றண்
மச்சஞ்சூழ் நாடன் மகனோடும்—பிச்சஞ்சூழ்
மாச்சுற்றத் தேர்சுற்ற மாயவன்றான் வந்தான்றன்
கோச்சுற்ற மத்தனையுங் கொண்டு.

11 செல்வனைப் புல்லித் திருநெடுங்கண் ணீர்சோர
வெல்ல விருந்த வினையனை—யல்லல்
படவந்தா யென்றும் படர்ந்தனையோ வென்றுந்
தடவந்தான் றன்மகனைத் தான்.

12 வாழி திருவடியாய் மண்ணுலகை மூவடியா
லேழுலகுங் கொண்ட வினையடியாய்—சூழொளிசேர்
பொங்கிருந்தார் வேணி புனையுந் திருவடியா
யெங்கிருந்தான் சொல்லா யிவன்.

13 எங்குத் தலைப்பட்டா யெங்கிவன்போய்த் தான்பயின்றா
னங்கிவ னுற்றனவு மாழியாய்—இங்கிவனை
யானிழந்த காரணமு மெல்லா மெமக்கறிய
வேனமாய் நின்றா யியம்பு.

14 செற்றவனைக் காய்ந்த திறமுஞ் சிவேதன்போய்
நற்றவங்க ளுடினது நன்றாக—மற்றவன்றான்
றங்கட் குதவினதுந் தார்வேந்தற் குற்றுரைத்தான்
வெங்கட் கடாயானை வேந்து.

15 மத்திரத்தார் கோமான் மருமகன்றன் பாலணைய
வித்திரத்து மேல்வந்தா னென்றென்று—சித்திரத்து
மானாக முன்னுயர்த்த மன்னன் வழிவிருந்து
தானாகச் செய்தான் சமைத்து.

16 முன்னொருவன் செய்யு முபகார மூவுலகந்
தன்னைக் கொடுத்தாலுஞ் சாருமோ—என்னே
யுயிர்க்குறுதி யாக வொருவர்சோ றுண்டார்
பிறர்க்குரிய ராவரோ பேசு.

17 அரவுயர்த்தோன் சல்லியனுக் காங்குவழி தன்னில்
விரவுதரு மன்விருந் தென்று—கரவினிடுஞ்
சோற்றின் வலியாற் றுவக்குண்டா னீதன்றோ
மாற்றரசர் வஞ்சித்த வாறு.

18 தஞ்ச மெனவொருவர் சோறுண்ட தாளாண்மை
வெஞ்சமரி லன்றி விளிவரோ—தஞ்ச
மவர்க்காக வந்தே னரவுயர்த்தா[illegible] மீட்டா
யெமக்காமா றீதோ வியம்பு.

19 அத்திப் பதிக்கே யடிப்படையைத் தானேவி
மத்தக் களிறனையான் வந்தணைந்தான்—மொய்த்தமணிச்
சென்னியான் முன்வணங்கத் தேர்வேந்தர் மாமானும்
பன்னினா னெல்லாம் பரிந்து.

20 அரவுயர்த்தோன் செய்தவினை யாங்குவழி தன்னின்
முரசுயர்த்தோன் மூண்டவிருந் தென்றே—காவினெடுஞ்
சோற்றின் வலியிற் றுவக்குண்டேன் கண்டாயே
மாற்றரசர் வஞ்சனைக்கே வந்து.

21 எங்க டுணையா யெமக்கா யவர்க்கானாய்
கங்கைசூழ் நாட்டவர்தங் காவலனே—துங்கப்
படைக்கடைமுன் னீநிற்கப் பாரதப்போர் வெல்லக்
கடைப்படுமோ வென்றான் கலந்து.

22 முன்னை வினையான் முரசுயர்த்தாய் நின்னுடைய
கையி னெடுஞ்சரத்தாற் கால்சாய்வேன்—என்னைக்
கொலப்படுவா யென்றுசொல்லிக் கூறினான் மாற்றார்
வெலற்கரிய சல்லியன்றான் மீட்டு.

23 என்னே விதியின் வலியிருந்த வாவென்று
பொன்னேர் முகம்வாடிப் பொங்கழலான்—முன்னைபோய்
மற்றேதுஞ் சொல்லி மறித்தா தாங்கவற்குக்
குற்றேவல் செய்நீ குறித்து.

24 இன்னனவுங் கூறி யெறிபுனல்வார் மத்திரத்தார்
மன்னவனு மீண்டு வழிக்கொண்டான்—பின்னைப்
பொருந்தாத மன்னவரைப் போர்வெல்ல வென்றிங்
கிருந்தா னிமையோர்க் கிறை.

25 அங்கிரும ருங்கு மாச ரயலார
வெங்கு மிடமின்றி யீண்டிற்றே—பொங்கொளிமான்
றேர்வேந்த னைவரையுந் தீதின்மை கேட்டுவந்த
பார்வேந்தர் மன்னர் படை.

26 வின்மருவுந் திண்டோள் விசயன் றிருமகற்குத்
தன்மக ளுத்தரையைத் தான்கொடுத்தான்—மன்மகிழ
நல்யாணர் நாடி நகரங் களிகூரக்
கல்யாணஞ் செய்தான் கலந்து.

உத்தியோக பருவம்.

27 பட்ட நுதல்யானைப் பாண்டவரோ டாடவர்க
ளொட்டிய நாளே யுறைந்தார்கள்—விட்ட
நறுமா மலர்ப்படப்பை நன்னாட்டிற் றாயம்
பெருமா னுலகளந்தாய் பேசு.

28 ஆண்டு பதின்மூன்றுஞ் சென்றன வென்றுரிமை
வேண்டி விடுக விறல்வேந்தீர்—வேண்டினாற்
பார்காட்டித் தந்தானேற் றந்தானாந் தாரானேற்
போர்காட்டிற் றன்றோ பொர.

29 அவனு முடிக்குரியான் றோன்ற லவனுக்
கிவனு மிடுகவற்றாற் றேற்றான்—அவனு
மரசிழவா வண்ண மறிந்துரைமி னென்றான்
வரைகெழுதோண் மன்னன் மதித்து.

30 மான மணிவரைத்தோள் வாள்வேந்தீர் மற்றிவன்றன்
மே[illegible]யைக் காட்டின் வெளுத்ததே—தானோ
ரறத்தினா லன்றியே யன்பொருபா லோடி
மறத்தினாற் கட்டுரைத்த வாக்கு.

31 மூத்தா னிருக்க விளையா னரசாடல்
கோத்தாகு மென்கின்றாய் கொற்றவனே—மாத்தண்
செறிகுன்றத் தெள்ளருவி செய்யலைக்கு நாடா
நெறிகுன்றச் சொல்லுவதோ நீ.

32 முன்னை முதற்பொருளாய் மூவுலகுந் தானாகிப்
பின்னை யமரர்களாம் பெற்றிய[illegible]—தன்னையே
யெண்ணினா ருள்ளத் திடரகற்[illegible] வல்லானு
நண்ணினா னத்துவரை நன்கு.

33 உரிமைதனை வேண்டி யொருவனைநாம் விட்டாற்
பெருமையர வக்கொடியோன் பேசில்—வெருவச்
செருவிளைத்துப் பார்கொள்ளச் செங்க ணெடுமாறன்
னருவரைத்தோ ளன்றோ வரண்.

34 தந்தைக் குரியதுவுந் தானுள நானுள
வெந்தைக் குரியதொன் றீயுமே—வந்து
புனத்தினைக்கே மான்புகுதும் பொன்வரைசூழ் நாடன்
மனத்தினைக்கண் டொல்லை யறிந்து.

35 சுற்றத் தவர்சூழத் தொல்லரசர் போற்றிசெய்யக்
கற்றை மணிக்கவரி காலசைப்ப—முற்றும்
பொருந்தாத பஞ்சவரைப் பொய்ச்சூதில் வென்று
னிருந்தா னெழிலா சனத்து.

36 காடுறையு மாண்டுங் கரந்துறையு மாண்டும்போய்
நாடுறையும் பாண்டவர்க ணண்ணினரால்—நீடுறையிற்
பூவேந்து வாவிப் புனலேந்து நன்னாடர்
கோவேந்தே யென்னுன் குறிப்பு.

37 நற்றேர் விராட னகரத் திருந்தவற்குக்
குற்றேவல் செய்து வெறுத்தாரேல்—மற்றினியோர்
நன்னாடு மன்னவரு நாடுகபோய்க் காலத்தா
லென்னாடு கைவிடேன் யான்.

38 தன்றாதை தன்னுரிமை தானுள நானுள
வென்றாதை யென்னுரிமை யீயுமே—முன்றாதில்
வண்டிரங்குந் தாரான் மனமறிந்து மற்றிதனைக்
கண்டுரைத்து வாவென்றான் காண்.

39 எந்தைக் குரிய தெனதே யிடுகவற்றாற்
றந்தைக் குரியதும் றன்றேற்றான்—முந்தி
வலனா னெடுங்கொடிமேன் மாமுரசங் கொண்டா
னிகலாய மென்னோ வினி.

40 காடுறைந்த பின்னைக் கரந்துறைந்தா னுங்கட்கு
நாடுதரு வேனென்ற நாப்புரண்டாற்—கோடுதியே
கொள்ளா துலகங் குறுகா டிருநம்மை
நல்கார் பெருந்தக்கோர் நன்கு.

41 அன்றுன் சிறுவன் றுணிந்தனவு மவ்வவனே
யின்றென்சொற் கேளாத வேழைமையும்—நன்றென்றே
ஞாலக்கோ ளாயுள்ள நல்வேந்த ரெல்லோர்க்குங்
காலக்கோ ளாகக் கருது.

42 எற்ற செருக்களத்தி லெல்லோமையுங் குறித்த
கூற்ற மிரண்டனையுங் கோள்விலக்கி—யேற்றங்
குருநாடு பாகமே கொள்கிற்பார் கண்டா
யொருநாடு வேந்தர்க் குரை.

43 மண்டபத்துக் கூவுவித்து மாமடிதன் வஞ்சனையாற்
கொண்டதனிப் பாகங் கொடாயாகில்—அண்டர்
குலவேந்தர் தாங்களே கொள்விப்பார் கண்டாய்
நிலவேந்தர் வேந்தாதந் நாடு.

44 அழித்தழித்தென் கண்முகப்பே யர்ச்சுனன்ற னாண்மை
யிழித்தவனை நல்லாட்க ளென்றோய்—சுழித்தாங்கஞ்
சிந்தியோ டும்பழனச் சேனாடா பாண்டவர்க்கா
வந்தியோ கங்கை மகன்.

45 தையல் சுயம்வரத்துஞ் சாய்த்துன்னை யீர்த்தமார்
பொய்கைக் கணைப்பிணித்த போதகத்தும்—ஐயா
நிரைதுரந்த வஞ்ஞான்றும் நின்னோடே யன்றோ
வரைதிரண்ட தோளான் மகன்.

46 மூதாதை தன்னை முகநோக்கித் தான்முனிந்து
போதாருஞ் சோலைப் புனனாடன்—நீதானும்
வாயறியாய் மன்னர் வலியறியாய் வன்செருவிற்
போயறியா யென்னோ புகன்று.

47 அத்திரங்க ளீந்தானை யம்பை பொருட்டாக
வித்தகத்தாற் பண்டொருகால் வென்றான்போல்—இத்தனையே
கல்லாத புல்லறிவிற் காங்கேயன் றான்செய்த
வல்லாண்மை சொல்லுதிரோ மற்று.

48 காளையர்கள் வாழ்வுங் கதித்தவர்கள் வில்வலியு
நாளை யறியலா நல்வேந்தே—வாளை
மடைத்தலையிற் பாயும் வளநாடர் கோவே
முடித்தலைகண் முன்னுருளும் போது.

49 சித்திரனூர் வந்துன்றன் றிண்டோ ளுறப்பிணித்து
வித்தகவான் போகவே வெல்விசயன்—ஒத்தங்
கணிநெடுந்தே ரேறி யவனுடனே வென்றுன்
மணியணித்தோட் கட்டறுத்தான் வந்து.

50 பாலூன்று நீணிலையும் பார்கொளப்போய்ப் பார்வேந்தீர்
வேலூன்றி நின்றீர் விராடனகர்—மாலூன்றும்
வாயம்பால் வாள்விசயன் மற்றும்மை வென்றிலனே
காயம்பா லாறக் கடிது.

51 சரந்துரந்து பார்த்தன் றனித்தேரை யோட்டி
விரந்தொருவர் நேர்வாரு மின்றிக்—குரங்கின்
கொடித்தேரைக் காணக் குழாஞ்சிதறி யோடும்
படித்தேரை யன்றோ படை.

52 நாடறிய நாட்டார் சபையகத்தே பாஞ்சாலி
நாடறியத் தூசுரிந்த நாசத்தால்—நாடறியத்
தன்னெவ்வந் தீர்க்கத் தழற்பூங் குழல்விரித்த
பெண்ணேயவ் வண்ண மகள்.

53 கங்கை தரித்தா னுடன்மலைந்த கட்டாண்மை
யங்கவன்ற னெஞ்சகமே யாங்கறியும்—பொங்கி
யருவாணி லேறி யசுரனைமுன் கொன்ற
செருபூமி காணீர் செயித்து.

54 பாண்டவர்கள் காடுறைந்து பார்வேண்டப் பார்வேந்தே
யீண்டன் னவர்க்குரிமை யீயாயேல்—மூண்டவர்கள்
தெய்வமே பற்றுயச் சேர்வென் றுரிமையினுன்
மெய்வழியாக் கொள்வார் விரைந்து.

55 வலிமிக்க வாள்வீமன் வாளமரிற் சீறிச்
சலிமிக்க தண்டேந்திச் சார்ந்தாற்—புலிபுக்க
வாடு படுவதுபோ லாகாம் படுவமுன்ன
நாடு விடுவதுவே நன்று.

56 உன்னுடைய பாக முனக்கே நிலையாக
வன்னவர்கள் பாக மவர்க்காகப்—பன்னலையேன்
மண்ணாடு கைவிட்டு வாள்வீமன் றோள்வலியால்
விண்ணாடு மாள்வீர் விரைந்து.

57 தம்பியர்க டற்சூழத் தார்வேந்தர் போற்றிசைப்ப
வம்பவிழ்தார் மன்னா மகிழ்ந்திருந்தாய்—வெம்பியிட
விந்நாடு கைவிட்டிங் கேதிலரா லேவுண்டு
பொன்னாடு மாள்வீர் புரிந்து.

58 சொன்ன சவுதாயஞ் சோராமற் றாயவுனே
யன்னவர்கள் பாகம் வழங்குதியேல்—ஒன்னலரை
வென்றாயு மாதி விறல்வீமன் றோள்வலியைக்
கொன்றாயு மாதி கொடு.

59 மன்றலர்தார் மன்னவனு மாக்கோயிற் புக்கதற்பின்
சென்றரசு வேண்டுந் திருமுனியும்—நன்றிவர்தங்
கோத்தரும மென்னாக் குருமணிசேர் பூணாரு
மாற்றருமன் பாலணைந்தான் மற்று.

60 வேந்தன் மறுப்ப விதுரா னுரைத்தனவுங்
காந்தாரி கங்கைமகன் கட்டுரையுஞ்—சேர்ந்த
வடிமலர்க்கா லங்கர்கோன் வாக்கு முரைத்தான்
முடிமலர்த்தார் வேந்தற்கு முன்.

61 மன்னன் மறுத்தனவு மற்றோ ருரைத்தனவுங்
கன்ன னுரைத்தனவுங் கட்டுரைத்து—மன்னவனு
நிந்தித்துச் சொன்ன நெறியெல்லா மாயனுக்குச்
சந்தித் துரையென்றான் சார்ந்து.

62 தூய புரோகிதனும் போந்துதுவ ராபதியின்
மாயன் மலரடியில் வந்திறைஞ்சித்—தாயங்
கொடேனென்றான் வேந்தன்கோ வேந்தரெல் லாரு
மடாதென்று ராழியா யாங்கு.

63 காடுறைந்த பாண்டவர்தங் கட்டுரிமை வேண்டிவிட
நாடுவிடே னென்று னவில்வேந்தன்—நீடுவினை
யற்றின்னைக் கொண்டாங் காசு தாக்கடவோ
மற்றுனக்கு வேண்டா மதி.

64 வண்டுவரை மன்னவனு மாதவனைத் தானணைந்து
கண்டு வணங்கிக் களிகூர்ந்து—தண்டார்
விரவித்தேன் மொய்க்கும் விசயனையென் பானீ
வருவிக்க வேகென்றான் மால்.

நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா.

65 பன்மணித் துத்திப் பகுவாய் மன்னிய
பொன்னணி நெடுமுடிப் பொருந்தேர் மன்னவன்
வஞ்சக மில்லா வனப்புறும் வாய்மையர்
பஞ்சவர் தமக்குப் பாரினைக் கொடாது
காதிக் கடுத்து வருகின்று ளுதலிற்
பீடார் கமலப் பெரியோ னருளினால்
வாடாக் கற்பின் வலியொடு வந்த
விருபது தடக்கை யொருபது முடியோ
னாழ்கடல் சூழ்ந்த வணிமதி லிலங்கையைச்
சீர்கலி மாநகர்ச் செறிபொழி லகத்துத்
தோரணப் போரிடைத் தும்பினனை நெருப்பு
வாலாற் கொளுத்தி நிமிர்வாய் சிவப்ப
வெரிகொளுத் தியற்றியவ் விலங்கையைச் சுட்ட
வீரக் குரங்குதேர் மேலுயர்த்த காளையைக்
கோல மொவ்வாக் குருகுலக் குரிசிலை
பூண்கொண் மொய்ம்பி னனென்னுர் முடிகளை

யான்கொல் வாளி யல்கு மாண்மையனைக்
காண்டிபத் தடக்கைப் பூணியன் மார்பனை
வேந்தனை யழைத்து விரைகென விடுத்தனன்
பாந்தளிற் பாற்கடற் பள்ளிகொண் டானே.

66 முன்ன மறையவனுன் மூவா முடியானைச்
சொன்ன வரவுடனே சோர்வின்றி—இன்னம்போய்ப்
பார்த்தனையென் பக்கற் பதறிவரச் சொல்லென்று
ஞூர்த்தாவிற் பள்ளிகொண்டா னுங்கு.

67 கஞ்சனைக் காய்ந்த கடல்வண்ணன் பாற்சென்று
வெஞ்சமத்து வேண்டுந் துணையாகச்—செஞ்சொலுடன்
சேராத பஞ்சவர்கள் சென்றிறைஞ்சு முன்னமே
சீராரு மன்னவனே செப்பு.

68 தாமரையாள் கோனைத் தனக்குத் துணைவேண்டி
கோமறுகக் கோனுக மேந்தினுன்—மாமகரம்
வண்டுவரைக் கேதவழ மாலோத மூடாடுந்
தண்டுவரைக் கேகினுன் றுன்.

69 மின்னு மணிநாக வெல்கொடிமேற் றுனுயர்த்த
பொன்னங் கழற்காற் புரவலனை—முன்னே
வரவுணர்த்தா தென்பால் வரவிடுமி னென்றுன்
காவுசெய்யுங் கையான் கலந்து.

70 சீரணிந்த செம்பொற்கா ணுட்டித் திகழ்ந்திலங்கும்
போமளி தன்னிற் பிறழ்ந்திலங்கப்—போரியலும்
வெஞ்சினமால் யானை விசயன் வருமளவும்
வஞ்சனையாக் கண்வளர்ந்தான் மால்.

71 வண்டுவரை மன்னன் மதுரேச னுகவனை
யொண்டியொளி ராசனத்தி னென்றன்மேல்—அண்டர்தொழ
மின்னனைய நுண்ணிடையார் மெல்லடிக டாம்வருட
மன்னவனுங் கண்டுபின்றுன் மற்று.

72 அஞ்சன வண்ணா னறிந்து துயிலுகக்க
வஞ்சனையோ னான மணிமுடியோன்—நஞ்ச
மெழுந்தவிள நாக மெழிற்கொடிமேற் கொண்டான்
செழுந்தவிசின் மேலிருந்தான் சென்று.

73 பாராளும் வேந்தன் பழிபாவ மென்றிவையென்
றோரா துரைப்பானு முற்றெழுந்தான்—சீராரும்
பாண்டவர்தங் கோவேகேள் பாம்பணையான் றானழைத்தா
னீண்டுடனே போதா யிசைந்து.

74 என்ன குறையுடையே மெற்றைக்கு மெம்பெருமான்
றுன்னுந் துணைவனுமாய்த் தோழனுமாய்—முன்னிற்ப
தெல்லா மருளி யிடர்தீர்க்க வல்லான்பாற்
செல்லவோ வென்றான் றெளிந்து.

75 எம்பெருமான் கேட்டா லிகல்வேந்த ரெண்ணமெல்லாந்
தம்பிநீ சென்றாற் றகவுரைத்து—வெம்பியிடில்
விண்ணவர்தங் கோமானை வெற்றித் துணையாக
மன்னவர்கண் முன்னே மதி.

76 கூராழி தானுடைய கோமா னமக்கிந்தப்
போராழி வையம் பெரிதளிக்கச்—சீராருந்
தூதுவாக் காட்டினான் சொல்லுவதோ வென்றுரைத்தான்
போதலர்தார் வேந்தன் புகழ்ந்து.

77 வில்லா விலங்கை விறல்வேந்தை வேரறுத்த
வல்லாளன் முன்னே மறமுரைக்கில்—எல்லார்முன்
பாராளும் வேந்தனுடன் பாரதப்போர் யாஞ்செய்யும்
போராண்மை நீகுறித்துப் போது.

78 நாரணன்றன் பாத நினைந்தெழுந்து நல்வேந்தன்
காரணங்க ளாகப்போர் கண்டுவப்பப்—போரணிந்த
வெஞ்சினமால் யானை விசயனுந்தான் போந்தந்த
வஞ்சனையா னூர்புகுந்தான் வந்து.

79 தொக்கிலங்கு துத்திச் சுடர்நாக மேந்தினன்
புக்கிருந்த வெல்லைக்கண் புக்கான்போய்—மிக்குயர்ந்த
வெம்மாப் பரிபூண்ட வெல்லுந்தேர் முன்னாலோர்
திண்மாக் குரங்குயர்த்த சேய்.

80 கள்ளமரு வீசுங் கழற்றுமனை மலர்க்கண்
வள்ளல் வரவறியக் காட்டிற்றே—கள்ளத்
துயிலெழுந்தான் வென்றி தொடர்ந்துலக முண்டா
னயிலெழுந்த வாழியா னங்கு.

81 பொய்யுறக்கங் கொண்டபிரான் போர்விசயன் றன்னுடைய
செய்ய திருவடிகள் சேர்தலுமே—மெய்யடிமை
தெள்ளியுணர்ந் தார்தமது சிந்தையுள்ளே வீற்றிருப்பான்
பள்ளியுணர்ந் தானவனைப் பார்த்து.

82 செருவீசர் யானைத் திருநெடுந்தோண் மன்ன
ரிருவீரு மெப்பொழுது வந்தீர்—இருவீரு
மென்போந்த வாறென் றுரைத்தா னெழுசுடரின்
மின்போந்த வாழியான் மீட்டு.

83 என்ன வினவுதிரே யெம்வரவு நீரறியச்
சொன்னாலுஞ் சொல்லிழப்ப தாகாதே—உன்னிச்
செருமுனைக்கு வேண்டித் திருமாலே யென்றான்
பொருமுனைக்கு வேண்டிப் புகுந்து.

84 பாராளு மாசையாற் பாண்டவர்க ளெம்மோடு
போராளு மாறே புரிந்தார்கள்—சீராளுஞ்
செங்கமல மங்கைத் திருமாலே நீயெமக்காய்ப்
பொங்கமர்செய் யென்றான் புரிந்து.

85 முன்னே புகுந்தேன் முகில்வண்ணா வென்குறையுஞ்
சொன்னே னினியோர் சொலவுண்டோ—என்னோடு
போர்புரிந்தார் பாண்டவர்கள் போராழிப் போர்க்களத்தென்
நேர்புரிந்து நில்லென்றான் சென்று.

86 என்வரவு நீயறிதி வந்தாலு நீயதனை
முன்னுணர்தி கண்டாய் முகில்வண்ணா — நின்னைச்
செருவிற் படைத்துணையா வேண்டியான் வந்தேன்
திருவிற்கு நாயகனே செப்பு.

87 வாக்கினாற் சொன்னான் மலரடிக்கீழ் யான்பணிந்து
நோக்கினாற் சொன்னவுரை நொய்தாமோ — தர்க்கமருட்
போர்செய்வாய் நீயெமக்குப் பூமகடன் னாயகனே
யார்செய்வார் மற்றிங் கமர்.

88 முன்னம் விசயனையான் கண்டமையா னின்னிருக்கை
பின்னை யறிந்தனனாற் பெய்கழலாய் — முன்னமே
நோக்கினாற் றன்கருமஞ் சொன்னா னதன்பின்னை
வாக்கினாற் சொன்னாய்நீ மற்று.

89 யானு மிவனு மெதிரம்பு கோத்தெங்கள்
சேனை கலந்த செருக்களத்து — மானக்
குடைவேந்தர் முன்னர்க் குலவேந்தே கொற்றப்
படையேந்த லென்றான் பரிந்து.

90 கூருகிரும் வாளெயிறுந் தானிழந்த கோளரிபோ
லாரமரு ளாயுதமொன் றன்றியே — போர்மருவிப்
பொன்செய்த மாவிலங்கற் போர்விசயா யானுனக்கின்
றென்செய்வேன் சொல்வா யினி.

91 இமைப்பளவின் மூன்றுலகங் கொள்வ தென்கையி
லமைத்தனவுஞ் சந்தமையுங் கண்டாய் — சமைத்த
திருநெடுந்தேர்ப் பூட்டழித்த சேவடியா யென்றன்
பெருநெடுந்தே ரூரப் பெறின்.

92 உறுதேர்மே லுன்னை யுளனாகி நிற்கப்
பெறுவேனேல் யானும் பெறுவேன் — மறுசூது
விஞ்சவே தான்பொருத வில்வேந்தர் தாமறிய
வஞ்சனையா லன்றிழந்த மண்.

93 முப்பொழுதாய் ஞான முனிவர்தம் நாயகமா
யெப்பொழுதுங் கோயிலிடங் கொண்டான்போ—யப்பொழுதே
தேர்கொண்டு வாவென்னச் சிந்தித் துடன்பட்டான்
போர்கொண்ட வேந்தற்கப் போது.

94 என்னைப் படைத்துணைமை வேண்டிப் பெறுவிட்டான்
மன்னு புகழுக்கோர் மாசுண்டே — உன்னி
லொருபதினு றுயிரவ சென்மக்க டம்மைப்
பொருபடையாத் தந்தேன் புகழ்ந்து.

95 திருடக் கொடிகொண்ட திண்புயத்தோன் செய்ய
கருடக் கொடிகாவ லாக்கி—மருடா
வடற்றுணையா மன்னவரோ டாடமரு ணீர்போய்ப்
படைத்துணைசெய் கென்றான் பரிந்து.

96 ஒப்பரிய கோபால ரோர்பதினு றுயிரவர்
சொற்பெரிய வுள்ளார் கொடிசுழற்ற—அப்போர்ப்
படைகொடுத்துப் பாராளும் பார்த்தற்கு மாங்கே
விடைகொடுத்து வீற்றிருந்தான் வேறு.

97 பார்மன்னன் மீண்டு பலதே வனைக்கண்டு
கார்வண்ணன் செய்தியெல்லாங் கட்டுரைத்துப்—போரிற்
புறங்கொடா மன்னரொடும் போயினு னங்கே
யறங்கொடா வேந்த னவன்.

98 தந்தை யடிபணிந்து தண்டுள வோன்செய்தி
சிந்தையுற வெல்லாந் தெரிந்துரைத்தான்—புந்தி
யசைந்தா னசைந்தவனு மண்டர்தொழு வான்றன்
மனந்தானங் கேதறியேன் மற்று.

99 ஆயனுடன் பார்த்த னணிநெடுந்தேர் மேற்கொண்டு
தூய தருமன்றன் றுன்னகர்க்குப்—போயவருங்
கானாறுங் குன்றுகளுங் கைகடந்து சென்றடைந்தார்
வானூறு மாமுகில்போன் மற்று.

100 எம்பி விசயனுட னெம்பெருமா னிங்குளனால்
வெம்பகைஞர் தஞ்சேனை விண்ணுலகாம்—அம்புவிமேற்
சீரார் குருநாடுஞ் செங்கோலுஞ் செம்மையுடன்
பாராள்வேன் கண்டீர் பரிந்து.

பழமொழி.

பொருட்பால்.

அரசியல்.

கக-ம் அதிகாரம்-இறைமாட்சி.

1 பொருத்த மழியாத பூந்தண்டார் மன்ன
ரருத்த மடிநிழ லாரை—வருத்தாது
கொண்டாரும் போலாதே கோட லதுவன்றே
வண்டுதா துண்டு விடல்.

2 பாற்பட்டு வாழ்ப வெனினுங் குடிகண்மேன்
மேற்பட்ட கூட்டு மிகநிற்றல் வேண்டாவாங்
கோற்றலையே யாயினுங் கொண்டீக காணுங்காற்
பாற்றலைப் பாலூற வில்.

3 அங்கோ லவிர்தொடி யாழியா னாயினுஞ்
செங்கோல னல்லாக்காற் சேர்ந்தாரு மெள்ளுவரால்
வெங்கோன்மை வேந்தர்கண் வேண்டுஞ் சிறிதெனினுந்
தண்கோ லெடுக்குமா மெய்.

4 ஒளியாரை மீதூர்ந் தொழுகுவ தல்லாற்
களியானை மன்னர்க்கோ கைகடத்த லேதந்
துளியுண் பறவைபோற் செவ்வனேற் பாரு
மெளியாரை யெள்ளாதா ரில்.

5 பாரதத் துள்ளும் பணயந்தர் தாயமா
வீரைம் பதின்மரும் போரெதிர்ந்—தைவரோ
டேதிலா ராகி யிடைவிண்டா ராதலாற்
காதலோ டாடார் கவறு.

6 மறுமனத்த னல்லாத மாநலத்த வேந்த
னுறுமனத்த னாகி யொழுகின்—செறுமனத்தார்
பாயிரங் கூறிப் படைதொக்கா லென்செய்ப
வாயிரங் காக்கைக்கோர் கல்.

7 தன்னலி கிற்பான் றலைவரிற் றானவற்குப்
பின்னலி வானைப் பெறல்வேண்டு—மென்னதூஉம்
வாய்முன்ன தாக வலிப்பினும் போகாதே
நாய்பின்ன தாகத் தகர்.

8 நிரம்ப நிரயத்தைக் கண்டாக் நிரயம்
வரம்பில் பெரியானும் புக்கா—னிரங்கார்
கொடியார மார்ப குடிகெட வந்தா
லடிகெட மன்றில் விடல்.

9 யானுமற் றிவ்விருந்த வெம்முனு மாயக்கால்
வீரஞ் செயக்கிடந்த தில்லென்று கூடப்
படைமாறு கொள்ளப் பகைதூண்ட லஃதே
யிடைநாயிற் கென்பிடு மாறு.

10 எங்கண் ணினைய ரெனக்கருதி னேதமாற்
றங்கண்ண ரானுந் தகவில கண்டக்கால்
வன்கண்ண னாகி யொறுக்க வொறுக்கல்லா
மென்கண்ண னாளா னரசு.

கஉ-ம் அதி. கல்வி.

1 ஆற்று மிளமைக்கட் கற்கலான் மூப்பின்கட்
போற்று மெனவும் புணருமோ—ஆற்றச்
சுரம்போக்கி யுல்குகொண்டா ரில்லையே யில்லை
மரம்போக்கிக் கூலிகொண் டார்.

2 கல்லாதான் கண்ட கழிநுட்பங் கற்றார்முற்
சொல்லுங்காற் சோர்வு படுதலால்—நல்லாய்
விஞமுந் துருத வுணாவில்லை யில்லைக்
கனுமுந் துருத வினை.

3 விளக்கு விலைகொடுத்துக் கோடல் விளக்குத்
துளக்கமின் றென்றனைத்துந் தூக்கி—விளக்கு
மிருள்படுவ தாயின் மலைநாட வென்னை
பொருள்கொடுத்துங் கொள்ளா ரிருள்.

4 உணற்கினிய வின்னீர் பிறிதுழியில் லென்னுங்
கிணற்றகத்துத் தேரைபோ லாகார்—கணக்கினை
முற்றப் பகலு முனியா தினிதோதிக்
கற்றலிற் கேட்டலே நன்று.

5 செல்லற்க சேர்ந்தார் புலம்புறச் செல்லாது
நில்லற்க நீத்தார் நெறியொரீஇப்—பல்காலு
நாடுக தாங்கண்ட நுட்பத்தைக் கேளாதே
யோடுக வூரோடு மாறு.

6 ஆற்றவுங் கற்றா ரறிவுடையா ரஃதுடையார்
நாற்றிசையுஞ் செல்லாத நாடில்லை—அந்நாடு
வேற்றுநா டாகா தமவேயா மாயினா
லாற்றுணா வேண்டுவ தில்.

7 பொற்பவும் பொல்லா தனவும் புனைந்திருந்தார்
சொற்பெய் துணர்த்துதல் வேண்டுமோ—விற்கீ
ழரிபாய் பரந்தகன்ற கண்ணா யறியும்
பெரிதாள் பவனே பெரிது.

8 கல்வி யகலமுங் கட்டுரைவாய் பாடுங்
கொல்சின வேந்த னவைகாட்டும்—அல்கி
மலைப்பா யிழிதரு தண்புன னீத்தந்
தலைப்பெயல் காட்டுந் துணை.

9 உலப்பி லுலகத் துறுதியே நோக்கிக்
குலத்தடக்கி நல்லறங் கொள்ளார்க் கொளுத்தல்
மலைத்தழு துண்ணாக் குழவியைத் தாய
ரலைத்துப்பால் பெய்து விடல்.

10 எமக்குத் துணையாவார் வேண்டுமென் றெண்ணித்
தமக்குத் துணையாவார் தாந்தெரிதல் வேண்டா
பிறர்க்குப் பிறர்செய்வ துண்டோமற் றில்லை
தமக்கு மருத்துவர் தாம்.

௧௩-ம் அதி. கல்லாமை.

1 கற்றானுங் கற்றார்வாய்க் கேட்டானு மில்லாதார்
தெற்ற வுணரார் பொருள்களை—எற்றே
லறிவிலார் மெய்தலைப் பாடு பிறிதில்லை
நாவற்கீழ்ப் பெற்ற கனி.

2 சொற்றொறுஞ் சோர்வு படுதலாற் சோர்வின்றிக்
கற்றொறுங் கல்லாதா னென்று வழியிரங்கி
யுற்றொன்று சிந்தித் துழன்றொன் றறியுமேற்
கற்றொறுந்தான் கல்லாத வாறு.

3 தெரியாதார் சொல்லுந் திறனின்மை தீதாப்
பரியார் பயனின்மை செய்து—பெரியார்சொற்
கொள்ளாது தாந்தம்மைக் காவா தவர்பிறரைக்
கள்ளாரச் செய்குறு வார்.

4 கல்லாதான் கண்ட கழிநுட்பங் காட்டரிதா
னல்லேம்யா மென்றொருவ னன்கு மதித்தாலென்
சொல்லால் வணக்கி வெகுண்டடு கிற்பார்க்குஞ்
சொல்லாக்காற் செல்லுவ தில்.

5 கற்றற்று வாரைக் கறுப்பித்துக் கல்லாதார்
சொற்றற்றுக் கொண்டு சுனைத்தெழுதல்—எற்றெனிற்
றானு நடவான் முடவன் பிடிப்பூணி
யானையோ டாட லுறவு.

6 தாயானுந் தந்தையா லானு மிகவின்றி
வாயின்மீக் கூறு மவர்க[illegible] யே[illegible]துத
ஞெயின் றெனினு ம[illegible]பின் [illegible]டைமுடங்கு
நாயைப் புலியா மெனல்.

7 மானமு நாணு மறியார் மதிமயங்கி
ஞான மறிவா ரிடைப்புக்குத் தாமிருந்து
ஞானம் வினாஅ யுரைத்த னகையாகும்
யானைப்பற் காண்பான் புகல்.

8 அல்லவை செய்ப வலப்பி னலவர்க்காற்
செய்வ தறிகல ராகிச் சிதைந்தெழுப
கல்லாக் கயவ ரியல்பே நரியிற்கூ
ணல்யாண்டுந் தீயாண்டு மில்.

9 எல்லாத் திறத்து மிறப்பப் பெரியாரைக்
கல்லாத் துணையார்தாங் கைப்பித்தல்—சொல்லி
னிறைந்தார் வளையினு யஃதா லெருக்கு
மறைந்தியானை காய்ந்து விடல்.

10 அறிவினான் மாட்சியொன் றில்லா வொருவன்
பிறிதினான் மாண்ட தெவனும்—பொறியின்
மணிபொன்னுஞ் சாந்தமு மாலையு மின்ன
வணியெல்லா மாடையிற் பின்.

கசு-ம் அதி. அறிவுடைமை.

1 பொருந்தாப் பழியென்னும் பொல்லாப் பிணிக்கு
மருந்தாகி நிற்பதா மாட்சி—மருந்திற்
றணியாது விட்டக்காற் றண்கடற் சேர்ப்ப
பிணியீ டழித்து விடும்.

2 அருவிலை மாண்கலனு மான்ற பொருளுந்
திருவுடைய ராயிற் றிரிந்தும்—வருமாற்
பெருவரை நாட பிரிவின் றதனாற்
றிருவினுந் திட்பம் பெறும்.

3 நற்கறி வில்லாரை நாட்டவு மாகாதே
சொற்குறி கொண்டு த[illegible]ணுறுத்துவபோல்
வெற்பறைமேற் றாழு மிலங்கருவி நன்னாட
கற்றறிவு போகா கடை.

4 ஆயிரவ ரானு மறிவிலார் தொக்கக்கான்
மாயிரு ஞாலத்து மாண்பொருவன் போல்கலார்
பாயிரு ணீக்கு மதியம்போற் பன்மீனுங்
காய்கலா வாகு நிலா.

5 நீர்த்தென் றொருவர் நெறியன்றிக் கொண்டக்காற்
பேர்த்துத் தெருட்டல் பெரியர்க்கு மாகாதே
கூர்த்தநுண் கேள்வி யறிவுடையார்க் காயினு
மார்த்த திசைக்கும் பறை.

6 தெரிவுடைய ரோடு தெரிந்துணர்ந்து நின்றார்
பரியா ரிடைப்புக்காற் பண்பறிவார் மன்ற
விரியா விமிழ்திரை வீங்குநீர்ச் சேர்ப்ப
நரிவாளைக் காட்டார் நரிக்கு.

7 சுற்றத்தார் நட்டா ரெனச்சென் றொருவரை
யற்றத்தாற் றேரா ரறிவுடையார்—கொற்றப்புள்
ளூர்ந்துலகந் தாங்கின வண்ணலே யாயினுஞ்
சேர்ந்தது செய்யாதா ரில்.

8 கடுப்பத் தலைஏறிக் காலு மிழந்து
நடைத்தாரா ரென்பதூஉம் பட்டு—முடத்தோடு
பேர்பிறி தாகப் பெறுதலாற் போகாதே
நீர்குறி தாகப் புகல்.

9 முயலவே வேண்டா முனிவரை யானு
மியல்பின ரென்ப தினத்தா லறிக
கயலியலுண் கண்ணாய் கரியரோ வேண்டா
வயலறியா வட்டேணே வில்.

10 கைவிட்ட வொண்பொருள் கைவரா வில்லென்பார்
மெய்ப்பட்ட வாறே யுண[illegible]போல்—மெய்யா
மடம்பட்ட மானோக்கின் மாமயி லன்னாய்
சடம்பட்டான் பெற்றான் குடம்.

௧௫-ம் அதி. பெரியாரைத்துணைக்கோடல்.

1 பொலந்தா ரிராமன் றுணையாகத் தான்போந்
திலங்கைக் கிழவற் கிளையான்—இலங்கைக்கே
பேர்ந்திறை யாயதூஉம் பெற்றான் பெரியாரைச்
சார்ந்து கெழீஇயிலா ரில்.

2 சுடப்பட் டுயிருய்ந்த சோழன் மகனும்
பிடர்த்தலைப் பேராணைப் பெற்ற—கடைக்காற்
செயிரறு செங்கோல் செனீஇயினா னில்லை
யுயிருடையா ரெய்தா வினை.

3 நன்றே யொருவர்த் துணையுடைமை பாப்பிடுக்கண்
ணுண்டேயும் பார்ப்பான்கட் டீர்த்தலான்—விண்டோயுங்
குன்றக நன்னாட கூறுங்கா லில்லையே
யொன்றுக் குதவாத வொன்று.

4 தெற்றப் பரிந்தொருவர் தீர்ப்ப ரெனப்பட்டார்க்
குற்ற குறையை யுரைப்பதாந்—தெற்ற
வறையா ரணிவளையாய் தீர்த லுறுவார்
மறையார் மருத்துவர்க்கு நோய்.

5 பெரியாரைச் சேர்ந்தார்மேற் பேதைமை கந்தாச்
சிறியார் முரண்கொண் டொழுகல்—வெறியொலி
கோணா யினம்வெரூஉம் வெற்ப புலம்புக்குத்
தீநா யெழுப்புமா மெண்கு.

6 சிறிதாய கூழ்பெற்றுச செல்வரைச் சேர்ந்தார்
பெரிதாய கூழும் பெறுவர்—அரிதா
மிடத்து ளொருவ னிருப்புழிப் பெற்றாற்
கிடப்புழியும் பெற்று விடும்.

7 செயல்வேண்டா நல்லன செய்விக்குந் தீய
செயல்வேண்டி நிற்பின் விலக்கும்—இகல்வேந்தன்
றன்னை நலிந்து தனக்குறுதி கூறலான்
முன்னின்னா மூத்தார்வாய்ச் சொல்.

8 பன்னா டொழில்செய் திடைய கவர்ந்துண்டா
ரின்னாமை செய்யாமை வேண்டி யிறைவற்குப்
பொன்யாத்துக் கொண்டு புகுதல் குவளையைத்
தன்னாரால் யாத்து விடல்.

9 ஆஅ மெனக்கெளி தென்றுலக மாண்டவன்
மேஎந் துணையறியான் மிக்குநீர் பெய்திழந்தான்
தோஒ முடைய தொடங்குவார்க் கில்லையே
தாஅந் தரவாரா நோய்.

10 எதிர்த்த பகையை யிளைதாய போழ்தே
அதித்துக் களையின் முதிராதே—தீர்த்து
நனிநயப்பச் செய்தவர் நண்பெல்லாந் தீர்த்த
றனிமரங் காடாத வில்.

பொருட்பால் முற்றிற்று.

பட்டணத்துப்பிள்ளை பாடல்.

பொது.

கட்டளைக்கலித்துறை.

1 உடைகோவணமுண்டுறங்கப்புறந்திண்ணையுண்டுணவிங்
கடைகாயிலையுண்டருந்தத்தண்ணீருண்டருந்துணைக்கே
விடையேறுமீசர்திருநாமமுண்டிந்தமேதினியில்
வடகோடுயர்ந்தென்னதென்கோடிழிந்தென்னவான்பிறைக்கே.

2 வீடுநமக்குத்திருவாலங்காடுவிமலர்தந்த
வோடுநமக்குண்டுவற்றாதபாத்திரமோங்குசெல்வ
நாடுநமக்குண்டுகேட்டதெல்லாந்தருநன்னெஞ்சமே
யீடுநமக்குச்சொலவேயொருவருமிங்கில்லையே.

3 நாடிக்கொண்டீசனைநாட்டமுற்றாயிலைநாதரடி
தேடிக்கொண்டாடித்தெளிந்தாயிலைசெகமாயைவந்து
மூடிக்கொண்டோமென்றுங்காமாயுதங்கண்முனிந்தவென்றும்
பீடிப்பையோநெஞ்சமேயுனைப்போலிலைபித்தர்களே.

4 கையொன்றுசெய்யவிழியொன்றுநாடக்கருத்தொன்றெண்ணப்
பொய்யொன்றுவஞ்சகநாவொன்றுபேசப்புலால்கமழு
மெய்யொன்றுசாரச்செவியொன்றுகேட்கவிரும்புமியான்
செய்கின்றபூசையெவ்வாறுகொள்வாய்வினைதீர்த்தவனே.

5 கண்ணுண்டுகாணக்கருத்துண்டுநோக்கக்கசிந்துருகிப்
பண்ணுண்டுபாடச்செவியுண்டுகேட்கப்பல்பச்சிலையா
லெண்ணுண்டுசாத்தவெதிர்நிற்கவீசனிருக்கையிலே
மண்ணுண்டுபோகுதையோகெடுவீரிந்தமானிடமே.

6 சொல்லிலுஞ்சொல்லின்முடிவிலும்வேதச்சுருதியிலு
மல்லிலுமாசற்றவாகாயந்தன்னிலுமாய்ந்துவிட்டோ
ரில்லிலுமன்பரிடத்திலுமீசனிருப்பதல்லாற்
கல்லிலுஞ்செம்பிலுமோவிருப்பானெங்கள்கண்ணுதலே.

7 வினைப்போகமேயொருதேகங்கண்டாய்வினைதானொழிந்தாற்
றினைப்போதளவுநில்லாதுகண்டாய்சிவன்பாதநினை
நினைப்போரைமேவுநினையாரைநீங்கிந்நெறியினின்றா
லுனைப்போலொருவருண்டோமனமேயெனக்குற்றவரே.

8 பட்டைக்கிழித்துப்பருவூசிதன்னைப்பரிந்தெடுத்து
முட்டச்சுருட்டியென்மொய்குழலாள்கையின்முன்கொடுத்துக்
கட்டியிருந்தகனமாயக்காரிதன்காமமெல்லாம்
விட்டுப்பிரியவென்றோவிங்ஙனேசிவன்மீண்டதுவே.

9 சூதுற்றகொங்கையுமானார்கலவியுஞ்சூழ்பொருளும்
போதுற்றபூசலுக்கென்செயலாஞ்செய்தபுண்ணியத்தாற்
றீதற்றமன்னவன்சிந்தையினின்றுதெளிவதற்கோ
காதற்றவூசியைத்தந்துவிட்டானென்றன்கைதனிலே.

10 வாதுற்றதிண்புயரண்ணாமலையர்மலர்ப்பதத்தைப்
போதுற்றெப்போதும்புகலுநெஞ்சேயிந்தப்பூதலத்திற்
றீதுற்றசெல்வமென்றேடிப்புதைத்ததிரவியமென்
காதற்றவூசியும்வாராதுகாணுங்கடைவழிக்கே.

11 வேதத்தினுட்பொருண்மண்ணாசைமங்கையைவிட்டுவிடப்
போதித்தவன்மொழிகேட்டிலையோசெய்தபுண்ணியத்தா
லாதித்தன்சந்திரன்போலேவெளிச்சமதாம்பொழுது
காதற்றவூசியும்வாராதுகாணுங்கடைவழிக்கே.

12 மனையாளுமக்களும்வாழ்வுந்தனமுந்தன்வாசன்மட்டே
யினமானசுற்றமயானமட்டேவழிக்கேதுணை
தினையாமளவெள்ளளவாகினுமுன்புசெய்ததவந்
தனையாளவென்றும்பரலோகஞ்சித்திக்குஞ்சத்தியமே.

13 அத்தமும்வாழ்வுமகத்துமட்டேவிழியம்பொழுக
மெத்தியமாதரும்வீதிமட்டேவிம்மிவிம்மியிரு
கைத்தலமேல்வைத்தழுமைந்தருஞ்சுடுகாடுமட்டே
பற்றித்தொடருமிருவினைப்புண்ணியபாவமுமே.

14 சீயுங்குருதிச்செழுநீர்வழும்புஞ்செறிந்தெழுந்து
பாயும்புடைவையொன்றில்லாதபோதுபகலிரவா
யீயுமெறும்பும்புகுகின்றயோனிக்கிரவுபகன்
மாயுமனிதரைமாயாமல்வைக்கமருந்தில்லையே.

15 சீதப்பனிக்குண்டுசிக்கெனக்கந்தைதினமிரந்து
நீதுய்க்கச்சோறுமனைதோறுமுண்டுநினைவெழுந்தால்
வீதிக்குணல்லவிலைமாதருண்டிந்தமேதினியி
லேதுக்குநீசலித்தாய்மனமேயென்றும்புண்படவே.

16 ஆறுண்டுதோப்புண்டணிவீதியம்பலந்தானுமுண்டு
நீறுண்டுகந்தைநெடுங்கோவணமுண்டுநித்தநித்த
மாறுண்டுலாவிமயங்குநெஞ்சேமனைதோறுஞ்சென்று
சோறுண்டுதூங்கிப்பின்சும்மாவிருக்கச்சுகமுமுண்டே.

17 உடுக்கக்கவிக்கக்குளிர்காற்றுவெய்யிலொடுங்கிவந்தாற்
றடுக்கப்பழையவொருவேட்டியுண்டுசகமுழுதும்
படுக்கப்புறந்திண்ணையெங்கெங்குமுண்டுபசித்துவந்தாற்
கொடுக்கச்சிவனுண்டுநெஞ்சமேநமக்குக்குறைவில்லையே.

18 மாடுண்டுகன்றுண்டுமக்களுண்டென்றுமகிழ்வதெல்லாங்
கேடுண்டெனும்படிகேட்டுவிட்டோமினிக்கேண்மனமே
யோடுண்டுகந்தையுண்டுள்ளேயெழுத்தைந்துமோதவுண்டு
தோடுண்டகண்டனடியார்நமக்குத்துணையுமுண்டே.

19 மாத்தானவத்தையுமாயாபுரியின்மயக்கத்தையு
நீத்தார்தமக்கொருநிட்டையுண்டோநித்தனன்புகொண்டு
வேர்த்தாற்குளித்துப்பசித்தாற்புசித்துவிழிதுயின்று
பார்த்தாலுலகத்தவர்போலிருப்பர்பற்றற்றவரே.

20 ஒன்றென்றிருதெய்வமுண்டென்றிருவுயர்செல்வமெல்லா
மன்றென்றிருபசித்தோர்முகம்பார்நல்லறமுநட்பு
நன்றென்றிருநடுநீங்காமலேநமக்கிட்டபடி
யென்றென்றிருமனமேயுனக்கேயுபதேசமிதே.

21 நாட்டமென்றேயிருசற்குருபாதத்தைநம்புபொம்ம
லாட்டமென்றேயிருபொல்லாவுடலையடர்ந்தசந்தைக்
கூட்டமென்றேயிருசுற்றத்தைவாழ்வைக்குடங்கவிழ்நீ
ரோட்டமென்றேயிருநெஞ்சேயுனக்குபதேசமிதே.

22 என்செயலாவதியாதொன்றுமில்லையினித்தெய்வமே
யுன்செயலேயென்றுணரப்பெற்றேனிந்தவூனெடுத்த
பின்செய்ததீவினையாதொன்றுமில்லைப்பிறப்பதற்கு
முன்செய்ததீவினையோவிங்ஙனேவந்துமூண்டதுவே.

23 திருவேடமாகித்தெருவிற்பயின்றெனைத்தேடிவந்து
பரிவாகப்பிச்சைபகருமென்றுனைப்பதம்பணிந்தேன்
கருவாகுமேதக்கடற்கரைமேவக்கருதுமென்னை
யுருவாக்கிக்கொள்ளவல்லோவிங்ஙனேசிவனுற்றதுவே.

24 விட்டேனுலகம்விரும்பேனிருவினைவீணருடன்
கிட்டேனவருரைகேட்டுமிரேன்மெய்கெடாதநிலை
தொட்டேன்சுகதுக்கமற்றுவிட்டேன்றொல்லைநான்மறைக்கு
மெட்டேனெனும்பரமென்னிடத்தேவந்திங்கெய்தியதே.

25 அட்டாங்கயோகமுமாதாரமாறுமவத்தையைந்தும்
விட்டேறிப்போனவெளிதனிலேவியப்பொன்றுகண்டேன்
வட்டாகிச்செம்மதிப்பாலூறலுண்டுமகிழ்ந்திருக்க
வெட்டாதபேரின்பமென்னைவிழுங்கியிருக்கின்றதே.

26 எரியெனக்கென்னும்புழுவோவெனக்கென்னுமிந்தமண்ணுஞ்
சரியெனக்கென்னும்பருந்தோவெனக்கென்னுந்தாம்புசிக்க
நரியெனக்கென்னும்புன்னாயெனக்கென்னுமிந்நாறுடலைப்
பிரியமுடன்வளர்த்தேனிதனாலென்னபேறெனக்கே.

27 அண்ணறன்விதியரசிருப்பாகுமணிபடையோர்
நண்ணொருநாலொன்பதாமவரேவலுநண்ணுமிவ்வூர்
துண்ணென்பசிக்குமடைப்பள்ளியானசுகமுமெல்லா
மெண்ணிலிகாலமவமேவிடுத்தனமெண்ணரிதே.

28 என்பெற்றதாயருமென்னைப்பிணமென்றிகழ்ந்துவிட்டார்
பொன்பெற்றமாதரும்போவென்றுசொல்லிப்புலம்பிவிட்டார்
கொன்பெற்றமைந்தரும்பின்வலம்வந்துகுடமுடைத்தா
ருன்பற்றொழியவொருபற்றுமில்லையுடையவனே.

29 கறையற்றபல்லுங்கரித்துணியாடையுங்கள்ளமின்றிப்
பொறையுற்றநெஞ்சமும்பொல்லாதவூணும்புறந்திண்ணையுந்
தறையிற்கிடப்புமிரந்துண்ணுமோடுஞ்சகமறியக்
குறைவற்றசெல்வமென்றேகோலமாமறைகூப்பிடுமே.

30 எட்டுத்திசையும்பதினாறுகோணமுமெங்குமொன்றாய்
முட்டித்ததும்பிமுளைத்தெழுஞ்சோதியைமூடரெல்லாங்
கட்டிச்சுருட்டித்தங்கக்கத்தில்வைப்பர்கருத்தில்வையார்
பட்டப்பகலையிரவென்றுகூறுவர்பாதகரே.

31 வாய்நாறுமூழன்மயிர்ச்சிக்குநாறிடுமையிடுங்கண்
பீநாறுமங்கம்பிணவெடிநாறும்பெருங்குழிவாய்ச்
சீநாறும்யோனியழனாறுமிந்திரியச்சேறுசிந்திப்
பாய்நாறுமங்கையர்க்கோவிங்ஙனேமனம்பற்றியதே.

32 உரைக்கைக்குநல்லதிருவெழுத்தைந்துண்டுரைப்படியே
செருக்கித்தரிக்கத்திருநீறுமுண்டுதெருக்குப்பையிற்
றரிக்கக்கரித்துணியாடையுமுண்டெந்தச்சாதியிலு
மிரக்கத்துணிந்துகொண்டேன்குறைவேதுமெனக்கில்லையே.

33 ஏதப்பட்டாயினிமேற்படும்பாட்டையிஃதென்றறிந்து
போதப்பட்டாயில்லைநல்லோரிடஞ்சென்றுபுல்லறிவால்
வாதைப்பட்டாய்மடமானார்கலவிமயக்கத்திலே
பேதப்பட்டாய்நெஞ்சமேயுனைப்போலில்லைபித்தருமே.

34 சாப்பற்றுவல்வினைசுற்றமுமற்றுத்தொழில்களற்றுக்
காப்பற்றுமங்கையர்கைபிணக்கற்றுக்கவலையற்று
வாப்பற்றுநாதனைவாயாரவாழ்த்திமனமடங்கப்
பாப்பற்றிருப்பதன்றோபரமாபரமானந்தமே.

35 பேய்போற்றிரிந்துபிணம்போற்கிடந்திட்டபிச்சையெல்லா
நாய்போலருந்திநரிபோலுழன்றுநன்மங்கையரைத்
தாய்போற்கருதித்தமர்போலனைவர்க்குந்தாழ்மைசொல்லிச்
சேய்போலிருப்பர்கண்டீருண்மைஞானந்தெளிந்தவரே.

36 விடக்கேபருந்தின்விருந்தேகமண்டலவிணணிட்ட
முடக்கேபுழுவந்துறையிடமேநலமுற்றுமிலாச்
சடக்கேகருவிதளர்ந்துவிட்டாற்பெற்றதாயுந்தொடாத்
தொடக்கேயுனைச்சுமந்தேனின்னினேதுசுகமெனக்கே.

37 அழுதாற்பயனென்னநொந்தாற்பயனென்னவாவதில்லைத்
தொழுதாற்பயனென்னநின்னையொருவர்சுடவுரைத்த
பழுதாற்பயனென்னநன்மையுந்தீமையும்பங்கயத்தோ
னெழுதாப்படிவருமோசலியாதிரென்னேழைநெஞ்சே.

38 செல்வரைப்பின்சென்றுபசாரம்பேசித்தினந்தினமும்
பல்லினைக்காட்டிப்பரிதபியாமற்பரானந்தத்தி
னெல்லையிற்புக்குநல்லேகாந்தமாயெனக்காமிடத்தே
யல்லலற்றென்றிருப்பேனலநீழலரும்பொருளே.

39 ஊரீருமக்கோருபதேசங்கேளுமுடம்படங்கப்
போரீர்சமணைக்கழுவேற்றுநீற்றைப்புறந்திண்ணையிற்
சாரீரனந்தலைச்சுற்றத்தைநீங்கிச்சகநகைக்க
வேரீருமக்கவர்தாமேதருவரிணையடியே.

40 நீற்றைப்புனைந்தென்னநீராடப்போயென்னநீமனமே
மாற்றிப்பிறக்கவகையறிந்தாயில்லைமாமறைநூ
லேற்றிக்கிடக்குமெழுகோடிமந்திரமென்னகண்டா
யாற்றிற்கிடந்துந்துறையறியாமலலைகின்றையே.

41 ஓங்காரமாய்நின்றவத்துவிலேயொருவித்துவந்து
பாங்காமுளைத்தபயனறிந்தாற்பதினாலுலகு
நீங்காமனீங்கி நிறையாநிறைந்துநிறையுருவா
யாங்காரமானவர்க்கெட்டாக்கனிவந்தமர்ந்திடுமே.

42 விதியார்படைப்புமரியாரளிப்பும்வியன்கயிலைப்
பதியார்துடைப்புநம்பாலணுகாதுபரானந்தமே
கதியாகக்கொண்டுமற்றெல்லாந்துயிலிற்கனவெனநீ
மதியாதிருமனமேயிதுகாணன்மருந்துனக்கே.

43 நாய்க்குண்டுதெண்டுநமக்குண்டுபிச்சைநமனைவெல்ல
வாய்க்குண்டுமந்திரபஞ்சாட்சரமதியாமல்வரும்
பேய்க்குண்டுநீறுதிகைப்புண்டுநின்றபிறவிப்பிணி
நோய்க்குண்டுதேசிகன்றன்னருணோக்கங்களுக்குநற்கே.

44 நேமங்கணிட்டைகள்வேதங்களாகமநீதிநெறி
யோமங்கடர்ப்பணஞ்சந்திசெபமந்திரயோகநிலை
நாமங்கள்சந்தனம்வெண்ணீறுபூசிநலமுடனே
சாமங்கடோறுமிவர்செய்யும்பூசைகள்சர்ப்பனையே.

45 நானெத்தனைபுத்திசொன்னாலுங்கேட்டிலைநன்னெஞ்சமே
யேனிப்படிக்கெட்டுழலுகின்றாயினியேதுமிலா
வானத்தின்மீனுக்குவன்றூண்டிவிட்டவகையதுபோற்
போனத்தைமீளநினைக்கின்றனையென்னபுத்தியிதே.

46 அஞ்சக்கரமெனுங்கோடாலிகொண்டிந்தவைம்புலனாம்
வஞ்சப்புலக்கட்டைவேரறவெட்டிவளங்கள்செய்து
விஞ்சத்திருத்திச்சதாசிவமென்கின்றவித்தையிட்டுப்
புஞ்சக்களைபறித்தேன்வளர்த்தேன்சிவபோகத்தையே.

47 தாயாருஞ்சுற்றமும்பெண்டிருங்கைவிட்டுத்தாழ்ந்திடுநா
ணீயாருநானாரெனப்பகர்வாரந்தநேரத்திலே
நோயாரும்வந்துகுடிகொள்வரேகொண்டநோயுமொரு
பாயாருநீயுமல்லாற்பின்னையேதுநட்பாமுடலே.

48 ஆயும்பொழுதுமயிர்க்கால்கடோறுமருங்கிருமி
தோயுமலக்குட்டையாகியகாயத்தைச்சுட்டுவிட்டாற்
பேயுநடனமிடுங்கடமாமென்றுபேசுவதை
நீயுமறிந்திலையோபொருடேடநினைந்தனையே.

49 பூணும்பணிக்கல்லப்பொன்னுக்குத்தானல்லப்பூமிதனைக்
காணும்படிக்கல்லமங்கையற்கல்லநற்காட்சிக்கல்லச்
சேணுங்கடந்தசிவனடிக்கல்லவென்சிந்தைகெட்டுச்
சாணும்வளர்க்கவடியேன்படுந்துயர்சற்றல்லவே.

50 வெட்டாதசக்கரம்பேசாதமந்திரம்வேறொருவர்க்
கெட்டாதபுட்பமிறையாததீர்த்தமினிமுடிந்து
கட்டாதலிங்கங்கருதாதநெஞ்சங்கருத்தினுள்ளே
முட்டாதபூசையன்றோகுருநாதன்மொழிந்ததுவே.

51 எருமுட்டைபிட்கினுதிர்ந்திடுஞ்செல்லுக்கெவாழுவார்
கருமுட்டைபுக்குக்கழலகன்றாய்கனதுக்கமதாய்ப்
பெருமுட்டுப்பட்டவர்போலழும்பேதையிர்பேத்துகிறீ
ரொருமுட்டும்விட்டுமோநாமமென்றைக்குமோதுமினே.

52 மையாடுகண்ணியுமைந்தரும்வாழ்வுமனையுஞ்செந்தீ
யையாநின்மாயையுருவெளித்தோற்றமகிலத்துள்ளே
மெய்யாயிருந்துநாட்செலநாட்செலவெட்டவெறும்
பொய்யாய்ப்பழங்கதையாய்க்கனவாய்மெல்லப்போனதுவே.

53 ஆபாய்பலகலையாய்ந்திடுந்தூயவருந்தவர்பாற்
போயாகிலுமுண்மையைத்தெரிந்தாயில்லைப்பூதலத்தில்
வேயார்ந்ததோளியர்காயவிகாரத்தில்வீழ்ந்தழுந்திப்
பேயாய்விழிக்கின்றனைமனமேயென்னபித்துனக்கே.

54 அடியாருறவுமரன்பூசைநேசமுமன்புமன்றிப்
படிமீதில்வேறுபயனுளதோபங்கயன்வகுத்த
குடியானசுற்றமுந்தாரமும்வாழ்வுங்குயக்கலங்கள்
தடியாலடியுண்டவாறொக்குமென்றினஞ்சார்ந்திலரே.

55 ஆங்காரப்பொக்கசங்கோபக்களஞ்சியமாணவந்தா
னீங்காவரண்மனைபொய்வைத்தகூடம்விண்ணீடிவளர்
தேங்காற்பெருமதிற்காமவிலாசமித்தேகங்கந்தல்
பாங்காயுனைப்பணிந்தெப்படிஞானம்பலிப்பதுவே.

56 ஒழியாப்பிறவியெடுத்தேங்கியேங்கியுழன்றநெஞ்சே
யழியாப்பதவிக்கவுடதங்கேட்டியனாதியனை
மழுமான்கரத்தனைமால்விடையானைமனத்திலுன்னி
விழியாற்புனல்சிந்திவிம்மியழுநன்மைவேண்டுமென்றே.

57 நாய்க்கொருசூலுமதற்கோர்மருத்துவநாட்டிலுண்டோ
பேய்க்கொருஞானம்பிடிபடுமோபெருங்காஞ்சிரங்கா
யாக்குவாராதருந்துவாராதுபோலுடம்பு
தீக்கிரையாவதல்லாலெதுக்காமிதைச்செப்புமினே.

58 கச்சிற்கிடக்குங்கனதனத்திற்கடைக்கண்கள்பட்டே
யிச்சித்திருக்கின்றவேழைநெஞ்சேயிமவான்பயந்த
பச்சைப்பசுங்கொடியுண்ணாமுலைபங்கர்பாதத்திலே
தைச்சுக்கிடமனமேயொருகாலுந்தவறில்லையே.

59 மாணார்விழியைக்கடந்தேறிவந்தனன்வாழ்குருவுங்
கோனாகியென்னைக்குடியேற்றிக்கொண்டனன்குற்றமில்லைப்
போனாலும்பேறிருந்தாலுநற்பேறிதுபொய்யன்றுகா
ணானாலுமிந்தவுடம்போடிருப்பதருவருப்பே.

60 சற்றாகிலுந்தன்னைத்தானறியாய்தனையாய்ந்தவரை
யுற்றாகிலுமுரைக்கப்பொருந்தாயுனக்கானதிலை
பற்றாய்க்குருவைப்பணியாய்பரத்தையர்பாலிற்சென்றென்
பெற்றாய்மடநெஞ்சமேயுனைப்போலில்லைபித்தனுமே.

61 உளியிட்டகல்லையுமொப்பிட்டசாந்தையுமூத்தையறப்
புளியிட்டசெம்பையும்போற்றுகிலேனுயர்பொன்னெனவே
யொளியிட்டதாளிரண்டுள்ளேயிருத்துவதுண்மையென்று
வெளியிட்டடைத்துவைத்தேனினிமேலொன்றும்வேண்டிலனே.

வெண்பா.

62 ஒருநா ளுணவையொழி யென்றா லொழியா
விருநாளுக் கேறென்றா லேறாய்—இருநாளு
மென்னோ வறியா யிடும்பைகூ ரென்வயிறே
யுன்னோடு வாழ்வ தரிது.

விருத்தம்.

63 மத்தளைதயிருண்பானு மலர்மிசையேகினானு
நித்தலுந்தேடிக்காணா நிமலனேநீயின்றெய்திச்
சித்தளைதிருநான்கூறிற் சேந்தனைவேந்தனிட்ட
கைத்தளைநீக்கியென்முன் காட்டுவெண்காட்டுளானே.

பொது முற்றும்.

விநோதசரித்திரம்.

உலகின்கண் வாழாநின்ற உயிர்த்தொகையின் தொழிற்றன்மையை ஊன்றி யோசிக்கும்வேளையிற் பசிதீர உண்பதும் உறங்குவதுமாக முடியினும், உயர்ந்தோரால் ஒழிக்கப்பட்டனவற்றை ஒருங்கே உண்டு, பகலை இரவும் இரவைப் பகலுமாக்கி, உறங்காமலும் ஓடியுலாவி உழலாமலும் இராது ஒழுகின யான், ஒருநாள் இரவில், அறுசுவைப் பதார்த்தத்தோடும் அன்பர்கட்கு அன்னம் ஊட்டி அவமே நாட்கழிக்கும் இடம்பனாகிய நண்பனொருவன் மனையில் நடந்த விருந்திற்குச் சென்று, உட்பகையாறுமுடைய நட்பினருடன் உண்டு, களித்து, உரையாடி, விளையாடி, ஊர்சுற்றி, உதயமானபின் உறையுளுக்கேகி, உறங்கிக்கிடந்து, ஒண்கதிர்ப்பரிதி விண்நடு நீங்கி ஒன்பது நாழிகை ஒழிந்தபின், வீண்வாதம்பேசி நாண்முழுதும் போக்கும் வெறியர்போல விடாமற் கதறியலையும் வேலையின் கூலத்தைப் பார்த்து மீந்த காலத்தையுங் கழித்து மீளலாமென்று எண்ணி, வரைவு-தொழில்-வித்தை-வாணிகம்-உழவு-சிற்பம் முதலிய தொழில்களிற் குறைவில்லாது சிறந்து பரந்த இந்தியநாட்டில் முந்திய நகரங்களில் ஒன்றாய், நாலு வருணருஞ் சேனாவீரும் வாழ்வுறும் மாடமாளிகைமாலை-துரைத்தனசாலை-நிரைத்த தனசாலை - வர்த்தகசாலை-நிர்த்தனசாலை - சர்வகலாசாலை - தர்மகலாசாலை - இளையர் சிறுமியர் கலைபயில்சாலை - வைத்தியசாலை - வைதிகர்சாலை - சித்திரச்சாலை - கைத்தொழிற்சாலை - ஆயங்கொள்சாலை-நியாயங்கொள்சாலை-இன்னனசாலைகள் எண்ணிறந்தன பெற்று, நால்வகை அரணுஞ் சூழ்வுறவுற்று விளங்கும் பொன்னகரையொக்கும் சென்னைமாநகரிலுள்ள விந்தையாய் ஒளிரும் வீதிகளிற் பிரவேசித்தேன்.

அங்கங்கே பலவித ரதங்களில் வாயுவேகமுள்ள வாம்பரி பூட்டிக் காந்தர்வாம்சர்களெனக் கணிக்கத்தக்க ஆடவர்களும் அரிவையர்களும் இணை இணையாக இவர்ந்து செல்லும் அரியகாட்சிகளைக் கண்டு களித்து உடல் பூரித்துச் செல்கையில், முதனாள் இரா

முழுதும் நல்ல காற்றின்மையால் நித்திராபங்கமுற்று மிக அலுப்புண்ட என் தேகத்திற்கு, விற்பன நூல்களைக் கற்பனையறக் கற்ற கேட்ட பெரியோர்வசனம்போல மிருதுவாயுஞ் சுகமாயுந் தோன்றத் தவழுங் கடலிளங்காற்றுச் சால இனிமை விளைக்கப் பெற்றேன்.

இவ்வாறு தேக சந்தாபந்தீரக் கடற்கரையோரத்தை நணுகி நிற்கையில், நங்கூரம்போட்டு நீரில் மிதக்கும் பல நாவாய்கள், கட்குடியனைப் போல அசைந்து தள்ளாடவும், அவற்றின் மேற்றட்டில் வாயுவால் மொத்துண்டு பலவர்னக்கொடிச்சீலைகள், தங்கள் இரு சிறைகளைக் கொண்டு பலகாலுந்தட்டி மேலெழுகின்ற பருந்துமுதலிய பலஜாதிப் பெரும்பறவைகள்போலப், படபடவென்று அடித்துக்கொண்டு ஆடவும், உன்னத மலைகள்போல உயர்ந்து அசுவ அணிகள்போல அடுக்கடுக்காய் வந்துபாய்ந்து, மேக கர்ச்சனைபோல மிக இரைந்து, கரையைக் கரைய மோதி அகழ்ந்து, கருமணலைவாரி அலசித் தெறித்துத் திரியாநின்ற அளவற்ற திரைமாலைகளைத் திறந்த கண்மூடாது சிறிதுநேரம் நோக்கிநின்றேன்.

இவ்வண்ணம் நின்ற என் பக்கத்தில் எவரோ ஒருவர் வந்து நின்ற அசுமாற்றம் அவ்வலையொலியால் செவிக்கேறப்பெறாது, சற்றுப்பொறுத்து நான் அவர் நின்ற திசையைநோக்கி என் நிலைபெயர்ந்து அடியெடுத்துவைத்துத் திரும்பவே, அவர் என் முகத்தைக் குளிர நோக்கி முகமலர்ந்து அகங்குளிர்ந்து தம்பி! என விளித்து, என்ன வேலையாக இங்கு நீர் வந்தீர் என என்னை வலிய வினவினர். அக்கணம் யான் அதற்கு விரைந்து விடைபகராது சற்றுப்பொறுத்து வேடிக்கைப்பார்க்கவந்தேன் என்றேன்.

மனிதர்க்கு முக்குணங்கள் மாறி வருதல் இயல்பாதலின் அக்காலை எனக்குக் கிஞ்சித்துச் சத்வகுணமேலிட்டு, இவரோ நம்மை முன்பின் அறியார், நாமும் அங்ஙனமே, "புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா வுணர்ச்சிதான்-நட்பாங்கிழமைதரும்" என்றவாறு ஒருவர் மற்றொருவரோடு கூடுதலும் பழகுதலும் இன்றிக் கண்டறிதலே சிநேகந்தரும்; ஆதலால், இவர் நம்மை இன்று கண்டமாத்திரத்திலே சிநேகனென்று கொண்டார்போலும்; "என்று முகமனியம்பா தவர்கண்ணுஞ்-சென்று பொருள்கொடுப்பர் நீதற்றோர்" "தங்கு

றைதீர் வுள்ளார் தளர்ந்து பிறர்க்குறாஉம்-வெங்குறைதீர்க் கிற்பார் விழுமியோர்'' என்பன பெரியோர்களது இலக்கணங்கள்; இருமைப் போ நமக்கியல்பானகுணம்; ஆதலால் இதுவரையிலும் நாம் பிற ரோடு வலிய உறவாடி யறியோம். சிநேகம் உண்டாகாத காலையில் ஒருவனைக்கண்டால் மரியாதை செய்யவேண்டும்; அது உண்டா னபின் செய்யும் மரியாதை கபடமாகும்; மேலும், சிரித்தமுகமுங் குளிர்ந்தபார்வையுஞ் சிநேகன்சொல்லைக் கேட்க விரும்பும் எண் ணமும் இன்பமானசொல்லும் விசேஷமான நண்பனைக் கண்ட வுடனே சந்தோஷப்படுதலும் ஆசையுள்ளவனுடைய லட்சணங் களாம்; இத்தகைய குணங்களில் நமக்கு எட்டுணையுமில்லை; இரு வரில் ஒருவர் முந்திப்பேசாது எங்ஙனங் கேண்மை கிடைக்கும்? "அன்பீனு மார்வ முடைமை யதுவீனு-நண்பென்னு நாடாச் சிறப்பு" என்பதற்கெதிரியதாய வன்பென்னும் மௌட்டிகம் நமக்கு வாய்த் துளது; நம்போலியர், தம்மை நண்புகொள்ளும் அவா உள்ளவர் கள் பக்கத்திருப்பினும் அவரோடு நல்லுரைவழங்க நாவெழாமல் கல்விமுதலிய அரும்பேற்றிற்கு அருகரல்லராகிறார்கள்; இவர்களா லாய வழக்கம் நம்மை விட்டு ஏகவில்லை. "பழக்கங்-கொடியது பார் பாறையினைக் கோழிகிழிக்கும்" என்றவாறு, தானிருக்குமிடம் பாறையாயினும் கோழி காலாற்சீக்கும்; வழக்கமில்லாதவரோடு வலியப்பேசில் மாறு ஏதேனும் வருமெனினும் அதனைமாற்ற நமக்கு வலியுளது; ஆயினும் இவரோடு இன்று நண்புகொளும் நாட்டம் பெரும்பாலும் இன்று; கேட்ட வினவுக்கு விடைவிடுத்து இவரு டைய ஊர் பேர் முதலியவைகளை உசாவுவோம்; பின்னர்ச் சிநே கிக்கவாய்ப்பின் சிநேகிப்போம்; இவரோ மிகவிருத்தர்; பருவம் எண் பது போலும்; தோற்றம் சாலப்பெருந்தகைமைத்து; விழிகள் ஆழ்ந்து குழிந்திருக்கினும் அருண்மடை திறந்து பெருகுகின்றன; முகஞ் சாந்தங் கோபமின்மைகளைத் தோற்றுவித்துத் தாமரையைத் தருக்கி நிற்கின்றது; இடம்பவேஷம் சற்றுமில்லை; தாடி யுரோமங் கயல் முட்போன்று நரைமுதிர்ந்துள்ளன; திரை தேகத்தைக் கவர்ந்தது; காத்திற் றண்டுஞ் சிரத்திற் பாகையுந் தளர்ந்து நடுங்குகின்றன; ஆத லால் உலகிற் சில பாலியர் விருத்தரைப் பரிகசிக்குமாறு, நாம் இவரோடு எந்த விநோத வார்த்தையாடலாம் என எண்ணி இங்ங னம் யான்பொறுத்து விடையளித்ததை அவர் பொருள் செய்யாமல், ஏதோ ஒன்றைச் சொல்ல ஆரம்பிக்கும்போது, கடற்காட்சியிலே

கவனஞ் சென்றிருந்தமையாற் காலந்தாழ்த்து விடைபகர்ந்ததற்கு என்னை மன்னிக்கவேண்டுமென்றேன்.

அதற்கவர், அப்பா! கடற்காட்சி உன் கருத்தை மாத்திரமன்று, யாவருடைய கவனத்தையுங் கவரத்தக்கது. அது சிறந்த விநோதத்தை விளக்கும். இச்சாகரம், தனக்குள்ளடங்கிய அளவில்லாத பொருள்களைக்கொண்டு நமக்குப் பெரும் பயனையளிப்பதுமன்றிக், கவிவாணர்கள் கூறும் வர்ணனைகளுக்கு இலக்காயிருக்கின்றது. இதோபார், இதன் தோற்றங் கறுத்திருப்பினும் நீர் வெளுத்துளது. கரிகரிதெனினுங் குணங் கௌரவமுளது. இந்நீர் வெண்மையுஞ் சுத்தமும் உடையதாயினும் உண்ண உதவாததுபோல இடம்பம் பெருமை முதலிய துர்க்குணமுடையவன் உபயோகியாகான். அறியாமையால் ஆடி ஓடுஞ் சிறுவர்களைப்போலச் சிறுமீன்கள் துள்ளித் திரிகின்றன. இதனைக்கண்ட கொக்கு உறங்குவதுபோல அப்படகில் வாளா இருக்கின்றது. "அடக்கமுடையார் அறிவிலரென்றெண்ணிக்-கடக்கக்கருதவும்வேண்டா" என்னும்பொருளை இதனாற் றெரிகிறோமல்லவோ? கல்லாத கயவர்கள் வெல்லக்கருதி எதிர்ப்பினும் கற்றுவல்ல சான்றோர் சற்றும் பேசார். அந்நீர்க்காகம் இரையளிக்கத் தொடர்ந்து தொடர்ந்து சென்றும் அதனையேற்காமல் எட்ட ஓடுந் துஷ்டப் பார்ப்பு, வலியக்கல்விப் பொருளைப் புகட்டமுயலும் உபாத்தியாயர்களை மதியாது விளையாட்டிலே மனம்வைத்துழலும் மாணாக்கரையொத்திருக்கின்றது. அவர்கள் இரைவதுபோல ஒலிக்கும் இவ்வலை அடங்கா மனைவியை அடித்து அடக்கமுயலும் ஆடவர் போலக் கரையை அடித்து மோதுகின்றது. வீணாரவாரம் விளைப்பவர்போன்ற இவ்வொலி, அறஞ் செய்தேன் என ஆடம்பரஞ் செய்வார்போல என்றும் அடங்காது. இது அடங்கினபின் நீராடுவோமென்பவர் போலச்சிலர் நற்கருமங்களைப் பிற்காலஞ் செய்வோமென எண்ணி நாள்கழிக்கின்றனர். அந்தோ! சென்றநாட்களை எண்ணித் தீர்க்கலாம், இருக்கும் நாட்கள் இவ்வளவினவென எண்ணுதலுங் கூடாது. வாழ்நாட்களை வீழ்நாட்களாக்கி வறிதேமாண்டவர்கள் மாள்கின்றவர்களை வரையறுக்கக்கூடுமோ? அறநெறி நில்லார்க்கு அறிவு புகட்டுவது அடாது. புகட்டினும் அது மலையில் அறைந்த மர ஆணி கூர்மை மழுங்கி அறைந்தவன் கைக்கு அரியதுன்பம் விளைப்பது போலாம். எவரெவர்கள் சுபாவம் எப்படியோ அப்படியே இயலும்.

எட்டிப்பழத்தை இனிப்பாக்கலாமா? வாழைமரந் தீபத்தைக் கிரகிக்காததுபோலச் சில மந்தமதிகட்கு எந்த விதமாகப் போதிக்கினுந் தஞ்சொந்தப்புத்தி மாறாது. அவருட் சிலரறிவிற் போதிக்கப்பட்டவைகள் அக்கணம் நிற்கினும் புராண வைராக்கியம்போல நீடித்து நில்லா. கரும் பொன், கசடறத்துலக்கும்போது மாத்திரமல்லவோ ஒளிவிடும். கண்டமாத்திரையிற் கற்பூரந் தீபவொளியைக் கவர்வதுபோல, உன்னைப்போல் மதியூகிகட்குப் போதிக்க வாய் திறக்குமுன் வஸ்து உணர்ச்சிவாய்க்கும். வெண்பொன் செம்பொன்கள் சிறிது துலக்கினும் மிஞ்ச ஒளிதரும். எத்தகைய விவேகிகளாயினும் வித்தியாபோதனை அவர்கட்கு நித்தியமும் வேண்டும். விலை வரம்பில்லாத மாணிக்கமாயினும் மாசு படியும். அதுபோல அஞ்ஞானவிருள் யாரையும்விடாது. சுடர் விளக்காயினும் தூண்டுகோலொன்று வேண்டுமல்லவோ? சிலர் ஓதாதுணர்ந்தேமென்று உளறுவது உண்மையாமா? பகலும் இரவும் உண்ணுதவன் பருத்திருப்பானு? நாம் குழவிப்பருவத்தில் மழலைச்சொற் பயின்றது தாய் தந்தைகளிடத்தில் அல்லவோ? விவேக போதினியாகிய சாஸ்திர விளக்கு நமது அறிவை விளக்கிக் காட்டும் விமலமான கருவி. இதனை இளமையிலே கைபழகி விளையாட வேண்டும். இங்ஙனம் இருக்கும் இவ்வித்தியா விளையாட்டை யான் சிறுவயதிலே விட்டுச், சாதாரணமான வேடிக்கை பார்த்தலென்னும் வாடிக்கை மேவிட்டு, வயதையெல்லாம் வறிதாக்கி, என்மனைவியையும் அதனுள் மேவுவித்து, அவளையும் அவள்பெற்ற அருமைச் சிறு குழந்தையையும் இழந்து, விசனத்துக்குள்ளாகி விழலனுன என் விவேகத்தை என்னென்றெடுத்துரைப்பேன் என்று உரைத்து மிகுந்த வியாகூலராய் நின்றவிடம்விட்டு அகன்றனர்.

அங்ஙனம் அகன்றவர் வாக்கால், வேடிக்கை பார்த்துக் காலத்தைக்கழிப்பது வீணெனவும், வித்தியாவிஷய விசாரணை செய்வது மேன்மையெனவும் உணர்ந்தேனுயினும், அக்காலத்தில் எனக்குண்டான அறிவிற்கு அவை ஒவ்வாதிருந்தன. ஆனாலும் அவர், தம்மனைவிமக்களைப் பிரிந்த வரலாறுமாத்திரங் கேட்டுவரவேண்டுமென்னும் அவா என்பிடர்பிடித்துந்தத் தொடர்ந்து அவர்பின்னே நடந்தேன். அவரோ சற்றுந் திரும்பிப்பாராது சிரங்குனிந்து சூரியாஸ்தமனமானதாற் துரிதமாய்ச்செல்ல, யான்மீண்டும் எவ்வாறு

பேசுவதென்னும் யோசனையின்மேல் விரைந்து சென்றேன். அவரை அழைத்து நிறுத்தவும் அகம் சம்மதிக்கவில்லை. ஆனால் அவர் நான் வசிக்கும் வீதிமார்க்கமாய் நடந்தார். அப்போது இதுவுந் தெய்வாதீனந்தான், இனி நம் கருத்து நிறைவேறினதே யென்று மனங் களித்து, என் வீட்டுக்கருகிற் கிட்டும்பொழுது அவர் பக்கத்தில் வந்து ஐயா என்று வணங்கினேன். உடனே அவர் என் முகத்தை யேறிட்டுப்பார்த்துப் பாராவாரக்கரையிற் பார்த்தவர் நீர்தாமோ என்று பட்சமாய்க்கேட்டார். அதற்கு நான் ஆம் என்றுரைத்து அடியேன் வீடு இது. தேவரீர் திருவுளம்பற்றவேண்டுந், தங்கள் வரலாறு வெளியிடத் தயைசெய்யவும் வேண்டும் என்று நயந்து விண்ணப்பஞ்செய்து தேவரீர்க்கு இவ்விரவிற் சயனிக்க உறையுளும் உண்ண அமுதும் மற்றும் வேண்டுவனவும் இங்கேயாகலாம் என்று பரிந்து வருந்திக் கேட்டுக்கொண்டேன்.

இதனைச் செவிசார்த்திய அப்பெரியவர், தம்பி, நானோர் அகதி, பிச்சையெடுத்துண்பதே எனது பிழைப்பு, உன்னுடைய வேண்டுகோளைப் பூர்த்திபண்ண விருப்புள்ளவனேயன்றி வேறில்லை, மூப்பு மேலிட்டமையால் எனக்குச் சாப்பாடு தினம் ஒருதடவைதான் ஒப்புக்கொள்ளும், இதுவும் இவ்வீதிக்கு அயல்வீதியிலுள்ள பிரபுவாகிய வரதராஜ மகிபதி அகத்திற் கிடைக்கின்றது. வீதிவேதிகையில் உறங்கி, மிகுந்த காலத்தையுங் கழித்துக்கொண்டு தற்காலம் ஜீவித்து வருகிறேன், இவ்விரவை எங்குறங்கிக் கழிக்கினுங் கழிக்கலாம், என் இன்று வரவில்லையெனக் கேட்பவர் அப்பிரபுவையன்றி எவருளர்? இந்தப் பாவிசரிதையைப் பன்னியுரைத்தால் மகாபாதகமாகும், இது சொல்வதினும் வேறுபுண்ணியகதைகளைச் சொல்லக் கேட்பது புருஷார்த்தத்தை விளைக்கும், நான் பட்டதுங் கெட்டதும் பாழுக்கிறைத்ததுஞ் சொன்னால் வெட்கமும் அழுதாற் துக்கமுமாம் என்று மிகுந்த வியாகூல சித்தராய்ப் பெருமூச்சுவிட்டுப் பேசினார். இதைக் கேட்டவுடன் நான் அவர்க்கு அப்போது வேண்டுந் தாகசாந்திமுதலிய உபசாரங்கள்செய்து, உள்ளே அழைத்துப் போய்த் தகுந்த ஆசனம் இட்டு, இருத்தி, ஐயா தாங்கள் ஆர்கவிக்கரையில் அளித்த வசனாமிர்தத்தை என் செவியென்னும் வாயாற் பருகி, அஞ்ஞானமென்னும் மிருத்துவை அகற்றிநிற்கத் தாங்கள் மூதுக்குறைவென்னும் தூண்டிலால் என் மனமாகிய மீனத்தைப்

பற்றிக்கொண்டு வந்தீர்கள், "கைம்மாறுகவாமற் கற்றறிந்தோர் மெய் வருந்தித்-தம்மாலியனுதவிதாஞ்செய்வர்" என்பது தங்கள்பால் மெய்யாயிற்று, இன்னும் புல்லியேனுடைய அநாசாரமாகிய அழுக்கைக் கழுவத் தங்கள் சதாசாரமாகிய மழைத்துளியைக் கொட்டவேண்டும், "பழம்புண்ணுளியாதி பரிகாரி" என்பதனுல் தாங்கள் பட்டபாடுகளை யான் செவியுற்றுக் கேட்பது இனியெனக்கு எத்தன்மையான இடையூறுகள் சம்பவிக்கினும் அவைகளைப் பரிகரித்தற்கு ஒரு கருவியாகுமே, "மூத்தோர்சொல் வார்த்தையமிர்தம்" என்றும் இருக்கின்றதேஎன விநயமாக இரந்து கேட்டுக்கொண்டேன். அக்காலை, பெரியவர் சிறிதுநேரம் இளைப்பாறிச் சொல்லத்தொடங்கினர்.

"இம்மாநகரிற் சாமானியவர்த்தகர்களில் ஒருவராகிய வைத்யநாதர் என்பவருக்கும் மீனுட்சியென்னும் மாதுக்கும் யான் ஏகபுத்ரனுய்ப்பிறந்து 'உடன்பிறப்பில்லா வுடம்புபாழ்' என்னும் வசனத்துக்கிலக்கியமாய், என் பிதாவுக்கு உத்தரகிரியைசெய்யச் சக்தியற்ற நாள்காம் பருவத்தைக்கடந்தேன். ஐந்தாம் வயதிற் தந்தைசெய்யும் உதவியாகிய வித்தியாப்பியாசக் தாய்செய்வித்தாள். செய்துமென்ன? கல்வியைக்கண்டாற் கைப்பும் விநோதவிளையாட்டைக் காணில் விருப்பும் எனக்கு மேலிட்டிருந்தன. 'மாணுக்கர் வாயைப்பார்ப்பதும் உபாத்தியாயர் கற்பிப்பதை உல்லங்கனம் செய்வதும், விரும்பிக்கற்கும் வித்யார்த்திகளை விளையாட்டிற்கழைப்பதும் ஆகிய வினைகளை விட்டு விடு' என்று என்தாய் என்னைத் தண்டித்ததை இன்றும் மறந்திலேன். 'தந்தை மரித்தானெனிற் கல்விபோம்' என்னும் வாக்கியத்தை கடு-வது வயதுவரையிலும் ஸ்திரப்படுத்திக் கடன்வைத்த தகப்பனும், வியபசாரியான தாயும், விசேஷரூபவதியான பாரியுங், கல்வியில்லாத புத்திரனுஞ் சத்துரு என்றபடி கடன் வையாமல் விசேஷ திரவியத்தை வைத்துக் காலஞ்சென்ற என் தந்தை போழிக்கச் சத்துருவாய்க் கல்வியைப் புறக்கணித்தேன். என் அருமைத்தாய் 'ஈன்றபொழுதிற் பெரிதுவக்குந் தன்மகனைச்-சான்றோனெனக் கேட்டதாய்' என்றவாறு, நான் கற்று வல்லன் ஆவேனென்று அவாக்கொண்டு, கேட்டவாறு விசித்திரக்கட்டமைந்த விசேஷ புஸ்தகங்களும், வேடிக்கையாய் விளையாடப் பல விநோதப் பொருள்களும், வித்தியாசாலைக்குப்போகவா மேன்மையான பண்டி

களுங் குதிரைகளும், சண்டையாட்டுக்கடா, கோழி, காடை, கவு தாரி, பலவிதப்புரு இவைமுதலானவைகளும் வாங்கிக் கொடுக்கப் பெற்று அவற்றை வளர்ப்பதும், வம்புவிளைப்பதும், வாதுக்குநிற் பதும், நியாயசபையேறுவதும் ஆகிய மணியத்தில் வர்த்தித்துப், பலபாஸ்திரீகாந்தனுகத் தலைப்படவே, என்தாய் என்னை ஏன் என்று கேளாமலும், அதட்டிக்கேட்டால் எங்கே ஊரைவிட்டு ஓடிப்போ கிறானோவென்னும் அச்சத்தால் யான் உவக்குமாறு நடந்துகொள்ளப் பின்வாங்காமலும் இருக்கக் கைம்பெண்வளர்த்த கசடனுகித்திரிந்து கலியாணஞ்செய்யப்பெற்றுப் பதினெட்டாவது வயதில் பருவமா காத பாரியை நமன்கையிற் பறிகொடுத்தேன்.

"இவ்வாறு, பிதாத்தேடிவைத்த பெரும்பொருளே என்னைத் துர்ஜனனுக்கித் தூர அகல, உண்ணும் அன்னத்திற்குச் சுன்னம் வந்து, எல்லா ஆடம்பாடங்களும் ஒடுங்கி, வீட்டிலுள்ள பண் டங்களை விற்று உண்டு, விசனமேலிட்டு, ஒருநாள் உட்கார்ந்துயோ சித்து எதை விற்கலாமென்று உள்ளகமெல்லாம் ஊன்றிப்பார்க்கும் போது என்தந்தை உடுப்புப்பெட்டி பரண்மேலிருக்கக்கண்டு எடுத் துச் சோதித்துப்பார்க்கையில், என்தந்தை ஜீவியகாலத்தில் வேலூரி லுள்ள நாணயமான பெரிய வியாபாரியோடு கூட்டுவியாபாரஞ் செய்வதற்கு முதலாகக்கொடுத்திருந்த ரூபாய் கரு௦௦ என்றெழுதி யிருந்த கணக்கும் அதைச்சேர்ந்த வியவகாரப் பத்திரங்களுஞ் சில வைத்திய புஸ்தகங்களும் இருக்கப்பார்த்து எடுத்து, அவ்வியாபாரி அக்காலம் மிகவுஞ் செழிப்புள்ளவனுயிருக்கக் கேள்விப்பட்டதனுல், யானும் என்தாயுஞ் சென்று என்தகப்பனுக்குச் சேரவேண்டிய பாகங் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டபோது, அவன் மகன் மூர்க்கனுகை யால் இல்லையென்று மறுக்க, அங்குள்ள நியாயவாதியொருவர் வசம் அதற்கு வேண்டிய ஆதாவுகளைக்கொடுத்து, அவர் கேட்டபடி ஜெயித் துவரும்பொருளில் மூன்றில் ஒருபங்கு அவரும் இரண்டுபங்குயா னும் எடுத்துக்கொள்வதென்று தீர்மானித்துக், கோர்ட்டில் வழக்குத் தொடுத்து ஜெயம்பெற்று, இரண்டாயிரம்ரூபாய் அடைந்து, இவ் வூர்க்குவந்து பழையபடி துர்ச்சன நண்பரோடு ஆடித், தாசி வேசி களைக்கூடி, அவர்கள் ஆடல்பாடல்களில் மனஞ்செறிந்து, உரிய பொன்களெல்லாம் கொடுத்துப், பெரியபுண்களெல்லாம் மடுத்து, பாயும்படுக்கையுமாயிருந்து வாதைப்பட்டு, வாடி, மெய்யை மூடி

மிருசீயோடி, ஈயாடிப் பரிகரிக்க வைத்தியர்களுக்குக் கொடுக்க
மருந்துச்செலவுக்குக்கூட வழியின்றி மயங்கும்போது, என்தந்தை
பெட்டியிலிருந்த வாகடப்புஸ்தகங்களின் ஞாபகம்வந்து, அவைகளை
எடுத்துவரும்படி என்தாயை மெள்ள மிருதுவான தொனிகொண்டு
அழைத்தேன். இதைக்கேட்ட என்தாய் எனக்கு மிருத்து நேரிட்
டதோ என்னமோவென எண்ணி, அதிசீக்கிரம் ஓடிவந்து 'என்ன
அப்பா பிதற்றுகிறை' என்று அழுது அருகில் உட்கார்ந்து, சங்கதி
தெரிந்து, அப்புஸ்தகங்களைக் கொண்டுவந்து கொடுத்து, 'அப்பா
மகனே உன் தந்தையார் முன் வர்த்தகஞ்செய்த காலையிற் தமக்கு
ஒழிவான சமையத்தில் இவைகளைப்பார்த்துப் படித்துப் பல அவுஷ
தங்கள் செய்வதும் பல ஏழைகளுக்குக் கொடுப்பதும் ஆக இருந்த
துண்டு. ஆதலால் உன்நோய்க்குத் தக்க மருந்துகளும் இருக்கும்.
நான் இளமையிற் கல்விகல்லாமற் போனதினால் அவைகளைப் படிப்
பதற்குஞ் செய்வதற்கும் பாத்திரம் அற்றேன். நீ படித்துக்கொண்டு
வந்தாயானால் இன்னமருந்து இதற்குதவுமென்றும் அதுசெய்யும்
விதம் முன்செய்திருப்பதினால் தெரியுமென்றுஞ் சொல்வேன்' என
அவ்வாறே நான் முழுதும் படித்துவர ஒருமருந்து தெய்வாதீன
மாகக் கிடைத்தது. அதைச் செய்துகொடுக்க உண்டு, கடவுளருளால்
அக்கண்டத்தினின்றும் நீங்கிச் சொஸ்தப்பட்டுக் கற்புநிலைதவறாது
என்தாய் ஒரு செல்வவான்வீட்டிற் குற்றேவல்புரிய வருமதியத்
தால் ஜீவனஞ் செய்தும், இளமையிற் கல்லாது கழித்தநாள்களைக்
கருதிக் கவலைகொண்டு வைத்திய புஸ்தகங்களை உத்தம வைத்தியர்
கள் உதவியின்றிப் படித்தும், 'உற்றானளவும் பிணியளவுங் காலமுங்
கற்றான் கருதிச்செயல்' என்னும் விதியையும் வாதசித்த சிலேட்டு
மங்களின் கூறுகளையும் நாடி-நேத்திரம்-நா-குரல்-மூத்திரமுதலிய
குறிகளையும் ஔஷதங்களுக்குரிய அநேக பதார்த்தங்களின் குண
குணங்களையும் அறியாது சீவரக்ஷாமிர்தம் சிந்தாமணிமுதலிய சிறந்த
வைத்திய நூல்களில் உள்ள பாடல்களைச்சொல்லிக் குழந்தைவைத்
தியன்-மருத்துவன்-சத்திரவைத்தியன் என்று பேர்பூண்டுந், தம்மி
டத்தில் வந்த வியாதியஸ்தனைச் சமனுலகுக்கேற்றுஞ் சில துன்மார்க்
கப் பாமரசுதேச வைத்தியர்களோடு சேர்ந்தும், ஜோதிஷம்-வியவ
காரம்-பிராயச்சித்தம்-வைத்தியம் இந்நான்கையுஞ் சாஸ்திர சம்பிர
தாயந் தெரியாமல் நடத்துகிறவன் பிரம்மகத்திசெய்தவனென்னப்
படுவான் என்பதற்கேற்க வீரபூராசங்களைச் சிந்தூரம் மாத்திரை

92156

பஸ்மம் சூரணம் கிருதம் இலேகியமுதலியவைகளில் சேர்த்துக் கொடுத்து என்கையில் அகப்பட்டவர்களைக்கொன்று ஆயிரம்பேர் களைக்கொன்றவன் அரைவயித்தியனென்பதாகப் பேரெடுத்து எமாந் தவர்களிடத்திருந்து காசுபறித்து ஜீவனஞ்செய்துஞ், சகல வைத்தி யங்களுந் தக்கவாறு ஞானயுக்தமாய் நடத்திப் பெரும்பாலும் பிரக் யாதி அடைகின்ற ஆங்கிலேய வைத்தியர்கள் பிரவர்த்திக்கிற ஆங்கி லேய அரசாட்சியிலும் யாதொருதடையுமின்றி வைத்தியன் மகன் வைத்தியனென்று சொல்லும்படி திரிந்தேன்.

''திரிந்துமென்ன! அதனால் வந்தகாசு மாயமாய்ப் பறந்து 'ஈன் றுளின் என்னகடவுளுமில்' என்னப்பட்ட என்தாய் தன் இளமை தொட்டு உண்டாயிருந்த மார்படைப்பினால் நான் வீட்டிலில்லாத சமயத்தில் இறந்து பிணமானாள். அதுகண்டு நான் ஆருத்துக் கத்தில் மூழ்கிப் பிணத்தை மசானத்துக்குக் கொண்டுபோய்த் தகன சமுஸ்காரஞ்செய்து மீண்டு வீட்டுக்கு வரும்வழியில், அரை யில்உடுத்த காவிவஸ்திரமுங் கனகமலர் முகப்பிட்டருத்ராக்கவட மும் விபூதியணிந்தமேனியும் முண்டித்தமுடியுந் தண்டம்பிடித்த காமும் வெள்ளிக்குமிழ்கட்டிய பாதகுறட்டிலேறிய அடியும் விபூ திப்பையுங் குடையுங் கோவணமும் விளங்க ஒரு சந்நியாசி என் பக்கத்தில் வரக்கண்டு, அவர் கடாக்ஷவீக்ஷண்ய கமலக்கண்கள் என்ன நிவைக்கவர்ந்ததினால் அவருடன் மெள்ள அண்டி வார்த்தையாட ஆவல்கொண்டு, மாதாவைப் பறிகொடுத்த யான் சேதாவைப் பின் தொடரும் சேங்கன்றுபோலப் பின் தொடர்வதைப் பாராதவர்போ லச் சற்று விரைவாக நடக்கத் தொடங்கினர். பதியானவன் துரா சாரமுள்ளவனானாலுஞ் சதாசாரமுள்ளவனானாலும் மூர்க்கனானா லும் பண்டிதனானாலுங் காஷாய தண்டங்கள் தரித்திருந்தால் பூஜ்ய னவன் என இருத்தலாலும், பெரியோர்கள் சிறியோர்களை லட்சியஞ் செய்யார்களாதலாலும், அவர் தயைக்கு நாம் பாத்திரமாவதே உறுதியென்று எண்ணிக் கடுக ஓடி எதிரில் நின்று தண்டம் சமர்ப் பித்துக் கைகட்டி வாய்புதைத்து நிற்கவே, அவர் 'குருகடாட்சம் கூட்டிமுடிக்கவேண்டுங் குருநாதா குமரேசா ஈஸ்வரா' எனப் பல நாமங்களை எடுத்து வெகு சிரத்தையுடன் செப்பி, விபூதியை எடுத்து என்முக நிறையப்பூசித் தாமும் பூசிக்கொண்டு, என்பின்னே துக்கங் கொண்டாடி வருபவர்களையும் என்முகவாட்டத்தையுங் கடைக்

கணித்து, யாக்கை நிலையாமையைப்பற்றி 'நந்தவனத்தி லோராண்டி-அவன் நாலாறுமாதமாய்க் குயவனைவேண்டி-கொண்டுவந்தானொரு தோண்டி-அதைக்கூத்தாடிக் கூத்தாடிப்போட்டுடைத்தாண்டி' எனவும், அப்பா இந்தத் தேகம் ஆகாயத்திலெறிந்தகிலை-காற்றையடைத்த துருத்தி-வெயிலிலிட்ட வெண்ணெய்-ஆற்றிலெழுந்த குமிழி-மேகத்தில் விளங்குமின்னல்-நித்திரையில்கண்ட கனவு-மீகாமனில்லாத மாக்கலம்-இதனை மெய்யென நம்புவது வீண், பிறப்பதுபோல இறப்பதும் உண்மை, 'சாவாதவில்லை பிறந்தவுயிரெல்லாம்' எனப் பல ஞானங்களைப்பாடிவரவே, அவரைவீட்டுக் கழைத்துப்போய்ப் பல உபசாரங்கள் செய்து, போஜனஞ்செய்வித்து, என்விருத்தாந்தங்களையெல்லாம் உரைத்துவரும்போது, அவர் 'அப்பா, இந்நாய் நெடுநாள்காட்டிலிருந்து தவஞ்செய்து, அநேக சித்தர்களைத் தரிசித்துக் கணக்கில்லாத மூலிகைகளையும் இரச குளிகைகளையும் இரச மணிகளையும் வசிய குளிகைகளையும் அஞ்சனங்களையுங் கண்டுபிடித்து, மூப்புமுடித்து, அகஸ்தியரைக்கண்டு அவராற் சில முடிக்கப்பெற்றுவந்தது. இவைகளாலிதற்கென்ன பயன்? காயசித்தி பெற்றவர்களெல்லாம் இக்காசினியை விடாதொழிந்ததில்லை. பஞ்சலோகங்களையும் வேதித்துப் பலனென்ன? இக்காயமோ இந்நாய்க்கொரு கணமாகிக் கங்கையிற்போட்டுத் தொலைக்கலாமென்று போகிறது' என்னும் பசப்புவசனமாகிய மோகன பாணங்களையென்மேற் பிரயோகிக்கவே, நான் சித்தப்பிரமைகொண்டு, தெய்வமொன்றென நம்பவும் பட்டணத்திலாயினும் வனத்திலாயினும் வாசம்பண்ணவும் இராஜாவோடாயினும் சந்நியாசியோடாயினுஞ் சிநேகஞ்செய்யவும் அழகுள்ள மனைவியோடு கூடியாவது குகையிலாவது வசிக்கவும் வேண்டுமென்று சாஸ்திரம் சொல்வதினால் இப்பெரியவரை நம்மோடு வைத்துக்கொண்டு ரசவாத வித்தையை எப்படியாவது கற்றுக்கொண்டு நம்முடைய வீட்டையெல்லாம் பொன்மயமாக்கிக் குபேர சம்பத்துடன் கூடி வாழலாமென்னும் வீணெண்ணத்தை வைத்து, அன்றுமுதல் அவர்க்குச் சோடச உபசாரஞ்செய்து, ஆடுகோழி கஞ்சா அபினி முதலியவைகள் சம்பாதித்துக்கொடுத்துத், தினமுஞ் சிஸ்ரூஷைசெய்துவந்து, ஒருநாள் என் அபிப்பிராயத்தை மெள்ள உரைத்தேன். அதைக் கேட்டவுடன் அவர் 'அப்பாவைத்தியன் கூடிக்கெட்டான் வாதிகூடாமற்கெட்டான்' எனவும் 'வேதம் ஓதியறி வாதம் ஊதியறி' எனவுமுள்ள மொழிகளின் கருத்து உனக்கு

வெளிப்படையாய்த் தெரிந்தவையே. ஆதலால் நீ என்மனமொப்ப நடந்து நான் உரைத்தபடி ஊதினால் பலனடையாமற் போகமாட்டாய். ரோகிக்கல்லாமற் சுகனுக்கு மருந்தேன்? தரித்திரனுக்கன்றித் தனிகனுக்குப் பொருள் கொடுப்பார்களா? உன்னையொத்த உத்தமர்க்கென்றல்லவோ இவ்வித்தைகளை இந்நாய் வெகு பிரயாசைப்பட்டுக் கற்றுவந்தது. வேறொருவர்க்குக் கற்றுக்கொடுத்தால் அது காட்டிலெறித்த நிலவுங் கமரிற்கவிழ்த்த பாலும் ஆற்றிற் கரைத்தபுளியும் விழலுக்கிறைத்த நீரும்போல அல்லவோ ஆகும் என்று வெகு உருக்கமாய் மொழிந்து, ஒரு மண்சட்டியில் உமி கொட்டி அதிற் கரிவைத்து நெருப்புமூட்டிக் கொணரும்படி கட்டளையிடவே, நான் அவ்வாறு சித்தஞ்செய்தவுடன், அவர் தம் பையிலிருந்து ஒரு மூசையெடுத்து, சில பச்சிலைச் சாறுகளை அதில் பிழிந்து, ஒரு செம்புத்துண்டை இரண்டு வராகனிடை எடுத்து வைத்து ஊதச்சொன்னார். நான் அவ்வாறு ஊதிக்கொண்டிருக்கும்போது கீழேகிடந்த ஒரு கரித்துண்டத்தை எடுத்து மூசையின் உட்பிரதேசத்தைத் துழாவிக்கொண்டேயிருக்க நான் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேனேயன்றி, அக்கரித்துண்டு போட்டவிடங் கவனித்திலன். பின் தழலையவித்து மூசையை உடைத்துப்பார்க்கச் சொன்னபடி பார்க்கும்போது தங்கமாகக்கண்டேன். மற்றொருநாளும் அவ்வாறுசெய்து, நாங்கூழ்ப்பூச்சியை இட்டு நயமான வெள்ளியைக் காட்டி எனக்கேகொடுத்துச், சில மூலிகைகளின் பெயரையும் இருக்குமிடங்களையும் இயம்பினார். இதற்குள்ளே யான் கொஞ்சஞ் செருக்குற்று, ஆயுள்வேத பாஸ்கரனென்றும் வாதவித்தை கைவந்த சித்தனென்றும் பிறர் கருதும்படி வெளியில் உரையாடி, இடம்பவேஷங்கள் தரித்துச் சஞ்சரித்துச், செலவுக்கு முட்டுப்பட்டு முகம் வாடியிருக்குங் குறிப்பைச் சாமியார் கண்டு என்னசங்கதியென்று என்னைவினவினார். அதற்கு நான் ஊரில் வைத்தியஞ்செய்து அடையும் ஊதியமோ மிக அற்பஞ், செலவோமிகுதி, ஆதலால் ஒருங்கே நான்கு சேர் தங்கம் செய்துகொண்டால் உத்தமமென்று எண்ணுகின்றேன் என, அவர் அப்பனே நீசொல்வது சரியே, ஆனால் நான்கு சேர்க்குப் பிடிக்குஞ்செலவோ நானூறு ரூபாயாகுமே, அதற்கு நீயெங்கே போவாய், நானோ காட்டில் திரிந்து பச்சிலை சம்பாதிக்க வேண்டும், கடைச் சரக்குகளும் பலவேண்டும், இவைகளெல்லாங் கிடைத்தாலும் இவ்விடத்திருந்து செய்வது ஏலாது, பிறர்கண்டால்

உனக்கும் எனக்கும் பெருந்துன்பம் நேரிடும், இந்நகர்க்குக் காததூர முள்ள காட்டிலிருந்து நீயறிய நிறைவேற்றவேண்டுஞ், செய்து உன் கையில்கொடுத்து விட்டு என் வழியைப் பார்க்கவேண்டும் எனவே, எனக்கு பிரம்மானந்தமுண்டாகி ஐயா, தாங்கள் ஒன்றும் நினைக்க வேண்டுவதில்லை, நானூறல்ல ஐந்நூறாயினும் இன்று தேடிக்கொண்டு வந்து நாளைத் தங்களிஷ்டப்படி செய்து முடிக்கலாமென்று உறுதி கூறி, வெளியிற்போய் ஒரு சவுகாரியண்டை என்வீட்டுப்பத்திரத்தை வைத்து நானூறு ரூபாய் வாங்கி இராத்திரி எட்டுமணிக்கு வீடு வந்து கைப்பெட்டியில் வைத்துப் பூட்டிக் காரியத்தைப் பெரியவர்க்குத் தெரிவித்து, அமுதுபடைப்பித்து, நானும் உண்டு வேலையாளை அவனுடைய வீட்டுக்கனுப்பிவிட்டுப், பணத்துக் கலைந்த அலுப்பினால் என்னைமறந்து உறங்கிவிட்டேன். பொழுது புலர்ந்தபின் சாமிசெய்யவந்த சாமியார் இருந்த அறையிற்போய்ப் பார்க்கையில், அங்கு ஏகவெளியாயிருக்க அங்கு மிங்கும் பார்த்தும் அவரைக்காணாமல் மங்கிய மனத்துடன் அலைந்து வந்து வீட்டுக்குள் வைத்த பணப்பெட்டியும் இல்லாதிருக்கவே, ஒருமணி நேரம் வரையில் எனக்கொன்றுந் தோன்றாமல், திப்பிரமைகொண்டு, அடியற்ற பனைபோல நிலத்தில் விழுந்து கிடந்து, சற்று உணர்வு வந்து பெருமூச்சு விட்டு யோசித்து, ஐயோ! என்செய்வேன், வஞ்சகவேஷந் தரித்து நெஞ்சினில் நஞ்சம் பரித்துக் கொஞ்சிய பகட்டுத் திருட்டுத் தடிச்சாமியாரே என் பொருளைக் கொள்ளைகொண்டான், நமது வேலைக்காரனோ வீட்டிலில்லை, ஊரிலோ நமக்கு ஒருவரும் பகையில்லை, பணத்தைப்பாழாக்கினோமே தான தருமஞ் செய்து பலனடைந்தோமா? 'முற்பகல் செய்யிற் பிற்பகல் விளையும்' என்றவாறு, பல ஆயுள்வேதங்களை ஆய்ந்தறிந்து சமயோசித சிகிச்சைசெய்து மகாவல்லவர்களென்று மதிக்கும் மதி யூகிகளாகிய ஆங்கிலேய பண்டிதர்களுஞ் சுதேசபண்டிதர்களும் அடங்கிய பல வைத்தியசாலைகளிருக்கும் இக்காலத்தில், ஒன்றும் அறியாத என்னை மகா பண்டிதனென்றும் நமது உயிர்த்தாரகனென்றும் நம்பிவந்த பேதை ஏழைகளுடைய உடல்பொருளாவிகளை இழந்துபோகச்செய்து ஏமாற்றின நம்மை இத்திருட்டுச்சாமி ஏய்த்தான், இதிற் குற்றமொன்றுமில்லை, 'தன்வினை தன்னைச்சுடும்' என எனக்குள்ளே சொல்லிக்கொண்டு, சற்றுத்தேறிப் பத்து நாள் வாளாவிருந்து, சோற்றுக்கு வரும்படி இல்லாமையாற் றொன்மைய உத்தியோகத்தையே கொண்டு ஜீவித்

வந்தும், வஞ்சமாய வைத்திய வாதநூல்களில் மனம்வைத்துப் படித்தும், இவைகளே மேன்மையான சாஸ்திரங்களென்று பிறர்க்குச் சொல்லியும், ஊமைகண்ட கனவுபோலவும் வியபிசரித்ததாகக் கனவுகண்ட மனைவி வேறொருவருடனும் சொல்லாமை போலவும் அச்சந்நியாசி செய்த சதியை அந்நியர் யார்க்கும் பன்னுமலும் இருந்து, சிலநாள்கழித்துப் பின்னும் பொன்னாசையென்னும் பெருங்காற்றிற் புந்தியாகிய பஞ்சு அகப்படச் சில துன்மார்க்கர்களுடன் கூடிப் பச்சிலே பாஷாணாதிகளைக் கடன்பட்டு வாங்கிக் கணக்கற்ற எருமுட்டைகளால் கஜபுடம் குக்கிடபுடம் முதலிய போட்டுக் கொளுத்திப் பிரித்து உள்ளே வைத்த சரக்குச் சிதம்பரமாக இருக்கக்கண்டு, ஐயோ செய்பாகத்திலோ கைபாகத்திலோ பிசகுவந்ததென்று நினைத்தும், அஞ்சனங் காயகற்பம் வசியம் ஆகருஷ்ணம் உச்சாடனம் ஜோதிடம் இவைகளினுண்மையறியாமையிலே அறிந்தவனாகப் பிறனாமயக்கியும் வந்தமையால் 'கெட்டிக்காரன் பொய் எட்டு நாளில்தெரியும்' என்பதாகக் கொஞ்சநாளில் என்னைப் பொய்யனென்று பலரும் புறக்கணிக்கத்தலைப்பட்டார்கள். ஆகவே என் கையில் ஒரு காசு குதிரைக்கொம்பாகி, ஒரு பிடிசோறும் வெல்லப் பிடியென வறுமைநோய் மலிந்தது. எவ்விடத்தில் வித்தை தனப்பிராப்தி சுகம் இவைகளில் ஒன்றாயினுங் கிடையாதோ அவ்விடத்தில் ஒருபகலேனும் வசிக்கலாகாதென்று மனவுறுதிகொண்டு ஜனனதேசத்திலேயே இருக்கவேண்டுமென்று பிறர் கூறும் வசனத்தை அவமதித்துக் காசிக்குப்போகும் வழியிற் தஞ்சை இராஜா அநேக சத்திரங்கட்டி அன்னதானஞ் செய்துவருகிறாரென்று கேள்விப்பட்டு வெளியில் புறப்பட்டேன்.

"நான் வரும்போது குடியிருந்த வீட்டைக் கடனுக்காகப் பெற்றுக்கொண்ட சவுகாரியண்டை ஓர் அணா பிச்சையெடுத்து வாங்கி மேல் துணியில் முடிந்துகொண்டு அடையாற்றைக்கடந்து வரும்போது, சில சூதாடிகளுடன் கலந்து ஓர் ஆட்டம் பந்தயம் வைத்து ஆடி மேற்படி அணாவையும் மேற்றுணியையுந் தோற்றேன். என்செய்வேன்! பசியோ அனல்போலெழுந்தது. கண் பஞ்சடைந்தது. களைமேலிட்டது. பக்கத்திலுள்ள ஏரிநீரை இரண்டு கைநிறைய வாரிக்குடித்துப் பாதையின் மருங்குள்ள பாதவத்தினிழலிற் படுத்து உறங்கினேன். யாரோ என்னைத் தட்டி எழுப்பினதினால்

எழுந்து பார்க்கையிற் தீபம்வைக்க ஒரு மணி நேரமிருப்பதாகவும் எழுப்பினவர் ஒரு பெரிய மனுஷராகவும் கண்டு நின்று தொழுகையில், அவர் நீயார்? இவ்விடம் ஏன் உறங்குகிறை? என வினவினர். அதற்கு நான் என் விருத்தாந்தமெல்லாம் ஒளியாமல் விளம்ப, அவர் நல்லது இந்த மூட்டையைப் பரங்கிமலைவரையிலும் எடுத்துவா உனக்கு இரண்டணாக் கூலிகொடுக்கிறேன் என, அதற்குச் சம்மதித்து அவரேறிய குதிரையின் பின்னே மூட்டை சுமந்து குறித்த இடம்சென்றேன். அங்கு அவர் எனக்கு வயிறுர அன்னமிட்டது மன்றிப் பேசின அணாவைக்கொடுக்கவரவே அதை வாங்க எனக்குச் சம்மதியின்றித் தங்களோடு கூடவேயிருந்து ஊழியஞ்செய்து ஜீவிக்கிறேன் எனக் கெஞ்சி அவர் பாதத்தில் விழுந்து வேண்டிக்கொண்டு தரையைக்கீறி நிற்பதைக்கண்டு அவருடைய திரு உள்ளத்தில் என் நல்ல அதிர்ஷ்டமானது கருணைவரச்செய்தது. அதுமுதல் நான் மனக் களங்கமின்றி அவர் செல்லும் ஊர்தோறுஞ் சென்று அவர் நிழல்போற் பிரியாமற் குற்றேவல்செய்து பற்றிக்கொண்டு மறுவருடம் இவ்விடம்வந்து அவருடன் வசித்தேன். அவரோ தமிழிலும் ஆங்கிலேய பாஷையிலுஞ் சபைமெச்சுந் தாஷ்டீகப் பிரசங்கச்சமர்த்தர். தயை-தாட்சிணியம்-அன்பு-அடக்கம்-வாய்மை-பொறுமை முதலியநற்குணங்களையே பூஷணமாகப் பூண்டவர். வியாகரணம், பூதத்துவ சாஸ்திரம்-மானததத்துவ சாஸ்திரம்-கணிதம்-ரசாயன சாஸ்திரஞ்-சிற்பசாஸ்திரமுதலிய சர்வகலாநிபுணர். உத்தேச இலக்கண பரீட்சைகளின் ஒன்றை உறுதிப்படுத்தியுரைக்கும் ஒப்பற்ற வாக்குவல்லபமுற்றவர். இவர் பெயர் வித்தியாநந்தர். மனைவி பெயர் சத்தியவதி. இவர்கள் ஆதரணையால் அன்ன வஸ்திராதிகள் குறைவின்றி எனக்குக் கிடைத்துவந்தும், கல்வி கேள்விகள் குறைவாயிருப்பதை நிவிர்த்திக்க எண்ணங்கொண்டு, அப்பிரபு தம்மோடொத்த வித்தைச்செல்வராகியும் நண்பருமாகிய பாவநாசபண்டிதரிடம் ஆங்கிலேய பாஷையுந் தமிழுங் கற்கும்படி அனுப்பினர். அவ்வாறே யான் பிரயாசையெடுத்துக்கொண்டு கற்று வந்தும், வயது முதிர்ந்தமையால் முன்னதைக் கற்க முடியாமலும், முன்னர்க்கொஞ்சம் வாசித்துப் பழகியிருந்தமையாற் பின்னதை அப்பியாசித்துப் பாடப்படிக்கப் பிரசங்கிக்க ஒருவாறு தேறி, அவ்வித்தியானந்தர் அங்கங்குச் சென்று செய்யும் உபநியாசங்களைத் தமிழிற் பட்டோலை பிடித்து எழுதியும், மற்றவேளைகளில் அவர் ஏவினவேலைகளைச்

செய்தும், 'தேவரனையர் புலவருந் தேவர்-தமரனையரோருருறைவார்-தமருள்ளும்-பெற்றன்னர் பேணி வழிபடுவார்கற்றன்னர் - கற்றுணைக்காதலவர்' என்றதிற் கூறிய பேணிவழிபடுதலாகிய பயன் என்வயின் சித்தியாயிற்று. அவர் செய்த உபநியாசங்களில் மானிட வாழ்க்கையென்னும் மகுடத்தையுடையதொன்றை இப்போது உனக்குச் சொல்லவேண்டிய சமயம் நேரிட்டதினாற் சொல்லுகிறேன் கேளெனச் சொல்லலுற்றனர். அது வருமாறு;—

"நீரே பிராணாதாரம் என்னும் வாக்கியம் வெள்ளிடை மலைபோலப்பொருள் விளங்கி நிற்றலால் அந்நீர் பொதிந்த மழையால் உலகமும் உலகத்தால் உயர்ந்தோர்களும் உயர்ந்தோர்களால் பல்வகைய அறமும் பெறப்பட்டு, நீர் சூழ்ந்து நிலவும் இந்நில உலகில் அந்நீராதாரவைக் கொண்டு தோன்றி வளர்ந்து மறையும் சீவராசிகளை எண்பத்துநான்கு லக்ஷமென்று பெரியோர் ஒருவாறு வரையறுத்திருக்கின்றனர். அவை நால்வகை யோனி எழுவகைத்தோற்றமாய் அடங்கிநிற்பன.

'ஊர்வபதினொன்றுமொன்பதுமானிடம்
நீர்பறவைநாற்காலோர்பப்பத்தாம்—சீரிய
பந்தமாந்தேவர்பதினாலயன்வகுத்த
அந்தமில்சீர்த்தாவரநாலைந்து'

அவற்றுள் ஒரு சீவன் மானிடஜனனமாகி வருதல் அரிது. அதினுங்-குறள்-கூன்-ஊமை-செவிடு-குருடு-முடம்-உறுப்பு மயக்கம்-உறுப்பில் பிண்டம் என்னும் எண்வகை உடற்குறைகளில் ஒன்று நீக்கி உதிப்பது அருமை. உறுப்பனைத்துங் கூடிப் பிறக்கினும் பாலியாவஸ்தையில் பாலாரிஷ்டமுதலிய தோஷங்கள் அற்றுப் பரந்த கல்வியும் பரம ஞானமும் படிவது வருத்தம்.

'எறியுங்கடலினுகத்தடியிலாமைக்கழுத்துப்புகுவதுபோற்
பொறிவெம்பிறவியநேகத்தாற்புருடன்விவேகியெனப்பிறந்து
முறிவெம்பிறவிப்பயனிலதிம்மோகமமையுஞ்செய்தொழிலாற்
செறிவதென்னேயிவற்றாலேதினங்களெல்லாஞ்சென்றிடுமால்.'

'புருஷராய்ச்சனனமதெடுத்தபேர்மெய்ஞ்ஞான போதத்தையறிவதொன்று,
பூமியொடுமிக்கதன வானதலொன்றலது பூவலஞ்செய்வதொன்று—
தருமவானென்றுமிகு கீர்த்திமானென்றுநற் சற்குணவிவேகியொன்று,

சகலரும்புகழ்கின்ற வித்துவானென்றூரண சங்க்ராமவீரனென்று-
கருணைசேரீந்தவகை யில்லாதமனிதனைக் காசினியிலேன்படைத்தாய்,
கருதுதாயுதாமும் பார்க்கின்றபேர்களிரு கண்களுஞ்செய்தவினையோ?'

அங்ஙனம் ஞானவானாகப் பிறந்து அடைவன அறம்பொரு ளின்பம் வீடுகளாம். முன்னர்க்கூறிய தருமத்தை முக்குற்றம் அறுத் துச் சத்துவகுணத்தில் நின்று அந்தக்கரண சுத்தியாய் விரைவிற் செய்ய வேண்டும். 'புன்னுனிமேனீர்போனிலையாமையென்றெண்ணி - இன் னினியே செய்கவறவினை' என்பது விதி. அங்ஙனம் அறஞ்செய்யப்புகு வோர்க்கு அளவில்லாத தடைகள் அணுகுவது திடம். இதனாலேயே அதனைவிட்டொழிவது திடசித்தர்களுக்கு அடாது. அறிவே அச்சாக வும் ஒருவர்க்கொருவர் கல்விகேள்விகளை வினவுதலே வண்டியாக வுங்கொண்டு அவ்வவ்விந்திரியங்களுக்குப் பொருத்தமுள்ள ஐம்பு லன்களென்கிற அஸ்வங்களைப்பூட்டி ஆத்மாவாகிற சாரதி உண்மை ஞானத்தினால் நடத்துவானெனின், பிறவித்துன்பமாகிய அவ்விடை யூறுகள் நீங்குமென்ப.

"மானிடரென்னும் பதமும் வாழ்க்கையென்னும் பதமும் எப் பொருளையுடையனவென்னுந் துணிபு நன்கு விளங்கவேண்டியிருத் தலின் அவற்றை ஒருவாறு ஆராய்ந்துரைப்போம். முன் பதம் ஆரி யச்சிதைவு. மநுவின் மக்களாதலின் மநுஷ்யர்களெனவும், மாநு டர்களெனவும், மர்த்தியலோகத்திற் பிறந்தவர்களாதலின் மர்த்தியர்க ளெனவும், மநுவினிடத்து உதித்தவர்களாதலின் மநுஜர்களெனவும், மநுவின் சம்பந்தமானவர்களாதலின் மானவர்களெனவும், மகிதலத் திலுள்ள வஸ்துக்களையெல்லாந் தங்கள் வசஞ்செய்து கொள்ளு கிறவர்கள் அல்லது பவித்திரமாகச் செய்யப்படுகிறவர்கள் ஆதலின் நரர்கள் எனவும், ஸ்திரீமுதலானவர்களை இரட்சிக்கிறவர்களாதலின் புமாம்சர்களெனவும், பிருதிவியாதி பஞ்சபூதங்களாற் பிறக்கிறவர்க ளாதலின் பஞ்சஜனர்களெனவும், எல்லாச்செந்துக்களிலும் ஏற்றமா னவர்களாதலின் புருஷர்களெனவும் பொருள்படும் பெயர்களும் உள. பின்பதம் அடிசில்-புத்தகம்-சேனை-கதவம்-மாலை-கம்பலம் என்பனபோல இங்குப் பலவான்இயைந்த மொழியாய்ப் பெண்டு பிள்ளை பண்டபதார்த்தங்களோடு அம்மானிடம் வாழும் வாழ்க்கை யைக்குறிக்கும்.

"சுகதசஜாதி விஜாதிபேதங்களான சராசரங்களில், நன்மை தீமை பகுத்தறியும் அறிவுள்ள மான்முதலிய மிருகங்களினும் விசேஷித்த பகுத்துணர்வுடைமையாலுந், தந்தையைப்போலிருப்பான் தனயன் என்பதனால் அம்மனுவைப்போல மகாமதியுடைமை ஆவசியகமாத லாலுந், தீபத்திற் கொளுத்தின திவர்த்திபோலச் சிறந்தசாஸ்திர லப்தஞானந் தினந்தினம் விர்த்தியாகவேண்டுவது இவனுக்குஇன்றி யமையாததாம். இத்தகைய மாணிடனுக்கு எழுதாதுக்களாலெ ழுந்த தூலசூக்குமகாரணத்திரய சரீரங்களோடும் பசிமுதலிய பதி னெட்டுக் குற்றங்களோடும் ஈரெட்டுவயதுவரையிற் பாலனும், முப்பதுபருவம்வரையில் தருணனும், ஐம்பது வயதுவரையிற் கௌமாரனுந், தொண்ணூறு அல்லது இதற்குமேற்பட்ட வயது வரையில் விருத்தாதிவிருத்தனும் வளர்ந்து வரும்பருவங்களுண்டு.

'வேதநூற்பிராயநூறு மனிதர்தாம்புகுவரேனும்
பாதியுமுறங்கிப்போகு நின்றதுபதினையாண்டு
பேதைபாலகனதாகும் பிணிபசிமூப்புத்துன்பம்'

என்றவாறு மேற்கூறியநான்குபருவமும் முடிவுற இவன் சீவிக்கினுஞ் செய்யப்பட்ட பயிரிற் பாதி பதராவதுபோல ஐம்பது வயது நித்தி ரையிற் போய்விடுகின்றது. சேடமான ஐம்பதை, இதாகிதமறியச் சக்தியற்ற அறியாமைமலிந்த பாலியமும் யவ்வனத்தின் விஷய வாச னையால் உண்டான பிணியும் இப்பிணி நீங்கின பின் இந்திரியங்கள் தலையெடுத்துத் தத்தமக்கு வேண்டும் விஷயாகாரத்தை அவாவிநிற் கும் நிலையும் மூப்பும் இவற்றாலுண்டாகும் பல துன்பங்களும் விபாகித்துக்கொள்ளுகின்றன. 'பேரிளமையின்பம்பிணிமூப்புச் சாக்காடா-மாறுங்கருவிலமைப்பு' என்ப. இவ்வாறு வர்த்தித்துத் தேறிவரும் மனுஷசமூகங்கள், தந்தொழில் வேறுபாட்டாற் பிரம க்ஷத்திரியவைசியசூத்திரரென்னும் வருணங்களாக வகுக்கப்பட்டுப் பிரமசரியங் கிரகஸ்தம் வானப்பிரஸ்தஞ் சந்நியாசமென்னும் நிலை களின் நிகழ்ந்து அறமுதலிய நான்கையும் அநுபவிப்பனவாம்.

"அறமாவது, மநுமுதலிய நூல்களில் விதித்தனசெய்தலும், விலக்கியன ஒழித்தலுமாம். இஃது இல்லறந் துறவறமென இருவ கையது. பிரமசரியங் கிரகஸ்தமென்பன அடங்கியுள்ளது இல்லறம். வானப்பிரஸ்தஞ் சந்நியாசம் என்பன அடங்கியுள்ளது துறவறம். இங்ஙனம் வெவ்வேறு நிலையனவாயினும் ஒருவன் அறத்தை அவ்

வொவ்வொன்றிலும் ஒழுங்காயடையலாம். முதனிலையனே ஈற்று நிலையினனாகல் முழுப்பிரயாசை. இந்நிலையனை நைஷ்டிகனென்ப.

“பிரமசரியமாவது, பிரமத்தை அனுசரித்தல். பிரமமென்பது வேதம்-முத்தி-தத்துவங்-கடவுள்-தவசு முதலிய பொருள்தருவதாயினும், முத்திக்கு வித்தாய கல்வி கேள்விகளை ஐயந்திரிபறக்கற்றுத் தேறும் நிலைமையென்பது தீர்ந்த பொருள். அங்ஙனங்கற்ற கல்வி நான்குவகை ஆச்சிரமங்களுக்கும் அவசியம் வேண்டற்பாலதாய அறமுதலியவற்றைப் பயக்கும்.

‘அறம்பொருளின்பமும் வீடும்பயக்கும்
புறங்கடை நல்லிசையும் நாட்டும்—உறுங்கவலொன்
றுற்றுழியுங்கைகொடுக்குங் கல்வியினூங்கில்லைச்
சிற்றுயிர்க்குற்ற துணை.’

இப்பிரமசாரி, விஷயாந்தரங்களில் தன் ஐம்புலன்களைச் செலுத்தாமல் மனதைத்திரப்படுத்தலை முக்கிய கடமையாகக்கொண்டு பின் கிரகஸ்தாச்சிரமத்தை அடையவேண்டும்.

“கிரகஸ்தாச்சிரமமாவது, நற்குண நற்செய்கைகளுடைய பெண்ணை அறநெறிவழாது உலகநடையையொட்டி விவாகஞ்செய்துகொண்டு வாழ்தலாம். ‘அறத்தாற்றி னில்வாழ்க்கை யாற்றிற் புறத்தாற்றிற்-போஒய்ப்பெறுவதெவன்’ என்றவாறு, அனேகம்பெரியோர் இந்நிலையிலேயே இருந்து முத்திபெற்றதாகக் கேள்விப்படுகிறோமல்லவோ? ‘இல்வாழ்வானென்பா னியல்புடைய மூவர்க்கு-நல்லாற்றினின்றதுணை’ எனவுந், ‘துறந்தார்க்குந் துவ்வாதவர்க்கு மிறந்தார்க்கு-மில்வாழ்வானென்பான்றுணை’ எனவுங் கூறி உயர்த்தப்பட்டுள்ள இவ்வில்லறத்திற்குப்,

‘பாயிர நான்கில் லறமிருபான் பன்மூன்றே
தாய துறவறமொன் றூழாக—ஆய
அறத்துப்பால் நால்வகையா யாய்ந்துரைத்தார் நூலின்
றிறத்துப்பால் வள்ளுவனார் தேர்ந்து.’

“இல்வாழ்க்கை-வாழ்க்கைத்துணைநலம்-புதல்வரைப் பெறுதல்-அன்புடைமை - விருந்தோம்பல் - இனியவைகூறல் - செய்ந்நன்றியறிதல் - நடுவுநிலைமை - அடக்கமுடைமை - ஒழுக்கமுடைமை - பிறனில் விழையாமை-பொறையுடைமை-அழுக்காறாமை-வெஃகாமை-புறங்கூறாமை-பயனில சொல்லாமை-தீவினையச்சம்-ஒப்புர

வறிதல்-ஈகை-புகழ்என இருபது அதிகாரத்தால் விதிவிலக்குகள் ஏற்பட்டன. இத்தகைய நிலையில் நிற்கிறவன்

‘நன்னிலைக்கட்டன்னை நிறுப்பானுந்தன்னை
நிலைகலக்கிக் கீழிடுவானும்—நிலையினு
மேன்மேலுயர்த்து நிறுப்பானுந் தன்னைத்
தலையாகச் செய்வானுந்தான்’

என்பதனுல் முறைப்படி பெற்ற தன் குடும்பமென்னும் இராச்சியத்திற்கு இறைவனுதலால் மேற்குறித்த தருமங்களைச்செய்தற்கு மாட்சிமைக்குணங்கள் நிறைந்தவனுயும், முன்னிலையிற் கற்ற கல்வி கேள்விகளைச் சிந்தித்தல் முதலியவற்ருற் பாதுகாத்து விருத்தி செய்பவனுயும், அவற்ருல் தன்கண்ணுள்ள குற்றங்களை நீக்கி அறம்-பொருள் - இன்பம் - அன்பு - புகழ் - மதிப்பு - பொறுமை- அமைந்த பெரியோரைத் துணைக்கொண்டு சிற்றினங்களைச் சேராமற், தான் செய்யும் வினைகளை ஆராய்ந்து செய்புந்திறமும், அவற்றிற்கிடையூறு புரிபவனது வலி காலம் இடமிவைகளை அறிந்து தெளிந்து வினையாடலும் உடையனுயுஞ், சுற்றந்தழுவலை மறவாமற் செங்கோன்மையைச் செய்து கொடுங்கோன்மையைக் கொய்து வெருவந்த செய்யாது கண்ணேடித் தேசவர்த்தமானங்களைப் பத்திரிகைகளாகிய ஒற்றராலுணர்ந்து ஊக்கமும் மடியின்மையும் ஒன்றி உத்தியோக காரியங்களை உஞற்றி இடுக்கணழியாது உஜ்ஜீவிக்கவேண்டும்.

“அன்றியும்* மந்திரித்தன்மையுந் தான் முனியினும் நீங்காது வணங்கி நன்மைவரக்கூறுஞ் சொல்வன்மையுங் கற்பு நீங்காத மனவலியும் வீட்டு வினை செயல்வகையும் எவ்விடத்துப்பொருள்களையும் ஏவலாளர் என்னுந் தூதரால் அறிந்து வருவித்தலுந் தன்னேடு ஒன்றுபட்டுக்குறிப்பறிந்து ஒழுகலும் உள்ள மனைவியுடன், எப்பொருளும் அரணும் உள்ள வீடாகிய நாடதனில்,

‘வித்தையே செய்திடுங் குருபீடமொன்னலரை வென்றுவருகின்றதளவாய்,
மித்திரர்கள் பகைவரா மேலவர்கணேயரா விந்தைபுரிதானுபதி,
புத்திநலமேசொல்லு மதிமந்த்ரியாவரும் புகழ்கின்ற வசியகுளிகை,
புளகமுறுமாதருக் கதிருபவின்பம் பொருந்தவருகாமதேனு,
நித்தலும் பெருமையே செயுமரசுதன்மொழியை நிலைசெயுந் தர்க்கசாஸ்திரம்,
நேர்ந்தமிடியென்கின்ற மாதங்ககேசரி நினைத்ததெல்லாங் கொணர்ந்தே
வைத்திடுங் குலதெய்வ நிதியன்றிவேறேது’

* இவைகள் கல்விகேள்விகளாலே உளவாமாதலின் மனைவிக்கு அக்கல்வி ஆவசியகமென்க.

என்னுந்தகையுடைய பொருளென்னும் பொய்யாவிளக்கைச் சம்பாதித்து 'ஈட்டுதலுந்துன்பமற் றீட்டியவொண்பொருளைக் - காத்தலுமாங்கே கடுந்துன்பம்' ஆதலால் அதனை எவ்வாற்றானுங் காத்துச், சகோதரர்களாகிய படை மாட்சியும் வீரமும் உறவினரும் நற்சினேகரும் உடையனாய், உட்பகை புறப்பகைகளைக்களைந்து, பெரியோரைப்பிழையாது, பெண்வழிச்சேராமல் வரைவின்மகளிரை மருவாது, கள்ளுண்டல் சூதாடல்களைக் கனவிலுங் கருதாது, உழைப்பினாலும் உண்டி முதலிய வேறுபாட்டினாலும் உடலிற் பிணிகள் வருத்த இடங்கொடாமல், ஒருகால்வரினும் அவற்றை அவுஷதப்பிரயோகத்தால் அறுப்பித்து, ஆன்ற உயர்குடிப்பிறப்பில் அநுபந்தித்து, அரியமான அணியை அணிந்து, அரியபெரிய செயல்களை ஆய்ந்தியற்றி, அகங்காரம் அழித்து, அயலவர்களது குற்றங்கண்டவழி அவமதித்துரையாமற் பெருமையமைந்து, சான்றாண்மைதங்கி, நன்றியில் செல்வத்தை நாடாமல், நகைவுற்ற கருமங்களை உன்னவும் நாணித், தன்குடிமையை யுயரச்செய்து, முயற்சியால் வறுமையை வெறுமையாக்கி, அது ஒருகால்வரினும் அதற்கஞ்சி அயலவரிடத்து இரவாமல், ஒழிந்த கயமைகளினின்றும் ஒருவி, உலக இன்பத்தை நுகரவேண்டும்.

'கருமமு முட்படாப் போகமுந் துவ்வாத்
தருமமுந் தக்கார்க்கே செய்யா—ஒருநிலையே
முட்டின்று மூன்று முடியுமே லஃதென்ப
பட்டினம் பெற்ற கலம்.'

'ஈதலறந் தீவினைவிட் டீட்டல்பொரு ளெஞ்ஞான்றுங்
காத லிருவர் கருத்தொருமித்—தாதரவு
பட்டதே யின்பம் பரனைநினைந் திம்மூன்றும்
விட்டதே பேரின்ப வீடு.'

"வானப்பிரஸ்தமாவது, ஒருவன் கானில் தன்மனையோடாயினுந் தனித்தாயினும் போய் ஈசுவரத்தியானத்திலிருந்து செய்யும் நிலையாம்.

"சந்நியாசமாவது, இல்லறத்தில் வழாதுநடந்து எல்லாப்பற்றுகளையுமெறிந்து, பிறப்பினையஞ்சி முத்திபெறுதற்பொருட்டு அருளுடைமை - புலான்மறுத்தல் - தவஞ்செய்தல் - கூடாவொழுக்கங்களைதல் - கள்ளுண்ணாமை - வாய்மையாடல் - வெகுளாமை - பிறர்க்

கின்னா செய்யாமை – கொல்லாமை ஆகிய விரதங்காத்து, நிலையாமையுணர்ந்து, துறவுபூண்டு, மெய்யுணர்ந்து, அவாவறுத்து, ஊழையுன்னி ஞானசீலனாய் நிற்றலாகிய நிலையாம்.

“பொருளும் இன்பமும் மேற்கூறியவாற்றால் விளங்குவனவாம்.

“வீடு ‘இம்மூன்றும் விட்டதே பேரின்பவீடு’ என்றதினாற் காண்க. இது சிந்தையுமொழியும் செல்லாநிலைமைத்தென்ப என்பதே.

“இவ்வாறு புருஷார்த்த சூசனம்போன்ற அநேக உபநியாசங்களாக அவர் ஆங்காங்கு வெளியிட்டவைகளைச் ‘செவி வாயாக நெஞ்சு களனாகக்-கேட்டவை கேட்டவை விடாதுளத்தமைத்துப்’ போதுகழிகையில், யான்முன்கொண்டு அவலம்பித்த புன்னெறியைப்புறங்கண்டு இப்போது நன்னெறியின் நலங்கொண்டுநடந்து வருவதை அப்பிரபுபல்வழியாலும் அறிந்து, ஒருதினம் அப்பா வேதாசலம்! இப்போது உனக்கு வயதென்ன? எனக்கேட்க, யான் முப்பஃது என்றேன். அதற்கவர் ஆ அப்படியா? இவ்வயதிலேதான் விவாகஞ்செய்துகொள்வது இதம். உனக்கு இளமையில் நடந்த விவாகம் அகிதம். அத்தாரங்காலஞ்சென்றதினாலும் உன் அறியாமையாலும் உன் உடம்பைச் சற்று நலிவித்துக்கொண்டாய். இங்ஙனம் செய்து அநேகர் தம் யாக்கையையும் ஆயுளையும் அதமாக்குகின்றார்கள். ஐரோப்பியர் இவ்வாறு செய்வதில்லை. அதனால் அவர்கள் திடகாத்திரமும் பலனும் இன்பமும் அடைந்து சுகசீவிகளாய் வாழ்கின்றார்களென்பது சொல்லவும்வேண்டுமோ? பாலியமணம் பயனற்றதென்பது அவர்கள் துணிபு. நம்மவர் அதனை உணராதது நமக்கு நஷ்டமாய் முடிகிறது. அவர்களது நடைநொடிபாவனைகளென்னும் நல்ல படர்கொடிகள் இப்போதுதான் இந்நிலத்திற் படர ஆரம்பிக்கின்றன. இனி நீ தேகத்தை வறிதாக்கிக்கொள்ளல் எனக்கிஷ்டமின்று. பட்டிமாடுபோற் கெட்டலையாது கட்டென்னுங்கடிமணம் மனித சமூகங்களுக்கு வகுக்கப்பட்டுளது. நீ மணத்தை மருவாதுவாழ்வது நின்மனதிற்கும் என்னுளத்திற்கும் மகிழ்வைத்தாராது. நின் சீவனார்த்தத்துக்கு வேண்டுவது என் சீவனாந்தம் வரையினும் அப்பாலும் லோபமுறாது. இதையிட்டு நீ வருந்தலொழிக.

இதுகாறும் நீதேடின கல்விப்பொருளே உன்னையும் நின்குடும்பா திகளையுங் காக்கச் சால அமையும். உனக்கு வேறுவிதத்திலும் ஏற்ற முயற்சிதேடிக்கொண்டு இருக்கின்றேனென நம்புக என்று என் னுள்ளம்பரவசமாக உரைத்தார். அப்போது மணமொன்றுல்வாலிபர்ம னம் மகிழும் இயற்கையாதலின், யான் அதற்குச்சம்மதித்தமையை முகக்குறியாற்காட்டி வணங்கி வாளாநிற்கப், பின் என்வதுவைக்கு வேண்டு முயற்சிகள் நடந்து திரிசிரபுரத்தினின்று ஒருகன்னிகையை வருவித்துக் கலியாணஞ்செய்வித்துக்கொடுக்கப்பெற்றேன், அவள் வனப்புடையவளாயினும் கல்வியழகு பூச்சியம். கபடு சூது கண் டறியாள். குடித்தனப்பாங்கு குறைவறக்கற்றவள். எவரோடுங் கலந்துறவாடும் இயற்கையள். வருமுன்காக்கும் வகையறியாள். வெளுத்ததெல்லாம் பால் கறுத்ததெல்லாம் நீர் என நினைக்கும் பேதைமைக்குணம் மிகவுமுடையவள். பாலியையாதலால் வேடிக் கைபார்க்க மிகுந்த விருப்பமுள்ளாள். ஆயினும் என்மனோபீஷ்டப் படி இல்லறம் நடத்திவந்தாள். கற்புநிலையை அவளிடத்திலேதான் யாருங் கற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்பதை யான் பின்னர்க்கண் டேன். பருவம்பதினைந்தாயினும் இருபதென்னும்படியான தோற்ற முள்ளவள். இன்னதன்மையாளுடன் பிரபுவின் வீட்டுக்குச் சுமார் ஒருமைல்தூரமுள்ளதோர் குடிக்கூலிமனையில் வசித்து அவர் அளிக் கும் மாதநிவேதனமாகிய பதினைந்துரூபாய் கொண்டு பதினைந்து வயதுள்ள சின்னையனென்னும் ஒரு பையனை வேலையாளாயமர்த்தி வாழ்ந்துவந்தேன். அகத்தில் அதிகவேலைவிழுமாகுல், பிரபு அவர் களுக்கு என்னுற்கொண்டுபோய் அமர்த்தப்பட்ட இருபத்தைந்து வயதுள்ளவனுகிய நந்தியென்னும்பெயருள்ள சுயம்பாகிவந்து செய் துவிட்டுப்போவான். இங்ஙனம் இருப்புழி, என்காதலியாகிய விசா லாட்சி, கடிமணமான பதினெட்டாமாதம் ஒரு காதலனைக் கரு வுயிர்த்தாள். அவட்கு மருந்து முதலிய செய்துாட்டவும் உபசரிக் கவும் அவளைச் சேர்ந்த பந்துக்களாயினும் என்னைச் சேர்ந்தவர்களா யினும் ஒருவருமில்லை. தன்னைப்பெற்றவர்களை இழந்து சிற்றன் னையால் வளர்ந்துவந்தவளுக்கு எல்லா உதவிகளும் எதிர்வீட்டுப் பெண்டுகளாலியன்றன. 'திக்கற்றவளுக்குத் தெய்வமேதுணை.' 'தந் தைதாய் சோதரருற் றாரையெல்லாங் கைவிடுத்துத் தன்னைச்சார்ந்த- பைந்தொடியை யனையவர்போ லாதரிக்கக் கணவனுக்கே பரமா மாதி—அந்தமில்லான் முதற்றெய்வம் பதியிரண்டாந் தெய்வமென வல

றைப்போற்றிச்-சிந்தைதனி னினைந்தொழுகுஞ் சேயிழைபூவையர்க் கெல்லாந் தெய்வமாமே.' 'அருமற்றதே தாரம், ஊரிலொருவனேதோழன்' என்றவாறுநினைத்து இருவரும் சுகித்துக் கல்லாத இல்லாளுக்கு யானேகல்விகற்பித்தும் எனக்குவித்தியாகுருவாகிய பாபநாசபண்டிதர் பாஞ்சாலதேசத்திற்குச் சென்றமையால் ஒழிந்த வேளைகளிற் றனியாய்ச் சாஸ்திர ஆராய்ச்சிசெய்தும் வருகையில் ஒருதினம் பிரபு அவர்கள் வீட்டிற்கேகிக் கிரககிருத்தியமுதலிய வேலைகளிற் கவனித்திருக்குமென்னை அவர் அழைத்துத் தம்பி, இச்சென்னைநகரைவிட்டு அன்னிய நகர்க்குச்சென்று ஒருவருஷம் யான் வசித்துவரவேண்டிய அவசரம் எனக்கு இன்றுவந்த கடிதத்தால் தெரிகின்றது. போய்வராமலிருக்கக்கூடாது. அந்நகர் சிங்கப்பூரென்பது. அதற்குச்செல்லும் மரக்கலம் வங்கநாட்டின்வழிச்செல்லும். இக்கலம் இன்றோ நாளையோ இக்கரையை அடுக்கும். காலவரையறை தெரியாது. என்மனைவிமக்களை எனதுசகோதரர் முதலியவர்களிருக்கும் பெங்குளூர்க்கு அனுப்பச்சித்தமாயிருக்கிறேன். உன்னைப்பிரிந்து தனியே நான்போகப் பிரியமில்லேன். உன் மனைவி மக்களோடு நீவருவதாயிருந்தால் என்னுலொரு தடையில்லை. எங்கிருந்தாலும் உனக்கு மாதநிவேதனஞ் சேரும். ஆதலால் நீயோசித்து நாளைக்குவந்துசொல்லென என்காதில் நாராசம்பாய்ச்சினதுபோல மனம் பகீரென்னப் பதைத்துத் துடிதுடிக்கக்கேட்டு, ஐயா, நீரைவிட்டுமீன்பிரிய நினைக்குமா? அன்னதாதாவாகிய தங்களைவிட்டு என்னவிதமாய்ச் சீவிப்பேன்? தங்கள் நிழல் தங்களைவிட்டு நீங்குமா? எனக்கூறி விடைபெற்றுக்கொண்டு வீட்டுக்குவந்தேன். அப்பொழுது என்மனையாள் அண்டைவீட்டு அபிராமியம்மாளிடத்திற் சிறிதுகடன்வாங்கிக் 'காதுக்கிட்டால் கண்ணுக்கழகு' என்பதாகப் பிள்ளைநகைகள் சிறிதுசெய்வித்துப் பிராயமூன்றுள தன்குழந்தைக்குப் பூட்டிக் கண்களிகூர்ந்து நிற்கக்கண்டு, இந்நகைகளுக்குப் பொருளேதெனக் கடுகிக்கேட்க, அவள் அண்டைவீட்டு அம்மாளிடம் கடன் இருபதுரூபாவாங்கிச் செய்வித்தேன் என்றாள். ஐயோ, கடன்வாங்கி உடைமைசெய்வது கற்புடையார்க்குக் கனக்குறைவு. 'தாளாளனென்பான் கடன்படாவாழ்பவன்' 'கடமுண்டு வாழாமை காண்டலினிதே' என மேலோர் கூறிய நீதிமொழியறியாயா? என்று சிறிது சினந்துகொண்டு, அப்பால் பிரபு அவர்கள் கூறியவற்றையெல்லாஞ் சொல்லி, நீ உன்சிறிய தாயாரிடம் போ

யிருக்கச் சம்மதியா என்று கேட்க வாய்திறக்குமுன், நான் உம்மை விட்டு ஒரு கணமேனுந் தனித்திருக்கச் சம்மதியில்லையென்றுங் கப்பலேறிக் கடற்காட்சி யனைத்துங் கண்டுகளிக்க வேண்டுமென்றுஞ் சிங்கப்பூர் என்னுஞ் சிறந்த நகரில் அநேக விந்தையான வஸ்துக்களிருத்தலினாலும் அவைகளையெல்லாம் பார்க்கும் அவா மிகவும் எனக்கிருக்கிறதென்றும் இவ்வரியகண்மணியாகிய சான்மூலையையும் நீர் எவ்வாறு பிரிந்திருக்க மனம் ஒத்திருக்கின்றீரோ எனவுங் கடுகடுத்துக் கூறினதுமன்றிப் பிணங்கி அன்றுபகல் உணவுங் கொள்ளாதிருந்தாள். இங்ஙனம் இருக்கையில் என்சிநேகனாகிய நந்தியென்பவன்வந்து என்னை அழைத்தான். அவனோடு நடந்தசங்கதி சொல்லி நீ சிங்கப்பூருக்கு வரச்சித்தமாயிருக்கிறையே உன்மனைவியும் வருகிறாளா எனக்கேட்டேன். அதற்கவன் ஆம் வருகிறாள் என்றான். உடனே இச்சொல்லைக் கேட்டுக்கொண்டு சற்றுச் சந்தோஷித்த முகமுடையவனாகிய என் மனைவிபக்கல்போய் உன்னிஷ்டப்படியே வாலாம் என்று சமாதானப்படுத்தி, நந்தியோடு யஜமானர் வீட்டுக்குப்போய் வேண்டிய சாமான்களெல்லாஞ் சம்பாதித்துத் தயார்செய்து, அவரிடத்தில் 30 ரூபாய் கடன்வாங்கிவந்து அபிராமியம்மாளுக்கு இருபதுரூபாய் கொடுத்துவிட்டு ராத்திரி வீடு வந்துசேர்ந்தேன். எங்கே இன்னுங் கடன்வாங்குகிறானோ என்னும் அச்சத்தினாலும், வாங்கினாற் தீர்க்கச் சக்தியின்மையினாலும், அந்த அம்மாளுக்குக், கடன் தீர்த்தசங்கதியை என் மனைவியோடு தீர்ப்பாகச் சொல்லவேண்டுவதில்லையென்று திட்டம்பண்ணி, யானும் அவளிடஞ் சொல்லாமல் இருந்துவிட்டேன்.

“மறுநாளுடன் இருநாளும் மரக்கல வரவை எதிர்பார்த்தும் வரவில்லை. இங்ஙனம் எதிர்பார்த்ததில் எப்போதும் அம்மரக்கலம் வழக்கமாய்க் காலை ஆறுமணிக்கு வருகிறதென்பது தெரியவந்தது. நாலாநாள் காலை ஆறுமணிக்குக் கடற்கரைக்குச் சென்று ஏழுமணிவரையுங் காத்திருந்தும் நாவாய் வாராமையால் வீட்டுக்குவந்து இன்றும் பிரயாணம் இல்லையென்று என்மனைவியோடு சொன்னேன். அதற்கவள் ஐயோ, இன்று வெள்ளிக்கிழமையும் ரதோற்சவமும் ஆதலாற் திருவொற்றியூர்க்கு அபிராமியம்மாளும் இன்னும் சில பெண்களும் ஆடவர்களின்றித் திருவிழாப்பார்க்கச் செல்லுகிறார்கள். நான் குழந்தைக்காகச் செய்துகொண்ட பிரார்த்தனையுஞ் செலுத்தி

வேடிக்கையும்பார்த்து மாலைக்குள் வந்துவிடுகிறேன். அவர்கள் நல்ல துணையாக இருப்பதினால் கூடச்சென்றுவருகிறேன். தயவுசெய்து செலவுகொடுங்கள் எனக் கேட்டுக்கொண்டாள். அதற்கு யான் 'ஆலயங்தொழுவது சாலவுநன்று' எனச் சொல்லியிருந்தாலும், திருவிழாக்காலங்களில் பெண்கள்போய்த் தெய்வந்தொழுவது தகாதென்றும், ஜனநெருக்கில் களவு தீமைகள் அக்கிரமங்கள் நடக்கின்றனவென்றுஞ், சாதாரணகாலங்களிற்போய்த் தரிசிப்பது தகுதியென்னுஞ் சொல்லினதைக் கேளாமற், போகவேண்டுமென்று பிடிவாதம்பண்ணினமையால், அவளுக்குக் கைக்குச் செலவுக்கென்று ஐந்துரூபாய் கொடுத்து, மற்றதைப் பெட்டியில்வைத்துப் பூட்டி, அவள்காண எப்போதும்வைக்கும் இடத்திற் சாவியை வைத்துத், தாய் பிள்ளைகள்போலப் பழகின அப்பெண்களோடு அவளையுங் குழந்தையையும் ஒருவண்டியிலேற்றி அனுப்பிவிட்டு வீட்டின் வெளிக்கதவைப் பூட்டி, வந்தவேலையாளான சின்னையனிடங் கொடுத்து உன்யஜமானி மத்தியானமேனும் மாலையிலேனும் இவ்விடம் வந்து சேர்வாள். அல்லது யானுவது வருவேன். அதுவரையிலும் இங்கேயே இரு என்று திட்டப்படுத்தி யஜமானர் வீட்டுக்குச் சென்றேன்.

"அங்குச் சுமார் மூன்றுமணிக்குப் பிரபுஅவர்கள் என்னையழைத்து அப்பா, நாம் சிங்கப்பூர்க்குப் போய் எந்தவிதமாய் மீள்வோமென்றிருந்த இன்னலின்வாயில் மண்விழுந்தது. அங்குப்போகப் புறப்பட்ட துரையவர்கள் இலங்கையிலிருந்து இப்போது இரண்டுமணிக்கு இத்துறையடுத்த நாவாயில் வந்து இறங்கிக் கடலோரத்தில் உள்ள ஒருபங்களாவில் வசிக்கிறதாகவும் அங்கு என்னை வரும்படியாகவும் அவர் எழுதியகடிதம் ஒன்றுவந்தது. அக்கலம் இன்று காலை ஆறுமணிக்கு இத்துறை சேரவேண்டுவது. காற்று இசைவின்மையால் தாமதித்துவந்தது. அதிற்தான் நாம் ஏறிப்போகவேண்டியிருந்தது, அது மாலை ஐந்துமணிக்கு இங்கிருந்து வங்காளத்துக்குப் போகப் புறப்படாமல் நில்லாது என்று நந்தியும் அகம் பூரிக்க அமுததாரைபோல மொழிந்து, நந்தியினிடத்துச் சரியாய் ஐந்துமணிக்குப் பண்டி தயார் செய்யும்படி வண்டிக்காரனுக்குச் சொல்லக் கட்டளையிடவே, அவனும் நல்லதென்று சொல்லி வெளியே போய்விட்டான். பிரபு அவர்கள் சொன்னபடி பண்டி வந்தவு

டன் உடுத்திக்கொண்டு என்னையும் உடன்வருகிறையா என, நானும் வருகிறேனென்று, இருவரும் வண்டியேறிக் குறித்த பங்களாவுக்கு அதிக விரைவிற்சென்றோம். பிரபு அவர்கள் அந்தத் துரையவர்களைக்காண மாளிகைக்குட் சென்றபின், நான் தாழ்வாரத்தில் உலாவிக்கொண்டு நிற்கையிற் பக்கத்து மாளிகையின் வெளிச் சுவரில் ஒரு விளம்பரம் ஒட்டப்பட்டிருப்பதைக்கண்டு ஓடி வாசித்துப் பார்த்தேன். அதில் இன்னதெருவில் இன்னாதுவீட்டின் மேற்றளத்தில், இன்னபெயருள்ள துரைமகளொருத்தி இன்று மாலை 6 மணிதொடங்கி 8 மணிவரையில் வெகு விநோத நாட்டியமும் எவரும் என்றும் பார்த்திராத ஆச்சரியமான பல ஜால வித்தைகளும் நடித்துங் காட்டியும் மகிழ்விக்கப் போகிறதினால், இஷ்டமுள்ளவர்கள் பிரவேசதனம் அரைரூபாய் கொடுத்துவிட்டு உட்பிரவேசித்துக் கண்டு களித்து வரலாமென எழுதியிருந்தது. அதை அக்கணமேபோய்ப் பார்க்கவேண்டும் என்னும் அவா என் பிடர்பிடித்துந்த, அக்காலை என் கையிற் பணமில்லாமையால் வண்டிக்காரனிடத்துக் கேட்டு வாங்கிக்கொண்டு, பிரபு அவர்கள் என்னை எங்கேயென்று கேட்கில் ஏதோ அவசரகாரியமாய் அடுத்த வீதிக்கு ஏகியிருக்கிறானென்றும் நாளைக்காலை தங்கள் வீட்டிற்கு வருகிறதாய்ச் சொன்னானென்றும் சொல்லென்று சொல்லி, அவ்வேடிக்கை நடக்கும் வீடுதேடி விரைந்தோடிக் கண்டுபிடித்துப் பிரவேசச் சீட்டுப் பெற்று உட்புகுந்து நாட்டமும் மனமும் பாட்டோடு கூடிய நாட்டியத்திலும் நயமும் வியப்புமுள்ள நானாவித ஜாலத்திலுஞ் செலுத்திப்பார்த்து வீட்டையும் பிரபு அவர்களையும் மறந்து யோகி போல அசைவறவிருந்து அதிசயித்துப் பொழுதுபோக்கி, அவை முடிந்தபின் மெய் வெயர்த்து வெளியில்வந்தேன். அப்பொழுது எட்டுமணி லொட்டு லொட்டென அடிக்கக்கேட்டு, அந்தகாரம் எந்தத்திசையையுங் கவளீகரிக்க, முகிற்குலம் நீலவிதானம்போல ஆகாயத்தை மறைக்க, மின்னலென்னும் விளக்கு விட்டுவிட்டுப் பிரகாசிக்க, அதனொளியால் வழிகண்டு கொண்டு என்வீடுநோக்கி விரைந்து பறந்து நெருங்கிக், கதவைத்தட்டி விசாலாட்சியென அழைக்கவே, உள்ளே ஏனென்ற சத்தமேதுவும் உதிக்கவில்லை. பின்னும் உரக்கக்கூவிப் பலமாகக் கபாடத்தைத் தட்டினேன். அக்கதவம் உட்பூட்டுள்ள தாதலின் வெளியிற்சென்ற மனைவி வந்ததும் வாராததும் அறியேனே. ஆ! இதென்ன அபூர்வம்! அவள் உள்ளிருக்கில்

அயர்ந்து நித்திரிக்கினும் சற்று அரவங் கேட்டால் அலந்து எழுவாளே. ஐயோ! ஆலயத்துக்குப்போனவள் இன்னும் இங்கு அணுகவில்லையோ? இதென்ன அவகாலம்! வீட்டில் ஒன்றியாக இருக்கப்பயந்து ஒருவேளை அண்டைவீட்டிலிருக்கிருளோ? வேலைக்காரச் சிறுவன் எங்கேபோனுன்? இவ்விவரம் நமக்கொன்றுந் தெரியவில்லையே! என எண்ணி, ஆரம்பஞ்செய்து விடாது பொழியும் மழையைப் பாராமல் அண்டை வீட்டிற்கோடிக் கதவைத் தட்டி உள்ளிருந்தவர்களை அழைத்துக் கேட்டேன். அதற்கவர்கள் ஐயா, உம்முடைய மனைவி கோயிலில் ஜனநெருக்க மிகுந்திருந்தமையால் எங்களை விட்டுப் பிள்ளையுடன் பிரிந்துபோய்விட்டாள். அங்கெங்கும் வெகு நேரவரையில் நாங்கள் தேடியுங் கண்டோமில்லை. அங்ஙனம் ஆயினதினுலேதான் இவ்வளவு நேரஞ்சென்று நாங்கள் வரலாயிற்று. வந்து கால்மணிநேரம் இருக்கலாம். மின்னிருட்டு எங்களை வெருட்டிவந்தது, வந்ததும் உம்முடைய வீட்டின் கதவைப் போய்த் தட்டிப்பார்த்தோம். உள்ளே ஒருவருமில்லையெனக்கண்டு ஊக்கமழிந்து ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டு இருக்கிறோம். என்னசெய்வோம்? எங்கள்மேற்குற்றம் ஒன்றுமில்லை. இங்கு அண்டை அயலிற் போய் விசாரிக்கலாமென்றால் அந்தகாரமும் மழையும் வழிவிடவில்லை. பாவம்! பாலகனுந் தாயும் இக்காலம் எங்கேநின்று ஏங்குகிருர்களோ? எவர் சதிசெய்தாரோ அறியோம், என்று சொல்லக்கேட்டுப் பிரமைகொண்டு பெருமூச்சுவிட்டுக் கைகால்கள் நடுங்க மெய்வெயர்க்க நெஞ்சு படபடவென்று துடிக்க நெடுமரம்போல விறைத்து நின்றேன்.

"அப்பாற் சற்றுத் தயிரியங்கொண்டு, கோயிலில் நடந்து அலைந்த வருத்தத்தால் ஒருவேளை பெருந்தூக்கம் பிடித்துத் தூங்குகிருளோவென எண்ணி மிகுந்த கோபாவேசத்துடன் மீண்டும் வந்து என்வீட்டின் படிக்கட்டிலிருந்ததோர் பெருங் கருங்கல்லைப் பெயர்த்தெடுத்து மிகு பலங்கொண்டு ஓங்கித்தாக்கவே, கதவு படீரெனத் தாளொடிந்து பறந்து திறந்தது. அக்கணத்தில் பொட்டென உள் நுழைந்து சுற்றகமெல்லாஞ் சுற்றிப்பார்த்துங் காணுமற் பெட்டி பேழைகளெல்லாஞ் சோதித்தேன். அவற்றிலிருந்த என்மனைவியின் ஆடையணிகளும் என் உடைகளுங் கைப் பெட்டியில்வைத்த ஐந்நூறுபாயும் அதன்சாவியுங் காணப்பெறுமல், மிக்க துயருடன்

யோசனு சிந்தையனுய் என்னறையில் இட்டிருந்த கட்டிலில் உட்காந்து சாய்ந்து மேல்நோக்கி விழித்துக்கொண்டிருந்தேன். அப்போது வீட்டுக்குள் யாரோ வருகிற காலடியரவங் கேட்டதனுல் என்மனைவியென்றெண்ணித் திடீரென எழுந்து ஓகோ நாம்வரும்போது வெளிக்கதவைச்சாத்தாமல் அல்லவோ வந்தோம் என எண்ணி, ஏற்றின விளக்கையெடுத்துக்கொண்டு வெகு விசையாயோடினதனுலும் அடிக்குங் காற்றினுலும் அத்தீபம் அவிந்துபோக, எதிரில்நின்ற தூணிற் றலை படீரென முட்டிப் பக்கத்தில்நின்ற கழுதைக்குட்டியாலிடறுண்டு, முழங்கை முழங்கால்களிற் காயம்பட்டுக் கீழேவிழுந்து, பயந்து அயர்ந்து எழுந்து, வெளிவாசற்கதவை நிதானித்துப்பார்க்கையில், மழைக்கு மறைவிடந்தேடி ஒதுங்கின வண்ணுன் கழுதை ஒன்றும் அதன் குட்டியும் யான்விழுந்த சத்தங்கேட்டு ஓடுகின்றனவெனக்கண்டு, ஐயோ! இதுவுந் தெய்வசங்கற்பமே என்று கதவண்டைபோனபோது, வெளித்திண்ணையில் படுத்திருந்த நாயொன்று சள்ளுச்சள்ளெனக் குரைத்துக்கொண்டு ஓடியது. ஐயோ! நம்வீட்டிற் கழுதையும் நாயும் நுழையும்படி காலம்வந்ததே, மனையாளில்லாத வீடு மயானமென்பார்களே அது என் வீட்டுக்கே அடுத்தது. என்காதலி எங்குநிற்கிருளோ? என்ன நினைக்கிருளோ? யாரால் வருத்தப்படுகிருளோ? யார் வதைக்கிருர்களோ? என்னை நினைக்கிருளோ? எவன் கற்பழிக்கிருனே? மதலையோ வாய்விட்டலறுமே! மழையில்நனைகிறதோ! வயிற்றுக்குப்பால்கிட்டினதோ? அல்லது யார் வீட்டில் ஒதுங்கி அன்னம்வாங்கி அருந்துகிருளோ! யாதொன்றுந் தெரியவில்லையே தெய்வமே! என்று எண்ணுத எண்ணமெல்லாம் எண்ணி எண்ணி ஏங்கித் தியங்கி மயங்கிக் கண்ணீர்கலங்கி, வேதிகையிலிருந்து வீதியைப்பார்த்து விழித்துக்கொண்டு நாமேன் அவளுக்குத் திருவிழாப் பார்க்கப்போகச் செலவு கொடுத்தோம்? அதனுலேயே இத்துன்பங்களெல்லாம் வந்து சம்பவித்தது. இக்குற்றம் நம்மேற் சுமந்திருக்கிறது. 'பெண்ணறிவென்பது பெரும்பேதமைத்தே' என்பதனுல் அவள்மேற் பிழை அணுவளவுமின்று. நாம் இவ்வளவுகற்றுங், கற்றறிமோழையானுேமே. கற்றதற்குப் பயன் அவ்வழி நிற்றலன்றே? பெண்கள் சொல்லைக்கேட்டு அவ்வழி நடப்பதும் நடத்துவதும் பிழையென்று பெரியோர்பேசியது பிசகாமா? சீதைசொல்லைக் கேட்டுச் செம்பொன்மானைத் தொடர்ந்த ஸ்ரீராமன் செய்தியுஞ் செப்பியவள்கதியும் என்னவாயின? என்று என்னை

நானே வெறுத்துக்கொண்டு எப்போ விடியும் என்று அவளையுங் குழவியையும் பார்ப்போமென அவ்விரவெல்லாம் விழித்தகண் மூடாமல் விதிகாத்தேன். குளிர் உடலை நடுக்கியது. கொண்டல் காற்றினால் குளிர்ந்தது. கொட்டுமழை திட்டெனநின்றது. குழுவான வான்மீன்கள் குறைந்தன. கோழிகூவியது. சாணந்தெளிக்கப் பக்கத்து அகத்துப் பெண்கள் வெளியில்வந்தார்கள். உடனே நான் அது கண்டு எழுந்து உடைந்தகதவை ஒருவாறு சரிப்படுத்திச் சாத்தி வெளிப்பூட்டிட்டு அம்மாதர்களை விசாரித்தும் பயனின்றிப் பிரபு அவர்கள் கிரகம்போய்ச்சேர்ந்தேன்.

"அவர் வீட்டின் வெளி வாசற்படியை மிதிக்கும்போது கூடத்தில் அநேகர் கும்புகூடிக் கூம்பினமுகத்துடன் கொசுகொசென ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொண்டார்கள். ஐயோவென்றலறுங்குரல் உள்ளே நின்றுவந்து என்செவியைத் துளைத்துச் சென்று ஏங்கிநைந்த சிந்தையை இன்னும் நலியச் செய்தது. அப்பால் சென்றுபார்க்கையிற் பிரபு அவர்கள், தம்பாரி பெருந்துக்கமாய்க் கண்களினின்று பேராறுபோல் நீர்பெருக்கி முகங்கருத்திருக்கவும், பிள்ளைகள் பெருங்கூச்சலிட்டழவுந், துணிகளால் மூடப்பட்டு நீளக்கிடத்திய தேகத்துடன் காணப்பட்டார். கிட்டநின்று முகத்தை உற்றுப்பார்க்கையிற் பற்றிரண்டினையும் அற்று இப்பாரினை நீத்தாரெனத்தேறி, என் பாழ்த்த வயிறு பகீரெனப் பரிதபித்தேன். ஐயோ தெய்வமே என் அன்னதாதாவை அந்தாஞ்சேர்த்தையே, இது உனக்கு அடுக்குமா? ஆருமற்ற என்னை இனி யாவர் ஆதரிப்பார்? 'பட்டகாலிலே படுங் கெட்டகுடியே கெடும்' என்பதன் பொருள் என்வயின் பலித்ததே என்று பகர்ந்து பக்கத்தில் உட்கார்ந்தேன். உடனே என் அயலிலிருந்த ஒருவர் ஐயா நீரேன் அழுகிறீர், கடந்த காரியத்தை நினைத்தழுதால் மீண்டுங் கைகூடிவருமா? என்ன, நான், ஐயா நடந்த சங்கதியென்ன? இவ்வாபத்து இவர்க்கெப்படிவந்ததுசொல்லும், என்று பரிந்துகேட்க, அவர், நேற்றிராத்திரி எட்டுமணிக்குமேல் இவர் ஒரு துரைமகனைக்கண்டு பேசிவிட்டு வண்டி ஏறிவரும்வழியில் வானமெங்கும் இருண்டு மழைதிரண்டு மின்னி இடித்த முழக்கத்தினால் ஓர் எருமைக்கடா மருண்டு கூவி எதிரில் ஓடிவர, அதைக்கண்டு பண்டியிற்பூட்டிய துஷ்டக்குதிரை, வாயுவேகமாகச் சாரதிக்கடங்காமல் ஓடி ஒரு வாரதியின் முனையில் நட்டகல்லிற் பண்டியின் காலை

மோதவே, பண்டியதிர்ந்து பிரபுவைச் சடுதியில் ஆழ்ந்த கழியினீரில் விழ்த்திபழுத்தியது. உடனே தப்பினசாரதியும் வழிப்போக்கிரிற் சிலருங் கூடி விளக்குக்கொண்டு தேடி எடுத்துப் பிணமா வீட்டிற்குக் கொண்டுவந்துசேர்த்தார்கள். அப்பண்டிக்கு [illegible] இல்லாமை யால் இவ்வாறு ஆகியது. சாரதிஅசகாயம் [illegible] பிப்பிழைத்தான். பண்டியோ ஒடிந்து பாழ்பட்டது. [illegible] தாயாதிகள் இன்னும் வாராமையால் பிரேதமெடுக்கத் தாமதமாயிருக்கிறது என்று சொல்லக்கேட்டு, உகிர்ச்சுற்றின்மேல் உரல் விழுந்ததுபோற் றுடித் துப் பிரலாபித்து, ஐயோ இதென்ன கொடுமை! என்துக்கத்தைச் சொல்லிப் பரிகரிப்பிக்க வந்த இடத்திற் பெருந்துக்கங் கேட்கப் பெற்றேனேயென்று இரங்கி, யாதொன்றும் பேசாமல், இதுவரை யில் என்மனைவி வீட்டிற்கு வந்திருப்பாளென எண்ணி, நந்தியை நமதுவீட்டிற்குப் போகச்செய்து அச்சங்கதியைத் தெரிந்துகொள்ள லாமென; அவனை அங்கெங்குந் தேடியுங் காணாமையால், எங்கே போனானென எதிர்ப்பட்ட பணிப்பெண்ணை வினவினேன். அதற் கவள் ஐயா, நந்தி நேற்று மூன்றுமணிக்கு இவ்வீடுவிட்டுப்போனான். எங்குந்தேடினோம். காணவில்லை. அவனுடைய வீடு பூட்டப்பட் டிருக்கிறதாம் என்று சொல்லவே, என்மனம் இருதலைக்கொள்ளி யெறும்புபோலத் துன்புற்றுச் சுருக்கேறி ஒன்றும் நினைத்து ஊர்ஜிதப் படுத்த ஒருப்படாமல், ஊசலாடி உலவிச் சவம் மயானம் போகிறதற் குள் மூன்று தடவை என்வீட்டிற்குப் போய்ப்பார்த்து மீண்டுவந் தேன். வந்து சேராதமனைவியை மனைகொடுக்குமா? மாண்டுபோன பிரபுவை மயானத்திற் கொண்டுபோய் வல்லெரிமடுத்துச் சாம்பாக வைத்து வந்துமுதற் தினமானம் ஒற்றியூர்முதலிய சுற்றாரெல்லாஞ் சென்று தேடியுங் காணாமற், பிரபு அவர்கள் வீட்டில்வந்து உண்பதும் உறங்குவதுமாக இருந்து, பதினாறும் நாள் உத்தரகிரியை நடத் தின பின், பிரபு அவர்களுடைய தாயாதிகள் கூடி அவர் தேடிய ஐம்பதினாயிரம் ரூபாயையும் அணிகலன்களையும் விபாகித்துக் கொண்டார்கள். அதிற் தருமகைங்கரியத்துக்கென்று எடுத்துப் பொதுக்கட்டி வைத்த இரண்டாயிரம் ரூபாயில், என்னை வந்த நாள் முதல் இதுவரையில் தம் அருங்குழவிகளில் ஒன்றென மதித்து அன் புடன் அன்னவஸ்திராதிகள் அளித்து ஆதரித்து வந்த என் அன்னை யும், உத்தமகுணங்களில் ஒப்பாருமில்லாத கற்பரசியுங், காலஞ் சென்ற கண்ணிய நிறைந்த பிரபு அவர்கள் சுபத்தினியும் ஆகிய சத்

தியவதியார், அத்தாயாதிகளைச் சம்மதிப்பித்து, இருநூறு ரூபாயும், என் சங்க[illegible]களெல்லாங் கேட்டு மனமிரங்கித் தம்பாகத்தில் ஒருநூறு ரூபாயும் எ[illegible]க்கருள் செய்து, இத்தொகையைக் கொண்டு ஒரு வர்த்தகஞ்செய்து [illegible]ப்பிழைத்துக்கொள்ளென்றும், இனிநானிங்கு வசியாது குழந்[illegible] என்தாய் வீடுபோய்ச்சேர்வேனென்றுங் கூறினர். அது கேட[illegible] மனைவியைத்தேடிக் கண்டு பிடிக்க வேண்டுமென்னும் பெரிய நோக்கத்தில் அறிவு சென்றிருந்தமையாற், தங்களுடன் வந்து ஊழியஞ்செய்து மற்றைக் காலத்தையுங் கழிக்கிறேனென்று சொல்ல வாயெழாமல், அங்ஙனமாகட்டுமென்று ஒப்புக்கொண்டு, கிடைத்ததே பெரும்பாக்கியமென்று உள்ளுக்குள்ளே நினைத்து, அத்தொகையை வாரித் துணியில் முடிந்து சுருட்டித் தோள்மேற் போட்டுக்கொண்டு சரேலென வீடுவந்து நுழைந்தேன். அந்தோ! உடன் வருகிறேனென்றால் அம்மாதரசியார் ஒப்புக்கொண்டு அழைத்துப்போவாரே! இதுவரையிலும் எவ்வளவோ பெருமையடைந்திருப்பேனே! என்னேழைமைப் புத்தி இருந்தவாறு என்னே என்னே! பெண்டாட்டியாசை என்னைத் திண்டாட்டப் படுத்திற்றே! அல்லது, அந்த அம்மாள் சொன்னவாறு ஒரு சிறு வர்த்தகந்தான் செய்து ஜீவித்தேனா? செய்திவினையே எனக்குத்தீங்கு இழைத்தது. சென்றதைக் கருதிச் செய்வதென்ன? எப்போது விவசாய வர்த்தகாதி முயற்சிகளை வெறுத்தேனோ அப்போதுமுதல் இதுவரையிலும் வறியனாயிருக்கிறேனென்பது வகுத்துரைக்கவும் வேண்டுமோ?

"இதுநிற்க முந்நூறு ரூபாயையும் முடிந்துவந்த நான் அபிராமியம்மாள் வசம் மாசம் எட்டு ரூபாய் எனப் பேசிக்கொடுத்து அன்னமுண்டு, போனதையெல்லாம் நினைந்து பொருமிப் புலம்பிச், செய்வதுந் தவிர்வதுந் தெரியாமல், நமது வேலைக்காரச் சிறுவன் ஏதேனும் மோசஞ் செய்தானோ? அல்லது, நந்தி இவ்வூரில் இல்லாமையால், அவன் நய வஞ்சகஞ் செய்து அவளைக் கூட்டிக்கொண்டு சென்றானோ? கப்பலேறிச் சிங்கப்பூருக்குப் போக அவனுக்கு அவ்வளவு தீரம் வருமா? அவன் இல்லாளுடையவனல்லவா? கண்ணாரப் பாராமல் ஒருவன்மேற் கள்ளம் நினைக்கலாமா? பிரபு அவர்கள் காலஞ் சென்ற அன்று இராத்திரியே, இனி நமக்கென்ன இங்கிருக்கிறதென்று தேறி இல்லாளுடன் எங்கேனுஞ் சென்றானோ? ஏதும்

அறியேனே! என்ன செய்வேன்! சின்னையன் செய்தி இதுவரையிலுந் தெரியாமையாற் றீராச் சந்தேகம் அவன்மேல் உளது. அவனைக் கண்டுபிடித்தால் நமது கவலைக் கடலுக்கு ஒரு கரை காணபோம். நாம் வீட்டில் வைத்துப்போனபடி அவன் காத்திருந்தானாவென்பதுங், கோயிலுக்குப் போனவர் திரும்பி வந்தாளாவென்பதும், அங்ஙனம் அவள் வாராமற்போனால் வீட்டுத் திறவுகோலெங்கேயென்றும், நமக்குத் தெரியவேண்டுமெனச் சிந்தித்து, முதலிற் தேடின வீட்டிலேயேபோய் மறுபடியும் அவனோடுவசித்தவர்களைக் கண்டு தீர விசாரித்தேன். அதற்கவர்கள் என்ன ஐயா, அச்சிறுவன் இந்த வீட்டைவிட்டுப்போய் 15-20 நாளாயிற்று. அவன் இத்தெருவிற்கு நாலாவது தெருவில் எந்த வீட்டிலேயோ குடியிருக்கிறான் என்று யாரோ சொன்னதாகக் கேள்விப்பட்டோம். அவன் என்ன செய்தான்? நீர் அவனுக்கு என்னவேண்டும்? ஏன் அப்படித் தேடுகிறீர்? இதென்ன பயித்தியமாயிருக்கிறது, போம் போம் என்னவே ஐயோ! இதென்ன அநியாயமாயிருக்கிறது, இந்தப் பெரும் பட்டணத்தில் எந்த நாலாவது வீதியில் எந்த வீட்டில் எந்தச் சமுசாரத்தில் யாரைப்போய் இன்ன சின்னையன் எங்கே இருக்கிறானென்று நாம் கேட்கிறது என்று எண்ணிக் கண்ட நேசரையெல்லாம் கேட்டுத் திரிந்து காலசந்து கடுகி வீடுவந்து சேர்ந்தேன்.

"இரண்டொரு நாட்சென்று எங்கேயோபோய்க் கடைவீதி வழியாய் நான் வருகையில் யாரோ என் பெயரைச்சொல்லி அழைத்த சத்தங் கேட்டது. அச்சத்தம் வந்த திசைவழியே உற்று நோக்குகையிற், பெரியசாமி என்னும் என் சிநேகரும் முன் சின்னையனை என் வீட்டிற்கு வேலையாளாக அமர்த்தியவருமன்றோவென்று கண்டு கிட்டி என்னசங்கதியென்று வினவவே, அவர் அப்பா, இவ்விடத்திலுள்ள தனவானொருவருடைய குமாரனுக்குக் கல்வி கற்பிப்பாயா? தக்க ஊதியங் கிடைக்கும் என்ன, அதற்கு நான் நல்லது இதைப்பற்றி அப்பால் பேசலாம்,நீர் முன் அமர்த்திவைத்த சின்னையனென்பவன் என் வீட்டை விட்டுப்போய் இருபது நாளாகிறது. இத்தனை நாளாகத்தேடியும் அவன் எங்கிருக்கிறானென்னும் உளவு எட்டவில்லை. தேடிப்பிடித்துக்கொடுத்தாற் செய்நன்றி மறவேன் என்றேன். அதற்கவன் ஓகோ அவன் என்ன செய்தான், இதோ வடக்கே பத்துக்கடைக்கப்பால் அத்தர் புழுகு வாங்கிக்கொண்டு நிற்

கக்கண்டேன். அவன் முன்னைய சின்னையனல்ல. இப்போது பெரிய ஐயனுகக் காணப்படுகிறுன். நடை நொடி உடை பாவனைகளி லிப்போது நவீனமுயிருக்கின்றனன். 'செல்வஞ்-சகடக்கால்போல வரும்' என்பது மெய்யல்லவோ? 'அறத்திடு பிச்சை கூவி யிரப்போர்- அரசோடிருந்தாளினும் ஆள்வர்' என்று எண்ணி இப்போதுதா னிங்குவந்தேன் என்ன, அக்கணமே அவனைக் கூட்டிக்கொண்டு குறித்த கடைக்கு வந்து அவனிருக்கக்கண்டு உளம்பூரித்து நெருங்கி அப்பா சின்னையாவென்று அழைத்தேன். அது கேட்டு, அவன் என்னை ஏறிட்டுப்பார்த்து, என்ன ஐயா, சுகமா? இவ்வளவு விரைவில் சிங்கப்பூர்க்குப்போய் மீண்டு வந்தீர்களா? அம்மாளுங் குழந்தையும் க்ஷேமமாயிருக்கிறுர்களா? என்று வெகு ஆச்சரியமாகவும், அகமகிழ் வாகவும் வினவவே, எனக்கு அதிக வியப்பு உண்டாகி நல்லது எல்லாந் தெரிவிக்கிறேன். என் வீடுவரையுந் தயவுசெய்து நீ வந்து போகவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள, அதை அவன் மறுக்காமற் கூடவே வந்தான். இங்ஙனம் நாங்கள் மூவரும் எங்கள் வீதிவழி யாக வரும்போது அவ்விடத்தில் ஒரு குரங்காட்டி ஒன்பது குரங்கு களைச் சேனுவீரர்களுக்குரிய நடை நொடிகளைக் கற்பித்து ஆட்டு விக்குங் காட்சியைக்காண அநேகர் கூடி நின்றுர்கள். அவர்களில் ஒருவராய் நின்ற என் மற்றொரு சிநேகராகிய மகாலிங்கமென்பவர் என்னைக் கண்டு கிட்டிவந்து சிங்கப்பூருக்குப்போயிருந்த நீர் எப் போது வந்தீர், எனக் கேட்கவே, இதுவும் ஓர் அதிசயமே என நினைந்து, இங்கே வாரும் எல்லாம் இயம்புகிறேனென்று அவர் கையைப் பற்றிக்கொண்டுவந்து அபிராமியம்மாள் வீட்டு வீதித் திண்ணையில் அவர்களை உட்காருவித்து, நாம் கொண்டகொள்கை இன்றுதான் ஈடேறினதென்று குதூகுலித்துச், சின்னையன் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தேன். அப்போது பெரியசாமி என்னைப்பார்த்து என்ன சங்கதியாக எங்களை அழைத்துவந்தீர் என்ன, உடனே நான் மனம் புழுங்கி, வாய்பதற, 'ஐயா வேலிக்குழுட் போடக் காலுக்குட்டைத் தது' என்பதுபோல் என் வீட்டுவேலைக்கென்று நீர் இச்சிறுவனைக் கொண்டுவந்துவைக்க, வெவ்வினைசெய்தான், ஆதலால் முதலில் இவன் வாக்குமூலம்வாங்கி, நடத்தின களவை வெளிப்படுத்தி, அதற்குத் தக்கபடி தண்டனைக்கு அவனை ஆளாக்கவேண்டும், எனக் கும் ஒருவழி ஏற்படுத்த வேண்டுகின்றேன் என்ன, அவர் களவு செய்தவன் விழியெனக் கண்கள் மருளமருள விழித்துக்கொண்

டிருக்கிற சின்னையனைப்பார்த்து, அடா சின்னையா நடந்ததை நடந்த வண்ணஞ் சொல்லுகிறாயா? ஞாயஸ்தலஞ் செல்லுகிறாயா? என உருத்துக்கேட்கவே பையன் ஐயோ! இதுவென்ன அநியாயம். இவர் மனைவி கொடுக்கப்பெற்ற திறவுகோலை வீட்டுக்குடையவன் வசங் கொண்டுபோய் நான் கொடாதிருந்தது ஓர் குற்றமாகுமா? என, முன்பின் நடந்தசங்கதி என்னென்று நான் கேட்கப், பையன், கோயிலுக்குப்போயிருந்த அந்த அம்மாள் அன்றுபகல் ஏறக்குறைய நாலு மணிக்குத் தன்குழந்தையுடன் தனியாக வீட்டுக்கு வந்தபோது, நந்தி ஓடிவந்து, ஐயா கப்பலேறக் காத்திருக்கிறார் என்மனையாளும் இதோ வண்டியில் வந்திருக்கிறாள், உடனே தம்மனைவியையும் அழைத்துவாச்சொன்னார் என்று என்னோடு மிகுந்த அவசரமாய்ச் சொன்னதைக்கேட்டு, அம்மாளுக்குச்சொன்னேன். அவரும் அக்கணமே தமக்கு வேண்டியவைகளை எடுத்துக்கொண்டு, வந்தவண்டியில் அவன் மனைவியோடு ஏறினபின், வீட்டைப்பூட்டிச் சாவியை வீட்டுக்குடையவனிடம் கொண்டுபோய்க் கொடுத்துவிடு என்றும், இன்னின்ன சாமான்களை இன்னின்னாரிடம் ஒப்புவித்து விடு என்றும், மற்றவைகள் வீட்டில்தானே இருக்கட்டும் நாங்கள் வந்தபின் இந்தமாசஞ் செலுத்தவேண்டிய குடிக்கூலியைக் கொடுத்துவிட்டு அவைகளை எடுத்துக்கொண்டு போவோமென்று வீட்டுக்காரனுக்கு நீ நல்வசனஞ் சொல்லவேண்டுமென்றும், அபிராமியம்மாளுக்குக் கொடுக்கவேண்டியதொகை இன்னும் ஒருமாசத்தில் வருமென்று அவளுக்கு உறுதிமொழி சொல்லுகவென்றுஞ் சொல்ல, இவைகளையெல்லாங் கேட்டு, வீட்டைப்பூட்டிக்கொண்டு, கடற்கரைவரையிலும் பேசிக்கொண்டு போகும்போது, வழியில் இந்த ஐயா மகாலிங்கமென்பவர் எங்களைக்கண்டு நீங்களெல்லாரும் எங்கே போகிறீர்களெனச், சிங்கப்பூருக்கென்று நந்தி சொல்லவே, உடனே யான் நான்போகவில்லை மற்ற என் யஜமான் முதலியவர்களும் போகிறார்கள் என்ன, அதற்கவர் ஆம் ஆம் உன்யஜமானையும் அவர் யஜமானையும் பண்டியிலேறிக் கடற்கரைவழியாகப் போக இப்போதுதான்கண்டு வருகின்றேன் என்று கூறினதை உண்டா இன்று எனக் கேட்டுக்கொள்ளுங்கள் என்றான். அப்போது மகாலிங்கம் என்பவர் தாங் கண்டதுஞ் சொன்னதுஞ் சரியென்று ஒத்துக்கொண்டு, சின்னையா! அம்மாள் செப்பியபடி நீயேன் செய்யவில்லை எனப், பையன் அன்றுபொழுதுபோனதினால் மறுநாட் செய்யலாமென்று என்வீட்

டுக்குச் சென்றேன். அங்கே பிள்ளையில்லாத என் சிறியதகப்பனார் காலஞ்சென்றதாகவும், நீவந்தே சாமகிரியைகள் செய்யவேண்டு மாதலால் இது கேட்டவுடனே பிரயாணப் படவேண்டுமென்பதா கவும், ஓர் ஆள்மூலமாய் என் சிற்றன்னை சைதையிலிருந்து செய்தி யனுப்பியதைக்கேட்டு, அக்கணமே அவ்விடஞ் சென்று பிரேததகன காரியங்களை அன்று ராத்திரியே நடத்திப் பதினாறு தினமும் அங்கி ருந்து, காலஞ்சென்றவருடைய ஸ்திதிமுதலியவற்றைக் கைப்பற் றிக்கொண்டு, நேற்றிராத்திரித்தான் வந்தேன் என்றான். பின்பு நான் அவனை நீ என்மனைவியும் அவள் குழந்தையும் அந்த நந்தியுஞ் சேர்ந்து கப்பலேறினதைக் கண்டதுண்டா என்று கேட்க, அவன் ஆம் தூரத்தினின்று கண்டதுண்டு எனப், பின்பு நான் வீட்டை விட்டுப் போனதுமுதல் அதுவரையிலும் நடந்தவிஷயங்களையெல் லாம் விவரிக்க, வந்திருந்த எல்லாருங் கேட்டுத் துக்கப்பட்டுச், சகல ஜனங்களுக்கும் பசுக்கள் மனைவிகள் பிள்ளைகள் வீடுகள் ஜன்மாந்தா ருணசம்பந்தத்தினால் உண்டாகின்றன. இருணந் தீர்ந்தவுடனே அவை நாசமடைகின்றன. ஆகையால் அவ்விஷயங்களில் வியச னப்படலாகாதென்று சாஸ்திரமிருப்பதினாலும், உம்முடைய மனைவி பிறன் வசப்பட்டுத் திபாந்தரஞ் சென்றமையினாலும், ஒருவனுடைய புஸ்தகமும் ஸ்திரீயுந் தனமும் பிறர்கைப்பட்டால் போனவையே ஒருவேளை திரும்பிவந்தாலும் புஸ்தகம் ஜீர்ணமாயும் பெண்கள் பிரஷ்டைகளாயுந், தனங் கொஞ்சங் கொஞ்சமாயும் வருமென்ப தாலும், உன்மனைவியை இனி இறந்தவளாக நினைத்து வேறொரு விவாகஞ் செய்துகொண்டு சுகித்திருமென்று எனக்குப் புத்திசொல் லிப் போய்விட்டார்கள்.

"அப்பாற் சின்னையனை என் வீட்டுக் கழைத்துப்போய், நடந்த வைகளையெல்லாம் மறுபடியும் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்வித்துக்கேட்டு, அனுப்பிவிட்டு, அன்று முழுதும் அன்னமுண்ணாமல் அடாபாவி நந்தி! 'நட்பிடைக் குய்யம்வைத்தெய்யா வினைசூழ்ந்' தாயே! இது உனக்கு நன்மை விளைக்குமா? பெரியோர்களுக்கு, மனது நினைத்த தையே வாக்குமொழியக் கைகள்செய்யுந், துஷ்டர்களுக்கு மனது ஒன்றை நினைக்க வாக்கு மற்றொன்றைச் சொல்லக் கைகள் வேறொன் றைச்செய்யும் என்பதற்கேற்க நீ திரிகரண சுத்தியில்லாமல் என் னோடு இதுவரையிலுஞ் சிநேகித்து எனக்குத் துரோகஞ் செய்தாயல்

லவா? இங்ஙனம் செய்யவா அப்பிரபுவினிடம் உன்னைக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தேன்? அப்பிரபு இருந்தால் நீ எங்குப்போனாலுங் கொண்டுவந்து சிக்ஷித்துவிடுவாரே! நீ எங்கு ஓடினாலும் உன்னுடைய துரோகசிந்தை உன்னைத் துயர் செய்யும், இராவணன் துரியோதனன் பிரமன் குபேரன் இந்திரன் இவர்கள் எந்தத் துஷ்டநடத்தைகளாற் கெட்டார்களென்பதைக் கேட்டறியாயா? மடையனென்னும் பெயரைமாற்றி மடமையனெனக் கொண்டாயே? நந்தியென்னும் பெயர்ப் பொருளைத் துர்விஷயத்தில் நாட்டினையே, 'ஈக்குவிடந்தலையி லெய்துமிருந்தேளுக்கு - வாய்த்தவிடங்கொடுக்கில் வாழுமே-நோக்கரிய-பைங்கணரவுக்குவிடம் பல்லளவே துர்ச்சனருக் - கங்கமுழுதும் விடமேயாம்' என்பது உன்னளவில் மெய்யேயாம், ஓ விசாலாட்சி! கோகிலத்துக்குக்குரலும் ஸ்திரீக்குக்கற்புங் குரூபிக்கு வித்தையுந் தபசிக்குப் பொறையும் ரூபமென்கிறார்களே! ஆதலால் இதுவரையிலும் நீ உன் கற்பைக்காத்து வருகிறாயோ இல்லையோ அறியேனே! உன் குணாதிசயங்களையெல்லாம் நான் நன்றாயறிவேனே! பாரியாவியோகமுஞ் சற்சனரைத் தூஷித்தலுங் கடனில் மீதிவைப்பதும் அற்பனிடத்தில் சேவை செய்தலுந் தரித்திரத்திற் பந்து மித்திர தரிசனமுஞ் சரீரத்தில் நெருப்பில்லாமலே தகிக்குமல்லவோ? ஐயோ உன் பேதைமைக்கு நீ முழுவதும் இடங்கொடுத்தையே! நானோ வேடிக்கை பார்த்தலில் விருப்புற்று விழலானேன், அன்று ராத்திரி நான் விநோதநாடகம் பார்க்கப்போகாதிருந்தேனேயாகில் உன்னை இத்தீமைக்குள்ளாக்கேன் எனப் பலவிதமாக நினைந்து நெட்டுயிர்ப்பெறிந்து சோர்ந்து படுத்திருக்கையில், வெளியில் யாரோ கதவைத் தட்டுஞ் சத்தங் காதில் விழுந்ததினால், எழுந்துபோய்க் கதவைத் திறந்துபார்க்கவே, அபிராமியம்மாள் என்றுணர்ந்து ஏன் என, அவள் ஐயா நீர் காலைமுதல் இதுவரையிலும் அன்னந் தண்ணீர் ஒன்றும் அருந்தாது இருக்கலாமா என, நான் அம்மா! குணவதியான மனைவியுங் குழந்தைகளுடைய மழலைச் சொல்லும் ராஜசன்மானமும் மானமான போஜனமும் அமிர்தத்துக்கு ஒப்பாமென்றிருப்பதினால், முன்னைய இரண்டுமில்லாத எனக்குச் சாப்பாடும் வேண்டுமா? ஒரு மனையாளையும் மகனையும் வைத்துக் காக்க வலியில்லாத பேதைக்கு வயிற்றுணவும் வேண்டுமா? நானும் ஓர் ஆண்பிள்ளையென வெளியிற் புறப்படுவதைவிட ஆவியை விடலாமே! குதிரை ஆயுதம் சாஸ்திரம் வீணை வாக்கு மனுஷ்யன் ஸ்திரீ இவர்கள்

எத்தன்மையானவனை அடுக்கிறார்களோ, அவனுடைய குணத்துக்குத் தக்கபடி யோக்கியர்களாகவோ அல்லது அயோக்கியர்களாகவோ ஆகிறார்கள், ஆதலால் இந்த அயோக்கியனோடு சேர்ந்த அவள் அற்பத்தன்மையளாய் என்னை நீத்து இன்னலியற்றினள், அங்கந்திக்கும் அங்ஙனமே செய்வாளென்றற்கு ஐயமின்று, ஆனாலும் பெண்டுபிள்ளைகளென்கிற பந்தம் பிணித்து என்னைப் பிடிக்கின்றது என்று அந்த அம்மாளுக்குச் சொல்லி அனுப்பிவிட்டு, அவ்விரவெல்லாம் மனையாளோடு வார்த்தையாடல் முதலிய சொற்பனமே கண்டு, விடியலில் எழுந்து யாருடனுஞ் சொல்லாமல் வீட்டைப் பூட்டிவிட்டு, மத்தம் பிடித்தவன்போல வீதி வீதியாய்ச் சுற்றிக் காலோய்ந்து கண் சுழன்று மெய்வியர்த்துக் களைத்து மத்தியானம் இரண்டு மணிக்கு அபிராமியம்மாள் வீடுவந்து சேரவே, அவள் ஐயா! நீர் எங்கே போயிருந்தீர்? யாரோ ஒருவர் உம்மைத் தேடிக் கொண்டுவந்து, வெகு நேரங் காத்திருந்தும் நீர் வாராமையால், இக்கடிதத்தை உமக்குக் கொடுக்கும்படி கொடுத்துவிட்டுத், தாம் மயிலைக்குப்போய் இன்று இரவு அங்கிருந்து நாளை உதயத்தில் மதுரைக்குப் பிரயாணமாகிறதாகச் சொல்லிச் சென்றார் என்று நிருபத்தை என் முன் வைத்தாள். அக்கணமே நான் அதைப் பிரித்துப் பார்க்கும்போது அடியிற் கண்டவாறு எழுதியிருந்தது.

'பெருந் தகைமையும் பிரியமுமுள்ள என் பிராண நேசரே! தாங்கள் புகட்டிய புத்தியைக் கேட்டு அடங்காத புன்மைக்குணமுடைய என் பிழைகளையெல்லாம் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டுகின்றேன். தாங்கள் நண்பனென்று நினைத்த நாசகாலனாகிய நந்தி செய்த நயவஞ்சத்தால் நாவாயேறி, அதில் இருந்த சுதேச காலாட் படைத்தலைவர்களில் ஒருவர் சுபைதார் வைரமூர்த்தியென்பவரது குடும்பத்தோடு சேர்ந்து, இச்சிங்கப்பூரென்னுந் தீபத்திற் தங்கள் குமாரனுடன் வந்து சுகமேயிருக்கின்றேன். அந்த நாசகாலன் எங்கேயோ இறங்கி மறைந்துபோனான். குழந்தைக்குத் தங்கள்மேலுள்ள நினைவு மாறவில்லை. ஆதலால் இந்நிருபங்கண்ட தக்ஷணம் பிரயாணப்பட்டுவந்து என்னை அழைத்துப்போகத் தயைசெய்யப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

இங்ஙனம்,

தங்கள் தயைக்குரிய,

விசாலாட்சி.'

என வரைந்ததை உற்றுப்பார்த்து ஒருதரத்துக்கு இரண்டுதரம் ஒரு
ங்கே நன்றாய் வாசித்து, என்மனைவியின் காலிகிதமாக இருந்தமை
யின், அவனைக் கண்டதுபோன்று பிரம்மானந்தங்கொண்டு, அக்க
ணமே உண்டு உடுத்துக் கடற்கரைக்கு ஓடிக், கப்பல் சிங்கப்பூருக்கு
எப்போது போகிறதென்று விசாரிக்கையில், இன்னும் நாலைந்து
தினத்தில் ஒரு கப்பல் வரும், அஃது எப்போது பிரயாணப்படுமோ
அப்பொழுது போகலாமெனக் கேள்விப்பட்டு, மிகுந்த ஊக்கங்
கொண்டு, நானிருக்கும் வீட்டுக்காரனுக்குச் சேரவேண்டிய தொகை
யும் மற்றுமுள்ள கடன்களுங் கொடுத்து, வீட்டிலுள்ள சாமான்களை
யெல்லாம் அபிராமியம்மாள் வசம் ஒப்பித்துவிட்டு, இனி இவ்வி
டம் வருகிறதே இல்லையென்றும், அத்தீவிலேயே சிறந்த அநேக உத்தி
யோகங்கள் அகப்படும், அதனால் மிகுந்த திரவிய லாபங் கிடைக்கு
மென்றுங், 'திரைகடலோடியுந் திரவியந் தேடு' என்றிருப்பதினால்,
நமக்கு யாதொரு தீங்கும் வாராதென்றுந் திடங்கொண்டு, அத்தீவில்
அகப்படாத சில பொருள்களும், என் மனையாளுக்கு உவப்பான
சில ஆபரணங்களுங், குழந்தைக்குச் சில ஆடை அணிகளும்
வாங்கி மூட்டை கட்டிக்கொண்டு, மரக்கலம் வரும் நாளைப் பார்த்
துக்கொண்டிருந்தேன். இங்ஙனந் துணிந்துசெய்தது, என்மனையா
ளுடைய கடிதத்தால்மாத்திரம் அன்று. அவள் கடிதம்வந்த மறுதினம்
வைரமூர்த்தி எழுதிய கடிதத்திற், சிங்கப்பூர் மிகுந்த செழிப்பான
தேசமென்றும், உமக்கேற்ற உத்தியோகங் கிடைப்பது உண்மை
யென்றும், அதற்கேற்ற உதவிகள் பல என்னாற் கூடியவரையிற்
செய்வேனென்றும், இது கண்ட தக்ஷணம் இவ்விடம்வந்து சேர
வேண்டியது அவசியகமென்றும், மற்றும் என் மனைவியின் கற்பு
முதலிய விஷயங்களும் நேரில் பேசித் தெரிந்துகொள்ளலாமென்றும்
எழுதியிருந்தன. இங்ஙனம் ஆபரணம் முதலியவை வாங்கின
தற்கு இருநூறு ரூபாய் செலவாயின. மற்றத்தொகையில் கப்பற்
கேள்வுபோக மீதியை நன்றாய் முடிந்து வைத்துக்கொண்டிருக்கக்,
கடிதம் வந்த பத்தாநாட் கப்பல் வரவே அதில் ஏறிக்கொண்டு
போகையில், அன்று இராத்திரி, அண்டமுகடு அனைத்துங் கொண்
டல் கவிந்து, கண்டகர் மனமெனக்கருகி, எண்டிசாமுகமும் விண்டு
விண்டு மின்னற்கொடி சிதறிக் கோடையிடி இடிக்கக், குலையும் நெஞ்
சுங் குலைகுலையச், சண்டமாருதத்துடன் தாரை தாரையாய் மழை
வருஷித்தது. மயக்கம் மண்டையைச் சுழற்ற அறிவழிந்து தட்டிற்

சாய்ந்தேன். இதுவரையில் நான் கப்பலேறி அறியேனாதலில், அவ்வளவு மருட்சியும் புதுமையுங் காணப்பட்டன. அப்போது சிலர் ஓடிவந்து, இப்போது கடும்புயல் அடிப்பதினாற் கப்பல் நிலையாற்று, கரகரவெனச் சக்ராகிருதியாய்ச் சுழலுகின்றது. நமக்கு ஆபத்துச் சம்பவித்தது. இவ்வேளை ஆண்டவனை யன்றி யார் துணை நிற்பார்? இவ்விரவு நாம் தப்புவதரிது எனச்சொல்லி அங்கும் இங்குந் திரிந்து விழித்து அலறும் அரவங் கேட்கவே, எனக்கு முன்னிலும் இரட்டிப்புப் பயம் மூண்டது. தேவநாம பாராயணம் என் செவிக்கு எட்டியது. என் செல்வியையுஞ் சேயையும் நினைந்து சிந்தை திகைத்தது. இங்ஙனம் இருக்கையில், மீகாமன்வந்து ஓ ஜனங்களே! நீங்கள் பயம் ஒழிக. இவ்விடரினின்று நம்மை விடுவித்ததற்குத் தேவதோத்திரம் மொழிக. அஞ்சன்மின். அஞ்சன்மின். கடும்புயல் ஒழிந்தது. கலந் தன்னியல்பில் நின்றது. கமலநாயகன் புறப்படுங் காலஞ் சமீபித்தது என்று கையெடுத்து ஊத்துக் கூவவே அக்கலத்திலிருந்தோர் முகமெல்லாங் கமலம்போலக் காந்தி வீச மனம் அமலமாயின. மழையொழிந்தபின் வானந் தாராகணம் பூத்து, முத்துப்பதித்த நீலவிதானம்போலிருந்து, உதயத்தில் வெறு விதானமாய்க் காணப்பட்டது. இதனையும் நீரையும் எறெடுத்து நோக்குகையில் எத்தகை சித்தமுந் திப்பிரமை கொள்ளும். அப்போது நாங்கள் ஆகாயகமனவாசிகளென ஆனோம். நீரிலுள்ள மீன்கள் நிரைநிரையாகவும் நெடுங்கூட்டமாகவுங் கலத்தினிருமருங்குங் கவையாகப் பிரிந்துகவிந்து பரந்தன. அவைகளிற்சில உலம் போலும், பல உலக்கைபோலுஞ், சிலச்சில பெருங்குதிர்போலுஞ், சிற்சில தங்கப்பாளங்கள்போலும், பற்பல பட்டயங்கள்போலும், பலப்பல ஈட்டிகள்போலும் பல்பல முறங்கள்போலுஞ், சில்சில பரிசைபோலுங் காணப்பட்டன. பறவைகள் யாதும் பார்த்தறியோம். கண்ணகன்ற கடலிடம் எங்களோடு கடுகி ஓடிவருவதுபோலத் தோன்றியது. சிலதினத்தில் இப்போதுதான் வங்கநாடு வந்தோமென யாரோ சொல்லக்கேட்டேன். அப்பால் நிகிராஸ்முனை கடந்து தென்னாசிரமக் கரையோரமாய்ச் சென்று மலேயா பரியாயதீவின் தென்முனையிலிருக்குஞ் சிங்கப்பூருக்கு வந்து சேர்ந்தோம்.

“இறங்கின அக்கணமே, வைரமூர்த்தி எழுதிய கடிதத்திற் கண்ட மேல்விலாசப்படி, இன்னபட்டாளம் இன்னபிரிவு எங்கிருக்

கிறதென்று விசாரித்தேன். அப்பட்டாளப் பிரிவு வங்காளக் கலகத்தின்பொருட்டு முதல்நாள் வந்த கப்பலில் ஏற்றப்பட்டுச் சென்றதெனக் கேள்விப்பட்டு, அது வசித்த இடத்திற்போய் வைரமூர்த்தியவர்கள் வீடு எங்கென்று விசாரிக்குமளவில், 'அவர் நெருநல் தம் சம்சாரத்துடன் சென்றார், அவரைச் சேர்ந்தவர்கள் யாருமிங்கில்லை, இருந்த அகம் இதுதான்' என வெறுவீட்டைக் காட்டினர் ஒருவர். அவ்வீட்டின் அயலில் நின்ற மற்றொருவர் நீர் யாரென விசாரிக்க, நான் என் சங்கதியையும் என் மனைவி விர்த்தாந்தத்தையும் நவின்றேன். அதற்கவர், அங்கு நடந்த எல்லாந்தெரிந்தவரும் வைரமூர்த்தியின் ஆப்தருமாதலின், "ஐயோ! நீர் மிகுந்த துர்ப்பாக்கியராயிருக்கிறீர்! அவ்வைரமூர்த்தி தம்மனைவி மக்களுடன் நேற்றுத்தான் வங்கதேசஞ் செல்லும் வங்கத்திற் சென்றனர், இவ்விடத்தில் வாந்திபேதி மிகப் பிரவர்த்தித்திருந்ததினால், உம்முடைய மனைவிக்கும் அது கண்டு பத்துத் தினத்துக்கு முந்திக் காலஞ்சென்றாள், அவள், தான் உமது சொல்லைக் கேளாதுபோனதினால் இனித் தன் முகத்தை நீர் பார்க்க வரமாட்டீரென்று துணிந்து, உம்முடைய குழந்தையை அவர்க்கு ஸ்விகாரஞ்செய்து கொடுத்து உயிர்நீங்கினாள், பிள்ளையை வளர்க்குஞ் சக்தி பெண்டுகளுக்குள்ளதேயன்றி உம்மாலாகுமா என்னுங் கருத்தும் அவளுக்குண்டு, இனி நீர் அங்குச்சென்றால் அக்குழந்தையையாயினுங்கண்டு உம்முடைய விசனத்தை ஆற்றுவீர், என்ன செய்கிறது? அவரும் அநேக கடிதங்கள் உமக்கு எழுதினர், ஆண்சந்ததியில்லாதவர், அக்குழவியை எங்ஙனம் இங்குத்தனியாக விட்டு ஏகுவர்?" என்றதைக் கேட்டபோது கீழேவிழுந்து மூர்ச்சையானேன். சற்றுநேரம் பொறுத்து, ஆ! மதன பொக்கிஷமே! மங்களகுணாகாமே! செங்கமல மின்னே! விற்பனசிகாமணியே! விநய சம்பூரணியே! ஓ விசாலாட்சியே! என்னைவிட்டுச் சென்றையோ? என்ன செய்வேன் எனப் பலவாறு சொல்லிப் பாவைபோல் அழுது பிரலாபித்தேன். பக்கத்தில் நின்றவர் ஐயா நீரேன் புலம்புகிறீர் 'ஆண்டாண்டு தோறும் அழுதுபுரண்டாலும்—மாண்டார் வருவரோ' எனப் பலவாறு கூறி என்னை ஆற்றித் தேற்றித் தம் வீட்டுக்கழைத்துப்போய் அன்னமிட்டு வேறோர் வீடு குடிக்கூலிக்கு வாங்கி இதிலிருந்துகொண்டு இங்கு ஏதேனும் ஒரு தொழில் செய்து ஜீவியும், இல்லாவிடிற் பங்காளமேனும் போய்ச்சேரும் என்று சொல்லிப் போய்விட்டார். அவர்பெயர் தீனதயாளர். நான் பின்பு பித்துப்

பிடித்தவன்போல் அவ்வீட்டில் ஒன்றியாக இருக்கையில், இரண்டாநாளிரவு சிலகள்ளர்கள் கன்னம்வைத்து என்னுடைமைகளையும் ரூபாயையுங் கொள்ளைகொண்டு, என்னையும் அடித்துவிட்டு ஓடி ஒளித்தார்கள். பொருளிழவுங் கிரகசித்திரமும் அவமானமும் பிறரறியச் சொல்லலாகாதென்றிருத்தலின் பொருளிழந்தமையை அங்கு யாருடனும் புகன்றிலன். கப்பலேறி வங்காளம் போகலாமென்றாற் கையில் ஒருகாசளவும் இல்லை. அங்குவந்து செய்தி கேட்டவுடன் கடிதமொன்றெழுதி வைரமூர்த்திக்கு அனுப்பினேன். அதற்குப் பதில் வரும்வரும் எனக்காத்திருந்தும் வரவேயில்லை.

“மனைவிபோனபின் கொஞ்சநாள் மகன்மேல் மனம் நடந்தது. ‘கிட்டாதாயின வெட்டெனமற’ என்பதாக அதையுஞ் சிறிது காலம் மறந்தேன். மனையாள் ஜீவித்திருந்தமையின் அப்பாசம் இது காறும் என்னைப் பந்தித்துச் சுதேசத்தைநீக்கிப் பரதேசியாக்கிற்று. ‘கூட்டோடு விட்டது குளிருங்காய்ச்சலும்’ என்பதாக இல்வாழ்க்கைப் பற்று அன்றே ஒழிந்தது. கைப்பொருளும் பொய்ப்பொருளாயது. கலியாணம் வேறு செய்வதற்குங் கவலை கொண்டிலன். ‘மிடியென்னுங் காரணத்தின் மேன்முறைக்கண்ணே—கடியென்றார் கற்றறிந்தார்’ என்றும் இருக்கின்றதே. முப்பதாம் ஆண்டளவின் மூன்றற்றொரு பொருளைத் தப்பாமற் றன்னுட்பெறத் தைரியங்கொண்டு, சந்நியாசியாச்சிரமத்திற் சார்ந்துய்ய நினைத்து, அதுமுதல் அந்நிலைக்குரிய உடைகளைத்தரித்துத், தலையைமுண்டித்து அத்தீனதயாளரை அடுத்து, என் கருத்தை உரைத்து, அவர் வீட்டிலும் அவரைச்சார்ந்தவர்கள் வீட்டிலுந் தினம் ஓரொருவேளை உண்டு, அவர்களுக்கு ஒழிந்த காலங்களில் ஞானநூல்களின் கருத்துக்களைப் பிரசங்கித்து வருகையில், அவர்கள், இவ்வூரில் வந்திருக்கின்ற பட்டாளங்களிற் சேர்ந்தவர்கள் அநேகர் தமிழர்களாயினும், அவர்கள் தமிழ்ப்பாஷையை நன்றாய் வாசிக்கவும் பிழையற எழுதவும் பேசவும் அறிந்திலர், ஆதலிற் தாங்கள் முதலில் அப்பாஷையின் உற்பத்தி பெருமை முதலியவைகளை நாளைச் சேர்க்கப்படும் பெருத்த சபையில் உபநியசித்துப் பின்னர் இங்கு இயற்றமிழ்ப்பாடசாலையொன்று ஏற்படுத்திப் பாலியர்களுக்குக் கல்வி கற்பித்து வர வேண்டிக் கொள்ளுகின்றோம் என்றனர்.

“அவ்வாறே செய்ய உவந்து, மறுதினம் அடியிற்கண்டவாறு உபநியசித்தேன். அவ்வுபநியாசத்தின் மகுடம்

திராவிடபாஷைச் சிறப்பு.

ஓ தமிழ்ச்சுதேச தனகனவான்களே,

"இப்பேருலகில் வசிக்குஞ் சராசரவஸ்துக்களினின்று மனுஷியர்கள் பேசுந்திறமையாற் பேதப்பட்டுத் தங்கள் கருத்தைப் பிறர்க்குணர்த்த உபயோகிக்குஞ் சத்த சமூகமே பாஷையெனப்படும். அவ்வொலி, வரிவடிவாகிய எழுத்தாய், அவ்வெழுத்துக்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து பதமாய், அப்பதங்கள் பலசேர்ந்து வாக்கியமாக, அவ்வாக்கியங்களாற் றங்கள் தங்கள் கருத்துக்களை மனிதர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் விசதமாய்த் தெரிவித்துப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுகிறார்கள். அன்னதன்மையவான பாஷைகள் அவனியில் அனேகம் உள. அவற்றுட் தமிழ்ப்பாஷையும் ஒன்று. இது தென்னிந்தியாவிற் சமஸ்கிருதபாஷா பதங்களோடு கலந்து வழங்குவதினாற் கிளைப் பாஷையெனச் சிலருந் தனிப்பாஷையெனப் பலருங் கூறுகின்றனர். எவ்விதம் ஆயினும் ஆருக, பின்னர்க் கூறப்படுமவைகளால் புத்திக்கும் யுத்திக்கும் ஒத்தவாறு நன்கு விளங்கிக்கொள்க.

1 'கண்ணுதற்பெருங் கடவுளுங்கழகமோடமர்ந்து
பண்ணுறுத்தெரிந்தாய்ந்த இப்பசுந்தமிழேனை
மண்ணிடைச்சில் இலக்கணவரம்பிலாமொழிபோல்
எண்ணிடைப்படக்கிடப்பதா எண்ணவும்படுமோ?'

2 'கடுக்கவின்பெறுகண்டனுந் தென்றிசைநோக்கி
அடுக்கவந்துவந்தாடுவான் ஆடலினிளைப்பு
விடுக்கவாரமென் கால்திருமுகத்திடைவீசி
மடுக்கவுந்தமிழ்திருச் செவிமாந்தவுமன்றோ?'

3 'தொண்டர்நாதனைத் தூதிடைவிடுத்ததுமுதலை
உண்டபாலனையழைத்ததும் எலும்புபெண்ணுருவாக்
கண்டதும் மறைக்கதவினைத்திறந்ததுங் கன்னித்
தண்டமிழ்ச்சொலோ மறுபுலச்சொற்களோசாற்றீர்.'

'ஆதியிற்றமிழ்நூ லகத்தியற்குணர்த்திய
மாதொருபாகனை வழுத்துதும்
போதமெய்ஞ்ஞான நலம்பெறற்பொருட்டே.'

'வடமொழியைப்பாணினுக்கு வகுத்தருளி அதற்கிணையாத்
தொடர்புடையதென்மொழியை உலகமெலாந்தொழுதேத்தக்
குடமுனிக்குவற்புறுத்தார் கொல்லேற்றுப்பாகரெனிற்
கடல்வரைப்பின் இதன்பெருமை யாவரேகணித்தறிவார்.'

'இருமொழிக்குங்கண்ணுதலார் முதற்குரவர் இயல்வாய்ப்ப
இருமொழியும்வழிப்படுத்தார் முனிவேந்தர் இசைபரப்பும்
இருமொழியுமான்றவரே தழீஇயினாரென்றாலிவ்
இருமொழியுநிகரென்னும் இதற்கையமுளதேயோ?'

எனத் திராவிடத்திற்குச் சிறப்பும் பிறப்பும் கூறப்பட்டுள்ளன. இது, தெலுங்கு கன்னடம் மலையாளம் துழுவம் காண்டி கூவம் முதலியவைகளுக்கு மூல பாஷையாம். இதனைச் சமஸ்கிருதத்தின் கிளைப் பாஷையெனவும் இன்னகாலத்தில் உதித்ததெனவுங் கூறற்குப் போதுமான சான்றின்று. தென்னிந்தியாவின் உள்நாடு தென்னாடுகளிலும் இலங்கைத்தீவின் வடபாகங்களிலும், இப்போது பர்மா, மோரீசு இத்தேசங்களிலும் பேசப்பட்டு வழங்கி வருகின்றது. ஆகத் தமிழ் நிலஅளவு ஆகிய 85-ஆயிரஞ் சதுரமைலிற் சுமார் ஒரு கோடியே இருபதுலட்சம் ஜனங்கள் தமிழராம். இத்தகைய தமிழிற் சமயநூல்களாகிய நாலாயிரப் பிரபந்தம் தேவாரம் திருவாசக முதலியவைகளுஞ் சிந்தாமணிமுதலிய பஞ்சகாவியம் கம்பராமாயணம் பெரியபுராணமுதலிய சிறந்தகாவியங்களுந், தொல்காப்பியம் நன்னூல் முதலிய வியாகரணங்களுந், கைவல்யம் உபநிஷத்து முதலிய வேதாந்த சாஸ்திரங்களுந், குறள் நாலடிமுதலிய தருமசாஸ்திரங்களுந், தன்வந்திரிமுதலியோர் செய்த வைத்திய சாஸ்திரங்களும் ஜோதிஷ கணிதசாஸ்திரங்களும் உள்ளன. இப்பைந்தமிழ்கொண்டு பாமாலை சூட்டிக் கடவுள்பதம்பெற்றவர்கள் எண்ணிறந்தோரெனப் பல சாஸ்திரங்களுங் கூறுகின்றன. முன் மதுராபுரியில் அனேகவித்துவான்கள் கூடி விருத்திபண்ணிவந்த இது இப்போது வர வர க்ஷீணதசையை அடைகின்றது. திராவிடம் என்பதற்குப்பொருள், ஓடிவளைந்ததாம் (மகாநதிமுதற் கன்யாகுமரியீறாக ஓடிவளைந்த கோடிமண்டலத்திலுள்ளது). தமிழ்என்றற்கு இனிமையென்னும் பொருள். தண்டமிழெனவுஞ் சங்கத்தமிழெனவும் பைந்தமிழெனவுஞ் சிறப்பித்துச் சீரியோர் செப்பியது க்ஷீணிப்பதற்கா? சுதேசிகளாயிருந்து சுதேசபாஷாபிவிருத்திசெய்யாதது, சுயகுலத்தை இகழ்ந்து அயலதைப் புகழ்வதுபோலாமன்றோ? திருவள்ளுவர் ஔவை கம்பர் ஒட்டக்கூத்தர் புகழேந்திமுதலான சிறந்த வித்துவான்கள், தம்மாலியற்றப்பட்ட நவரசபாவாலங்கார [illegible]வ நவமான கவிதாமாலைகளை . நவின்றுணர்வோர்க்கு ஞானோதய[illegible]ம் நானுசுகோதயமும் நல்க வைத்துத் தம் ஊனுடம்பொழித்துப் பு[illegible]ழுடம்போம்பிச் சென்றனரே. அவை

களை நாம் கற்றுப்பரிபாலியாமற் காட்டுக்கெறித்த நிலவுபோலப் பயனறக்கழித்தொழியலாமா? 'நல்லார்கட்பட்ட வறுமையினின்னாதே - கல்லார்கட்பட்டதிரு' 'ஒப்புரவினால்வருங் கேடெனினஃதொருவன் - விற்றுக்கோட்டக்கதுடைத்து' என்பவற்றை எண்ணி எத்தனையோபேர் தங்கள் காலங்களை இதுகற்கும் முயற்சியிலேயே கழித்து வறியராயினார். இதனாலேயே இவ்வளவாயினும் இத்தமிழ் இக்காலத்திலிருக்கிறதென்று பெயராயாயினும் பிறர்சொல்லச் சிரங் காட்டித் திரிகின்றது. ஆகவே இத்தமிழொன்றையே நீங்கள் கற்று உங்கள் காலத்தைக்கழிக்கவேண்டுமென்பது எம் கருத்தன்று. காலதேசவர்த்தமானங்களைக் கண்டு, அன்னத்துடன் நீரும் உண்பதுபோல ஆவசியகமான ராஜபாஷையையும் உடன்கற்பது தகுதியேயாம். ஐயோ, அதையேனுஞ் சிலர் ஆழ்ந்துகற்கிறார்களா? இல்லையே. ஆடு தழை மேய்வதுபோல அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக மனனஞ்செய்து சிறு உத்தியோகபதவிபெற்று, அதனால்வரும் ஊதியத்தால் உண்டு உடுத்து, அறியவேண்டியவைகளை அறியாது, தம் வாழ்நாள்களை வீழ்நாளாக்கி ஊரும் பேருமின்றி ஒழிந்துபோகிறார்கள். இவ்வாங்கிலேயபாஷையைப் பாங்குபெறக்கற்ற சீரிய கூரிய புத்திமான்களோ, நன்னடை உடை ஊண் பாவனை சுசிகளின் நாகரீகங்களுங், தெளிவுங் காலவரம்பு கடவாமையுஞ், சொற்சாதுரியமுஞ், சொற்றவறாமையும், அறியவேண்டிய விஷயங்களை ஆழ்ந்துநின்று ஐயமறஉணர்தலுந், தளராத தார்க்கீக தந்திரமும், இந்து தேசத்தினின்று ஒழிந்துபோன வைத்திய ஜோதிஷ கணிதாதி நூல்களை இப்பாஷைமூலமாய்ப் பெற்று அடங்கி நடக்கும் ஒழுக்கமும் பெற்று, அடுத்தவர்களுக்குப் போதிப்பர். அவர்களும் இக்காலத்தில் மிகவுஞ் சிலரே அன்றிப் பலரல்லர். இப்பண்டித சிரோமணிகளிற் சேர்ந்து, சத்தியமாகிய தாயும் ஞானமாகிய தந்தையுந் தர்மமாகிய சகோதரனுந் தயையாகிய சினேகனுஞ் சாந்தியாகிய மனைவியும் க்ஷமையாகிய தனயனும் உடையவர்களாகி என்னையாதரித்துவந்த வித்தியானந்தரும், என்னாசிரியராகிய பாவநாசபண்டிதருமே இவ்வாறொழுக யான் கண்டேன். இங்ஙனமிருக்க, ஆங்கிலேயபாஷையைக்கற்ற சிலர் கட்குடி கூத்திமருவல் இடம்பம் அகங்காரம் முதலிய துர்க்குணங்களுண்டாகி அழிகிறார்களென்பர். இது தவறு. அப்பாஷையைக் குற்றமறக்கல்லாத குணதோஷத்தினால் வந்த குறையேயன்றி வேறில்லை. தமிழ்ப்பாஷையைக் கற்றவர்களிற் சிலர் அத்துர்க்

குணிகளா[illegible] இருக்கவில்லையா? எப்பாஷை கற்றாலுமென்ன? யாதொ[illegible]ன்றினுந் தப்பாது நிற்பாரேல் இவர்க்கொப்பாவார் இப்பாரில் எப்பாலார் உளர்? ஆதலின் யார்க்கும் அறிவு பிரதானமேயன்றி அயலொன்றில்லை. எடுத்தவிஷயந் தமிழாதலில் இனி இரண்டொருவாக்கியத்தால் முடிக்கிறோம்.

'கலைமகள்வாழ்க்கை முகத்ததெனினும்
மலரவன் வண்டமிழோர்க் கொவ்வான்—மலரவன்செய்
வெற்றுடம்பு மாய்வனபோன் மாயாபுகழ்கொண்டு
மற்றிவர்செய்யு முடம்பு'

என்றிருத்தலின் 'கல்விக்கழகு கசடறமொழிதல்' என்பதனாற் தமிழ் கற்கப் புகுவார் முதலில் இலக்கிய இலக்கணங்களைப் பழுதறக்கற்றுப் பின் விஷய ஆராய்ச்சிசெய்து அரிய பெரியநூல்களைக் கற்றோரும் மற்றோரும் வியப்ப இயற்றி நடுநிலையின் வழாது நடந்து புகழுடம்பை நிறுத்துதல்வேண்டும். இதுதான் எடுத்த உடலுயிர்க்கு இன்றியமையாத கடனென்பது எம்முடைய துணிபு.

'எழுத்தறியத்தீரு மிழிதகைமைதீர்ந்தால்
மொழித்திறத்தின்முட்டறுப்பா னாகும்—மொழித்திறத்தின்
முட்டறுத்தநல்லோன் முதனூற்பொருளுணர்ந்து
கட்டறுத்துவீடு பெறும்.'

'எழுத்தறியார்கல்விப் பெருக்கமனைத்தும்
எழுத்தறிவார்க்காணி னிலையாம்—எழுத்தறிவார்
ஆயுங்கடவு ளவிர்சடைமுன்கண்டளவில்
வீயுஞ்சுரநீர் மிகை'

என்னும் வாக்கியக் கருத்துக்களை உய்த்துணர வேண்டுகின்றோம்.

"இங்ஙனம் எனக்குத் தெரிந்த அளவிற் சொல்லிப் பிரசங்கத்தைமுடித்து, அதுமுதல் என்னிடம்வரும் பாலியர்களுக்குத் தமிழ்கற்பித்துச் சிலநாளிருக்கையில், அந்தப்பட்டாளம் இச்சென்னைக்கு அனுப்பப்பட்டது. இதற்குப்பதிலாக வந்த பட்டாளத்தார் தமிழரல்லாத வேறு பாஷையர்களாக இருந்தமையால் விரைவில் அவ்வூரைவிட நேரிட்டது. இனி நமக்குத்தெரிந்த பாஷையாலேயே ஜீவனம் பண்ணுவது கூடாது, பல கைத்தொழில்களைக் கற்றல் வேண்டுமென்று அங்குள்ள கப்பல் வேலைக்காரருடன்சேர்ந்து, அந்த வேலையிற் கைவந்து சிலநாளுஞ், சீனாவுக்குப்போய்க் காகிதஞ் செய்யுந் தொழிலிற்பிரவேசித்துச் சிலநாளும், போர்னியூ சுமாத்திரா ஜாவாமுதலிய தீவுகளிற் சென்று பலவித பயிர்த்தொழில்களை அப்

பியசித்துச் சிலநாளுங் கழித்தேன். இத்தொழில்களில் எனக்குக் கிடைத்த பொருள்களோ அளவற்றன. நான் அநுபவித்ததுபோக மற்றவைகளைத் தானதருமங்களிற் செலவிட்டேன். அவைகளை என்கையில் வைத்தேனேல், ஐயோ! என்னை அன்றே கொன்றிருக்குமே! ஆட்கொல்லியென்று பொருளுக்கு ஓர் காரணப்பெயர்இட்டு வழங்குகின்றதே! மேலுஞ் சந்நியாசியாகிய எனக்கு அப்பொருளெற்றிற்கு? பொருளிருந்தாற்போகந்தேடும். போகங்கிடைக்கின் புகல்வதற்கரிய துயரம் போதரும். இது காறும் பெண்டுபிள்ளைகளாற் பட்ட பெருந்துக்கம் போதாதா? இதனாலன்றோ பெரியோர்கள், 'சம்சாரசாகரோதுக்கம் அனந்தக்கிலேசபாஜனம்,' எனவும், 'பெண்டிராற்சுகங்களுய்ப்பான்பெரியதோரிடும்பைமேற்பூண்-டுண்டிராக்கிடக்கும்போதத்துடலுக்கேகரைந்துநைந்து' எனவுங் கூறியுள்ளார் ஆதலின், 'ஏற்பதிகழ்ச்சி' என்பதை நினைந்து கடவுளால் அளிக்கப்பட்டகாசராணுதிகளால் உழைத்துண்டு,

'இறப்பெனுமெய்ம்மையை யிம்மையாவர்க்கும்
மறப்பெனுமதினின்மேற் கேடுமற்றுண்டோ
துறப்பெனுந்தெப்பமே துணைசெய்யாவிடிற்
பிறப்பெனும்பெருங்கடல் பிழைக்கலாகுமோ'

'அருஞ்சிறப்பமைவருந் துறவுமவ்வழி
தெரிஞ்சுறவெனமிகுந் தெளிவுமாய்வரும்
பெருஞ்சிறகுளவெனிற் பிறவியென்னுமிவ்
விருஞ்சிறைகடத்தலி னினியதாவதே'

என்பவற்றாற் துறவே நன்மையெனக்கொண்டு, துவக்கை நீக்குங் காலத்தை எதிர்நோக்கி, நமது சுதேசத்திற்போய் நண்பர்களில் யாரையாயினுங்கண்டு அவர்சார்பிலிருந்து நாள்கழிக்க உறுதிபூண்டு, வெள்ளையானையின்மீது விற்றிருக்கும் வேந்தன்வாழும் பர்மாவென்னும் தேசத்தினுள் அமரபுரிக்குவந்து, அங்குள்ளகோத்தியான மாவீடுகளையும் வளங்களையும் பார்த்து, இரண்டு வருடந் தங்கி, ஆசாம் புத்தான்என்னுந் தேசங்களைக் கடந்து வங்காளஞ் சேர்ந்தேன். அங்கு வரும்போது எனக்குப்பருவம் 48 அல்லது 50 இருக்கும். கல்கத்தா நகரில் ஒருவருஷந்தங்கிக் கைத்தொழில் செய்து காலங்கழிக்கையில், நான் குடியிருக்கும் வீட்டிற்கு அயல்வீட்டிலிருக்குங் குழந்தைகளைக்கண்டு அவர்கள்பேசுங் குதலைச்சொல்லில் மனஞ்செலுத்திக் கண்ணீர்விட்டுக் கலுழ்ந்து என்காதலனை நினைத்தேன்.

'அடைந்தமக்களைக் காண்டலுமழலிடு மெழுகின்
உடைந்ததுள்ளநீ ரூற்றிருந்தொழுகின நெடுங்கண்
தொடர்ந்தழும்மல முருக்கிவெம்பவக்கடல் தொலைத்துக்
கடந்துளோர்களுங் கடப்பரோமக்கண்மேற் காதல்'

என்னும்அரிய வாக்கு எனக்கும் பலித்தது. அப்பாற் கங்கை யமுனை சிந்து முதலியநதிகளோடு கண்யமான தேசங்களையுங் கண்ணுற்றுக் குஜராத்து மஹாராஷ்டிரம் முதலியதேசங்களின்வழியாய் நிஜாம் இராச்சியங்கடந்து, பெங்களூர் சீரங்கபட்டணம் மைசூர் நீலகிரி திரிசிரபுரம் மதுரை இலங்கை இவைகளைச் சுற்றிக்கொண்டு இச் சென்னையையடுத்து, இதோ அடுத்த வீதியில் வசிக்கும் முன் குறிக் கப்பட்டபிரபு எனக்குப் பாலியத்திற் பாடசாலைச்சிநேகர் ஆத லால் அவர் ஆதரவில் இருக்கிறேன். 'காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக் கொள், கண்ணுள்ளபோதே பார்த்துக்கொள்' 'கண்டதே காட்சி உண்டதே உறுதி' என்னும் பழமொழிகளை யான் மேலெழுந்த வாரி யாய் நம்பி, ஆட்டுக்கடாச் சண்டையில் நரிசெத்த அனர்த்தத்தைக் கண்டு அர்த்தமிழந்த அந்தணனாகிய தேவசன்மாவைப் போலப் பொன்னன்னாளையும் பொருளன்னாளையும் போக்கடித்துக்கொண்ட யான் வேடிக்கைபார்த்துக் காலத்தைப் போக்குகிறவர்களைக்கண் டால் அவர்களுக்குப் புத்தி புகட்டாமற்போவேனா? 'பட்டறி கெட் டறி பத்தெட்டிறுத்தறி' என்பதினாற் பட்டறிந்த பழம் புண்ணாளி யானல்லவோ? ஞானத்துள்ள பற்றற்ற ஞானிகளோ 'பொன்றின சவம்வாழ்ந்தாலும் புதுமையாவொன்றும் பாரார்.' பௌதிகராசயன சாஸ்திரங்களின் பயிற்சி யுள்ளவர்களும், ஜாலங்களாகிய அருங்கலை விநோதர்களும், பயனற்ற விநோதங்களைப் பார்ப்பார்களா? எல்லா விநோதங்களும் வல்லார்செய்த நூல்களிலிருக்கின்றனவே. 'சுவை யொளியூறோசைநாற்றமென்றைந்தின்-வகைதெரிவான்கட்டேயுலகு' என்னுந்திருவாக்கை உய்த்துணரவேண்டுமே! இங்ஙனங் கல்விச்செல் வமும் பொருட்செல்வமும் ஒருங்கேவாய்ந்தவர்கள் பொழுதுபோக் குகைக்குச் சிலவிநோதங்களைப் பார்ப்பர், பார்க்கினும் அவைகளின் காரணகாரியங்களைக் கவராது விடார். விநோதார்த்தமாய்ச் சூதாடி நாடுநகர் முதலியவை இழந்த நளன்தருமனிவர்கள் சரிதைகள் இப் போது மறைந்துள்ளனவா?

"இங்ஙனம் பஞ்சுபடாத பாடுபட்ட எனக்கு என்தந்தை இட் டநாமம் வேதாசலம். (வேதம்-அசலம்.) இதன்பொருளோ உத்கிருஷ்

டமானது. இப்பொருள்போய் துன்பத்தினால் சலித்தவனென வாஸ்தவமான காரணக் குறியாயெனக்காயிற்று"

என்று கூறித் தம் சரிதையை முடித்தார்.

முடிக்கும் அளவிற் குணக்குத்திசையில் மொய்கதிர்ப்பரிதி கைவிரித்து இருளோச்சிக்குந் தருணங் கிட்டியது. அப்போது நாங்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கும் அறைக்குப் பக்கத்துஅறையில் சயனித்து அவ்விரவெல்லாம் விழித்திருந்து, மேற்படி சரித்திரமெல்லாம் விடாது கவனித்துக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த என்தமக்கையாகிய கன்னியம்மாள், அப்பெரியவர் முன்விரைந்து வந்துநின்று, ஐயா யான் சொல்லப்போகிற சில்லுரையையுந் தயைசெய்து தாங்கள் கேட்டு, நின்றபொழுதையுங் கழிக்கப் பிரார்த்திக்கின்றேன் எனப், பெரியவர் அங்ஙனமாகுகவெனச், சொல்லலுற்றனள்.

"இருமைவகைதெரிந்து ஈண்டு அறம் பூண்டபெரியீர்! இன்று எங்கட்குச்சுதினமாயது. எங்கள்குடி ஈடேறியது. இதுவரையும் நாங்கள் கொள் கொம்பில்லாக் கொடிபோலிருந்தோம். குயிலைக் குரலிசையால்அறிவதுபோல நல்லோர்களை நயவசனத்தால்அறியலாமன்றோ? அதுபோலவே சந்திரகிரணஞ் சந்தனம் இவற்றினுந் தண்ணிதான வார்த்தையாற் தங்கள் மகிமைவெளிப்பட்டது. வித்துவான்களுடைய பாததூசி படாதபவனம் வனமாகும். ஆதலின் எங்கள் உறையுள் இன்று பவித்திரமாய் எங்கள் அஞ்ஞானமுதலிய தீக்குணங்கள் தீய்ந்துபோயின. இதுகாறுமிருந்த எங்கள் சந்தேகம் நிவாரணமாயிற்று. இனி என் விருத்தாந்தத்தை இயம்புகிறேன். நானாவளங்களும் நிறைந்த நாகப்பூரென்னும் நகரிற் பெரிய வர்த்தகர்களில் ஒருவரான தியாகராஜர் என்பவருக்கும் லோகநாயகியென்னும் அவர்மனைவிக்கும் யான் ஒரேபெண்ணாகப் பிறந்து வைரமூர்த்தி என்பவரால் வளர்க்கப்பட்டு என் *பத்தாவது பருவத்தில் அதாவது பருவமாகாத காலத்தில் அவருடைய பந்துக்களில் ஒருவருஞ் சிதம்பர நகரவாசியுமாகிய பரசுராமர் என்பவருக்குப் பாரியையானேன். அக்காலையில் யான் நன்றாய் எழுதவும் வாசிக்கவுங் கற்றிருந்தேன். இச்சென்னையில் அநேகர் தங்கள் பெண்களைக் கல்வி கற்க விடலாகாதென்றுங், கற்றால் மிகுந்ததீங்கு நேரிடுமென்றுஞ், சொல்லிக்கொண்டது இன்னும் என்னெஞ்சை விட்டேகவில்லை. பின் என் தந்தையானவர் வித்துவ சிரோமணியாகிய ஔவை முதலிய

* பத்துவயதுக்குட்பட்ட சரித்திரம் பின்னே விசதமாகும்.

பெண்கள் கற்றுத்தெளிந்து மிகவும் பிரபலப்பட்டிருந்தமையைக் கருதி, வீணைவாசித்தல் தையல்முதலிய விசித்திரத்தொழில்கள், அநேக ஞானநூல்கள், தருமநூல்கள், இவைகளெல்லாம் வெகு பிரயாசைப்பட்டுக் கற்பித்தனர். அவர் மிகுந்த விற்பனராயிருந்தும் எனக்குப் பாலியமணஞ் செய்து, என்னைப் பரிதபிக்கச்செய்தது அவரால் நேர்ந்ததன்று. அவர்மனைவி முதலிய பெண்டுகள் கூடிச் செய்தார்கள். சிலபெண்கள் ஐயோ உங்களுக்கு ஒரு பெண்ணு யிற்றே! சின்னஞ்சிறியதில் கல்யாணம் பண்ணிப் பார்க்கலாகாதா? காயமென்பது மாயமல்லவா? என்றனர். சிலர் ஆ! அந்த மாப்பிள்ளைக்கும் இந்தப்பெண்ணுக்குஞ் சரியென்றும், அவர்மிகுந்த பணக்காரர்அன்றோவென்றும், இன்னும் பலவிதமாயுஞ் சொல்லினர். இதன் பலன் மறுவருஷத்திற் பலித்தது. எங்ஙனமெனில், யான் விவாகஞ் செய்துகொண்டது தைமாதம், புஷ்பவதியானது அடுத்த தை மாசம். என் பர்த்தா வாந்திபேதியாற் காலஞ்சென்றது அதற்கு இரண்டா மாசம். கல்யாண முருக்கம்பூ மிகவுஞ் செவந்தநிறமாயிருந்தும், பயன்படாததுபோற் கணவனில்லாத எனக்குக் கல்வி ரூபம் வயசு நல்லகுலம் இவைகள் பிரகாசியாமலிருக்கின்றன. பிறப்பித்தோன், கற்பித்தோன், மணமுடிப்பித்தோன், அன்னந்தந்தோன், ஆபத்துக் குதவினோன் ஆகிய இவ்வைவரும் பிதாக்களாகையால், வைரமூர்த்தியைப் பிதாவாகநினைத்து வழிபட்டுவரத், தாயில்லாக்குழந்தையுங், கணவனில்லாத யௌவனமும், பொறுமையில்லாத தவமும், புளிப்பில்லாத உணவும், வியர்த்தமாமென்னும் மொழியை எதிரிடையாக்கித், தாயினும் எண்மடங்காக அவர் மனைவி என்னை ஆதரித்து வந்தாள். இங்ஙனங் காக்கப்பட்ட நானும்,

'கல்னழிந்தகற்புடைப் பெண்டிருமைந்து
புலனெருங்கப்பொய்யொழிந் தாருங்-கொலைஞாட்பின்
மொய்ம்புடைவீரு மஞ்சார்முரண்மறலி
தும்பை முடிசூ டினும்'

என்னுஞ் செய்யுட்பொருளை நன்குணர்ந்து கற்பைக்காத்து, வீட்டு வேலைகளை வெகு விமரிசையாய்ச்செய்து, வேலையொழிந்த வேளைகளில் நூல்களை ஆராய்ச்சி புரிந்துவந்தேன். இன்றும் அவ்வாறே உள்ளேன். பின் இரண்டாவதுவருடம், என்தந்தையார் சிங்கப்பூர்க்குப்போக உத்தரவுவந்ததினால், அக்கணமேசென்றார். நானும் என்தாயும் அவர் உத்தரப்படி பதினைந்தாந் தினம் வந்த மாக்கலத்தில் ஏறினோம். அங்கு எங்கட்குச் சிலர் துணைகூடினார்கள். அக்கலம்

பிரயாணப்படக் கால்நாழிகைக்கு முன்னர்க், கையில் ஒரு சிறுகுழந்தை ஏந்திய ஒருபெண்ணும் மற்றொருபெண்ணும் ஒரு மனிதனும் அக்கலத்தில் ஏறினர்கள். உடனே கலம் பிரயாணப்பட்டது. சற்று நேரஞ்சென்றபின் அடுத்த அறையினின்று அக்குழந்தையையுடைய பெண் எங்கள் அறைக்கு ஓடிவந்து 'அம்மா இக்காலத்தில் நீங்கள் தாம் என்னைக்காப்பாற்றவேண்டும், என்னோடுகூடவந்தவன் வெகு துஷ்டன், அவன் என்னைப்பார்த்துப் பெண்கள் நாயகமே! நான் எத்தனையோநாட் தவம்செய்து இக்காலத்தில் உன்னுடன் இருக்கப் பெற்றேன், இப்போதாவது என்மீது கடைக்கண்வைத்துக் காக்கலாகாதா? இனி உன் பயம் ஒழிக, நீ சொல்லிய ஏவலை நான் செய்து உய்வேன், உனக்கிருந்த தடைகளெல்லாம் ஒழிந்துபோயின, உன்கணவன் ஒன்றுக்கும் உதவாதவன், அவன் நினைப்பை இனி வெறுத்தொழி என்று பல இழிசொற்களைக்கொண்டு பிதற்றுகின்றான்' எனச்சொல்லிக் கண்ணீர்விட்டாள். அப்பால் என்தாய் அவளுக்குத் தேறுதல்சொல்லி, அவள் வாக்குமூலமாக எல்லாந் தெரிந்துகொண்டு, 'நாங்களுஞ் சிங்கப்பூருக்குப் போகிறோம், அங்குள்ள உன்புருஷனுடன் உன்னைக்கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கிறோம் அதைரியப்படாதை' என்றாள். பின் இரண்டொரு நாளிலோ என்னவோ தெரியேன், கலம் ஜெகந்நாதக்கரையில் வந்து சிறிது நேரம் நின்று மறுபடியும் புறப்பட்டுவிட்டது. அப்போது நானும் அப்பெண்ணும் எப்போதுங் கப்பலேறி அறியோமாகலால் மயங்கிக் கிடந்து தூங்கிவிட்டோம். மறுநாட்காலையில் என் தாய் அவனைத் தேடி விசாரிக்கவேண்டுமென்றுநினைத்துப்பார்க்கையில், அவன்அகப்படவேயில்லையாம். என்தாய் கப்பலேறி மிகுதியும் பழகினவளாதலின், தான் வெகு ஜாக்கிரதையாயிருந்து எங்களுக்கு வேண்டும் மயக்கச் சிகிச்சைகள் யாவுஞ் செய்துகொண்டுவந்தாள். எங்களோடுகூட வந்தவர்களில் ஒருவர் ஆகிய வீரபத்திரர் என்பவர், ஜகந்நாதக்கரையில் இறங்கும்போது எங்களுக்கு மிகுந்த திடஞ்சொல்லிச் சென்றனர். அவர்மிகுந்த யோக்கியர். ஆபத்சகாயி. என்தந்தைக்கு அந்யோந்யமான ஆப்தர். அவர் எங்களோடுகூட இருந்த அந்தப் பெண்ணைக் கவனிக்கவில்லைப்போலும். அவருக்கு அக்கலத்தில் மிகுந்த தொந்தரையான வேலைகளிருந்தன என்பதாயும், பலசரக்குகளை யேற்றிக்கொண்டு தம்முடன்வந்தவர்களுக்கு வேண்டும் ஆகாராதிகளைக்கொடுத்தலும் விசாரித்தலும் ஆகிய மணியமிருந்ததாயும், என்

தாயாராற் பின் கேள்விப்பட்டேன். பின் அக்கப்பல் அதிகாரி யண்டைபோய் என் தாய் சங்கதி சொல்லி அப்பெண் சொன்ன சதிகாரனைக் கண்டுபிடிக்கும்படி கேட்க அவர் அக்கலமுழுதும் பார்த்துங் காணுமையால் ஜெகந்நாதத்தில் சிலர் இறங்கினார்கள். அவர்களுடன் அவன் இறங்கிவிட்டதாகத்தெரிகின்றது என்றார். பின் சிங்கப்பூர் வந்து சேர்ந்தோம். முன் நடந்த எல்லாச்சங்கதியும் வெளியாயின. அவைகளினுனுந் தாங்கள் சொல்லிய சரித்திரத் தானும் விசாலாக்ஷியென்னும் அப்பெண் தங்கள் மனைவியென்று விசதமாயிற்று.

சிங்கப்பூரிற் தாங்கள் சொன்னபடியே சங்கதிகள் நடந்தபிற்பாடு நாங்களெல்லோரும் வங்காளம்போய்ச் சேர்ந்தபின், என்தந்தை போர்க்குச்சென்று மார்பிற் குண்டுபட்டுருவித் தேகவியோகமானார். பின் என்தாய்க்கு உபகாரச்சம்பளம் கிடைத்து வந்தது. கையில் 1000-ரூபாயும் நகைவகைகளும் இருந்தன. நானே எல்லாக்கணக்கும்வைத்துச் செலவுசெய்து வந்தேன். அக்காலத்தில் அங்குச் சுதேச ராஜகலகங்கள் நடந்துவந்தமையாற், தாங்களெழுதின கடிதமொன்றேனும் வந்துசேரவில்லை. நாங்களும் ஓரிடத்தில் வசிக்கவில்லை. என்னசெய்வோம்! ஆண்துணை யாதுமில்லாமல் அல்லலடைந்தோம். ஒருநாட் கடைக்குப்போயிருந்த என் தாயைக்கண்டு பேசிக்கொண்டு முற்கூறிய வீரபத்திரர் என்பவர் மற்றொருவருடன்கூட வீட்டுக்கு வந்தார். அவ்விருவர்க்கும் யானே ஆசனங் கொடுத்து உபசரித்தேன். அக்காலையில் அவருடன்கூட வந்தவர் என்னை உற்று நோக்கிப்பார்த்து உன்பெயர் கன்னியம்மாளல்லவா? என, நான் 'ஆம்' என்றுசொல்லி உள்ளேசென்றேன். என்தாய் ஐயா உமக்கு இந்தப் பெண்ணின்பெயர் எவ்வாறுதெரியும்? எங்கேபார்த்தீர்? சொல்லும் எனவே, அவர் சற்று விழித்து யோசித்துக்கொண்டிருக்க, வீரபத்திரர் 'ஏன் அப்பா அக்கேள்விக்கு விடைவிடுக்காது சும்மா இருக்கிறை' என, அவர் 'நானென்னசொல்லுகிறது? நாகப்பூரில் எங்கள் வீட்டிற்கு அயல்வீட்டில் இப்பெண் சிறுவயதாயிருக்கும்போது பார்த்தேன்' என, ஒருவாறுகப் போக்குச் சொல்லவே, வீரபத்திரரும் என் அன்னையும் அதனை விடாது வற்புறுத்தவே, அவர், குரல் மெதுவபட வேறொன்றுமில்லை இதுதானெனக்குத் தெரியும் என்ன, வீரபத்திரர் சற்றுச்சினந்து ஓகோ வேலப்பா! பத்துவருடமாய் உனக்கும் எனக்கும் உள்ள ஒற்றுமையும் நட்பும் ஒழியக் காலம்

வந்ததுபோலிருக்கின்றது. மித்திரனுக்குணரயாத ரகசியமுமுண்டா? ‘ஒல்லுங் கரும முடற்று பவர்கேண்மை-சொல்லாடார் சோர விடல்’ என்றலறியாயா? இன்று உன்மனமும் வினையும் வேறுபட்டனவே! இந்த அம்மாள் என் பிராணபதமான சிநேகருடைய பிரியை. அவர் முன் சென்னையில் இருக்கையில் அப்பெண்ணின் வரலாறுகள் யாவும் எனக்குத் தெரிவித்திருக்கிறார். உடுக்கையிழந்தவன் கை போல என்னிடுக்கண்களையெல்லாங் களைந்த அவர் குடும்பத்தைப் பற்றி நான் எவ்வாறிருக்கவேண்டுமென்பதை நீ சிந்திக்கவேண்டும். நட்பினர்செய்த உபகாரங்களுக்கு நாம் பிரதிசெய்யாவிடத்து, அந்நட்பு என்னபயன்செய்யும்? பொய்ம்மை நட்பைப்போக்கும். ‘உள்ளத்தாற் பொய்யா தொழுகி னுலகத்தா-ருள்ளத்து ளெல்லா முளன்’ என்பது பொய்யாமொழியன்றோ? ஒருகால் நீ ‘அழிவந்த செய்யினு மன்பறா ரன்பின்-வழிவந்த கேண்மை யவர்’ என்பதனால், தகாதகாரியஞ் செய்யினும் அதைப்பொறுப்பதேயன்றி ஒறுத்து உன்னட்பைவெறுக்கிலேன். ஆகலின் இனிப் பயம் ஒழித்துப் புகலுக என வேலப்பன் சொல்லலுற்றனன்.

“சென்னையிற் தெருத்தெருவாகத் திரிந்து சின்னத் தொழில்கள் செய்து ஜீவித்த என்னைப் பெரிய தொழிலில்வைத்துப் பிரியமாய் நடத்திவரும் உமக்கு, முன் நான்நடத்தினவைகளை ஒருசிறிதும் பிசகாமல் உண்மையாகக் கூறுகின்றனன். நான்செய்த செய்கை நாகரீகமுங் கல்வியறிவுமுள்ள நகரத்தார்க்கு அடுத்ததன்று. இப்போது சொல்வதென்றால் எனக்கே வெட்கமுந் துக்கமும் அவமானமும் உண்டாகின்றன. பொருளில்லாதவன் கொலைகளவுமுதலிய தீமைகள் புரிவானென்பது புகலவும் வேண்டுமோ? ‘போற்றுகுருகிளையும் பொன்னுசையோர்க்கில்லை’ என்பதும்போதாதே. இக்கேடுபுரிவதற்கு ஐயோ என் இளமையும் வறுமையுமே காரணமாயிற்று. இளமையிலேயே எனக்குத் தாய்தந்தைகள் கல்விபயிற்றி இருப்பார்களேல், அக்கல்வி அக்காலத்தில் இவ்வழியிற் பிரவேசிக்கவிடாது. வான்மீகி இளமையில் எவ்வாறிருந்தனரோ அவ்வாறே முடிந்தது. இதையிட்டே ஔவை ‘இளமையிற்கல்’ என்றாள். துள்ளித்திரிகின்றகாலத்தில்என்றன் துடுக்கடக்கிப் பள்ளிக்குவையாது, பாலும் அன்னமும் பரிந்துபரிந்து ஊட்டி, என்னைப்பெற்றோர் வளர்க்க வளர்ந்து, துர்ச்சனரும் கீழ்த்தொழிலருமான சிறுவருடன்கூடித் துன்மார்க்கத்திற்பிரவேசித்தேன்.

இருபத்தெட்டு வயதுசென்றபோது என்பிதாவும் மாதாவும் காலஞ்சென்றனர். அப்பால் எனக்கு அன்னப்பிடி வெல்லப்பிடியாகி, அந்த நாகப்பூரில் இப்பெண்ணின் தந்தையார் வைத்திருக்கும் மளிகையில் மாசம் மூன்றுரூபாய்க்குக் கையாளாயமர்ந்து, அங்கு எனக்கொருவருமில்லாமையாற் கைச்சமயல்செய்து உண்டு, மூன்றுவருஷங் காலங்கழித்தேன். ஒருநாள் யான் மாலைப்பொழுதில் என் எசமான் வீட்டுக்கு ஏதோ ஒரு வேலையாகப் போம்பொழுது இக்கன்னியம்மாள் சகல ஆபரணங்களும் பூட்டிக்கொண்டு, வீதிவழியாகப் போகுந் திருக்கர்பண்டிகையின் கோலாகலமான பலபல வேஷங்களைப்பார்த்துக்கொண்டு, வீதித்திண்ணையில் நின்றாள். அப்போதிவள் ஏறக்குறைய நான்குவயதுள்ள குழந்தை. நான் எப்போதாவது அழைத்தாற் தாராளமாய்வரும் வழக்கமுண்டு. ஆகவே இக்குழந்தையைக்கண்ட அக்கணம் என் துர்ப்புத்தியிலோர் எண்ணமுண்டாயிற்று. இதுகாறும் நம்மைப்பிடித்தசனி விலகவில்லை. இனி நாம என்னபாடுபட்டாலும் மாசம்மூன்றுரூபாய்க்கு மேற்படச்சம்பாதிப்பது அருமை. இதனால் என்னசுகம் அடையப்போகிறோம்? உலகில் அநியாயார்ச்சிதத்தாலேயே பெரும்பாலும் ஒருவன்செல்வனாகிறான். இதற்குக்கரி, நமதுமளிகைக்கு அடுத்தகடையிற் சென்றவருஷக் கருப்பில் 'அஃகஞ்சுருக்கேல்' என்பதை நினையாமல், அரிசிவிற்று அளவற்ற திரவியஞ்சம்பாதித்தவன் முனியனல்லவோ? அவன் நமதுகண்முன் ஏழைகளுக்கிடும் அரிசியைக்குறைத்துப்போட்டு எத்தனையோபேரை மோசஞ்செய்தான். அவனென்ன இப்போது குபேரசம்பத்துடனிருக்கவில்லையா? பிச்சையிடக் கொடுத்ததானியத்தில் மிச்சம்பிடித்துப்பொருள்சேர்த்து ஜீவித்து இலச்சையில்லாது லக்ஷ்மீநாயகர்போற் திரியும் சிலரை நாம் பார்க்கிறோமே. நாயடித்தகாசு குரைக்மா? கடிக்குமா? இப்பெண்குழந்தைமேலிருக்கிற ஆபரணங்கள் சற்றேறக்குறைய 300 ரூபாய்க்குக்குறையாமலிருக்கும். இத்தொகையைக்கைக்கொண்டால் நாம்இனி விருத்திக்கு வந்துவிடலாம். ஆகையாற் குழந்தையைஎடுத்துக்கொண்டு இன்றிரவினிருளிலேயே மறைந்து வேறோர் ஊருக்குப்பறந்துசெல்லவேண்டுமென்று உறுதிகொண்டு குழந்தையைக்கிட்டி நின்று அம்மா! இங்கொன்றும் நல்லவேடிக்கையின்று. நம்முடைய மளிகையண்டை நல்ல நல்ல வேடிக்கைகள் வருகின்றன. வா, பார்ப்பாய் என்றுசொல்லிக் கையில் எடுத்துக்கொண்டேன். அப்போது பக்கத்துவீட்டிலிருந்து பார்த்துக்கொண்டிரு

ந்த ஒருவர் என்னை இன்னானென்று அறிந்தவராகையால் ஒன்றும் என்னைக்கேட்கவில்லை. அஃது என்னை இன்றும் வருத்தப்படுத்துகின்றதுமன்றி, அவ்வூர்க்குட் செல்லக் காலெடுத்துவைக்கவும் இடங்கொடுக்க வில்லை. அவர் என் எஜமான் முதலியவர்களுக்குச் சொன்னபோது என்னை என்னென்ன விதமாய்த் தூறிக் கசந்துஊரெல்லாந் தேடினர்களோ? பெற்றவர்கள்மனம் எத்தன்மையாகப் பித்துற்றலைந்தனவோ அறியேன். இவ்வாறு உயிர்கவர்ந்துசெல்லுங் கூற்றுவனைப்போலக் கொண்டுபோகின்ற அக்குழந்தைக்கு மயக்கந்தருங் கஞ்சாவினாற் செய்யப்பட்டிருந்த ஒரு வகை மிட்டாயியை வாங்கிக்கொடுத்து, மிக மயக்கம்வரச்செய்து, தூங்கவைத்து, மாலைப் போதுபோக, வஞ்சகர் மனமும் என்னெஞ்சகமும்போல வானுந் திசையும் இருண்டன. கள்வனுக்கும் பிறனில் விழை காமுகனுக்கும் இருள் சகாயமன்றோ? அக்காலத்தில் அரசாங்கத்தார் வைத்திருந்த சேவகர் முதலிய ஊர்க்காவலர்கள் அத்துணை ஊக்கமுங் கவனமும் உடையவர்களல்லர். என்னை ஏனென்று கேட்பார் ஒருவருமில்லை. அந்நகருக்குத் தென்முகத்தில் அதிவேகமாக ஓரேநடையாகச் செல்லும்போதே குழவியின் மேலுள்ள உடைமைகள் யாவுங் கழற்றிக்கொண்டேன். அன்றிரவு 12 மணிக்கு 20 மைல் தூரமுள்ள ஒரு குக்கிராமத்திலிருக்கும் விநாயகர் கோயிலுட்புகுந்து கதவைச்சார்த்திக் கொண்டு, குழந்தையைத்தரையில் வைத்துச் சற்றுப்படுத்து இளைப்பாறி, விழித்த கண் இமையா திருந்து, கோழிகூவினதைக் கேட்டு எழுந்து 30 மைல் தூரம் உள்ள ஒரு குப்பம் போம்போது, வழியிற் குழந்தை விழித்துக்கொண்டு, நான்குதிசையும் பார்த்து, என்னையும் நோக்கி, அழ ஆரம்பித்தது. 'அழாதே, அழாதே' என நான் அச்சுறுத்தினதுமன்றிப், பல அறையும் அடியுங் கொடுத்தேன். வழிப்போக்கர்கள் 'ஏன் இப்படி இக்குழந்தை அழுகிறது' எனக்கேட்டபோது, இது என் தமையன் குழந்தை. தாயுந் தந்தையுங் காலஞ்சென்றதினால் அம்மா அப்பாவென்று அலறுகின்றது. என்செய்வேனென்று பலருக்குஞ் சொல்லிக்கொண்டு, அக்குப்பத்துக்குப் பகல் 12 மணிக்குவந்து சேர்ந்து, ஒரு வீட்டையடுத்து, நாலணாக் கொடுத்து அன்னமுண்டு, குழந்தைக்கும் அன்னமூட்டி, அதைப்பக்கத்திற்கிடத்திப் படுத்துறங்கி, மறுநாள் ஐதராபாத்துக்குப் போகும் ஒருவண்டிபேசி ஏறிக்கொண்டு சிலநாளில் வந்து சேர்ந்தேன். இவ்விதந் திடங்கொண்டுவந்த என்னெஞ்சு, வல்லிரும்பு கருங்கல் இவைகளினும் வன்மையுள்ளதன்

ரோ? இவ்வளவு துணிந்த காரியம் என்னையன்றி எவர்செய்வாரெ ன்று மெச்சிக்கொண்டேன். பெற்றவர்களுக்குத் தெரியுமேயன்றிப் பெறாதவர்களுக்குப் பிள்ளையின் அருமை பெருமை தெரியாவே. ஆகையாற் குழந்தையை எப்போதும் அடிப்பதும் வைவதுமாக இரு ந்தேன். அதனால் அது நான்சொன்னபடியெல்லாங் கேட்டு எனக்குக் கீழ்ப்படிந்துவந்தது. நானிவ்வளவு வருத்தப்பட்டு இதைக் கொண்டு வந்தது, ஐதராபாத்தில் வேசிதாசிகள் யார்க்கேனும் விற்று ஊக்கம் பெறலாமென்றுதான். ஆனால் அங்கு யாரும் வாங்க உடன்படவி ல்லை. மூன்றுமாசம் பொறுத்துச் சென்னைக்குப் போய், அங்கொரு வீடுகுடிக்கூலிக்குவாங்கிக்கொண்டு குடியிருந்து, ஒவ்வொன்றாய்க் கையிலிருந்த நகைகளையெல்லாம் விற்று உண்டு உடுத்து வேசிக்களி த்து விநோதமாய்க்காலங்கழித்து வருகையில், ஒருநாட் காலை 8 மணி க்கு இக்குழந்தை என்னை அறியாமல் வெளிவந்துவீதித்திண்ணையில் உட்கார்ந்து வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தது. அக்காலையில் 35 வயதுள்ள ஒருவர், சுதேச காலாட்படையைச் சேர்ந்தவர், மிகக் கண்யமுள்ளவர் ஈவு இரக்கம் பச்சாத்தாபம் இவைமுதலிய குணங் கட்கிருப்பிடமானவர், அவர் அவ்வீதிவழியாகச் செல்கையில், இக் குழந்தை எழுந்து விரைவாய் ஓடி அவர்காலைக்கட்டிக்கொண்டு வி டாமல் ஐயா! ஐயா! என்று கூவி அழுதது. உடனே அவர் அக்குழ ந்தையை எடுத்துக்கொண்டு நானிருக்கும் வீட்டுக்குள் நுழைந்து இக்குழந்தைக்குடையவர் யாவர் ஐயாவென்று சொல்லி அழைத் துவாவே, நான்வந்து என் குழந்தைதான். சங்கதி என்ன? என, அவர் நடந்ததை உரைத்துத் தம் கையிலிருந்த அணா ஒன்றை அதன் கையிற்கொடுத்துக், குழந்தையைப் போவென்ன, அது அவரைவிட்டு எவ்வளவு நயமாக நான் கூப்பிட்டும்வரவில்லை. அவர் முகத்தைப் பார்த்தவண்ணமாக மடியைப்பிடித்துக்கொண்டு கதறிற்று. அப்போ து நான், ஐயோ இதென்ன தொந்தரையாயிருக்கிறது, என்தமை யன் இறந்த ஆறுமாசமாக இஃது இப்படியே அழுகிறதும் பிடிவாதஞ் செய்கிறதுமாயிருக்கிறது. எப்போது இது சாமோ? தெரியவில்லை. தாங்கள் என்தமையன்போல ஏறக்குறைய இருக்கிறீர்கள். என் தமையன் மனைவி இது பிறந்த மறு வருஷம் இறந்துபோனாள். அவ ளைப்போன்ற சாயலுள்ள பெண்ணைக் கண்டாலும் இஃது இப்படித் தான் செய்கிறதென்றேன். அதற்கவர் சற்றுநேரஞ் சிந்தித்துக், குழந் தையைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு என்னை வெளியில் அழைத்துப்

போய், இரகசியமாக என் கை நிறைய ரூபாயைக் கொடுத்துக், குழந்தையை விலைக்குக் கொடுக்கும்படி கேட்டார். இதைக் கேட்டவுடன் இத்தருணம்போனால் எத்தருணமும் இனிக் கிட்டாதென எண்ணி அத்தொகையை வாங்கி எண்ணுகையில் முப்பதுரூபாயிருந்தன. முன் எண்ணியிருந்தபடி இருநூறு முந்நூறு கிடைத்தலின்றெனினும், அச்சமையம் என்கை வறந்திருந்தமையால், வந்தது போதுமெனவாங்கிக் கொள்ளவேண்டியிருந்தது. ஐயோ அன்று என் காதகப் புத்தியிருந்தவாறு என்னென்றெடுத்துரைப்பேன்? என்மகளாயிருந்தால் இங்ஙனஞ் செய்வேனா? பேதையர்போலப் பிள்ளையை விற்க க்ஷாமகாலம் ஏதேனும் பிறந்ததா? மக்களைப்பெறுத மலடனும் மௌட்டீகமுள்ள முரடனுமாயிருந்தேனாகலின், அவ்வாறு செய்யச் சம்மதித்தேன். அப்பால் வந்த தொகையை யான் சிந்தித்த வண்ணமெல்லாஞ் செலவழித்தேன். பிள்ளையை விலை கொடுத்துக் கொண்டு போனவர் பேரும் ஊரும் அறியேன். மூட்டை சுமக்குந் தொழிலையன்றி வேறுதொழிலறியேன். ஆதலின் இது சிலகாலஞ்செய்து, அடுத்தவீதியில் ஒரு திண்ணையில் ஒருவர் ஸ்ரீமத் கம்பராமாயணப் பிரசங்கஞ்செய்து வந்ததைத் தினமானம் இரவில்போய்ச் சிரவணஞ் செய்துவருவதுண்டு. அதின்முடிவு சிறையிருந்தவள் ஏற்றஞ்சொல்வதாயினும், தாய்தந்தை தனயர் தம்பிமார் தாரம்முதலானவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் நடந்துகொள்ளவேண்டிய சற்காரியங்கள் இவையென்பதுஞ், சினேக ஒருமைப்பாடு இத்தன்மையதென்பதும், அடாதுசெய்பவர்கள் படாது படுவார்களென்பதுங், கரதலாமலகம் போல் அதிற் காட்டப்பட்டன. குகப்பிரான், ஸ்ரீராமனுக்கு விருந்து செய்த இடத்தில் மேற்படி பிரசங்கியார் 'விருந்து புறத்ததாத் தானுண்டல் சாகா - மருந்தெனினும் வேண்டற்பாற்றன்று' என்னுந் திருக்குறளைச் சமயோசிதங்கண்டு உபயோகித்தனர். அவர் பிரசங்க தாட்டியையும் போதனைசக்தியையும் யானென்னென்று மெச்சுவேன்? அக்குறட்பாச் சிலையிலெழுத்துப்போலே என்றும் மறவாதிருக்க என்னெஞ்சிற்பதிந்து பாடமாயிற்று. பின்பு சின்னாளில் அவர் இராமாயணத்தைச் சொல்லி முடித்துவிட்டு அடுத்த பூவிருந்தவல்லியென்னுந் தம் ஊர்க்குச் சென்றனர். அதுமுதல் யான் மூட்டை சுமந்த வேளைபோக மற்றவேளைகளில், அடுத்தவீட்டுத் தெருத்திண்ணைப் பாடசாலையிலுள்ள சிறுவர்கள் மூலமாய் ஒருமாசத்திற் தமிழெழுத்துக்களை உணர்ந்து கொஞ்சித்துப் படிக்கவும் எழுதவும் அப்பியு

சித்தேன். இராமநாம சங்கீர்த்தன பாராயணர்களோடு கூடிச் சில இராகதாளங்களையுடைய பாடல்களையுஞ் சத்தசுரபேதங்களையுந் திருக்குறளில் முப்பது அதிகாரங்களையும் உணர்ந்து தேறிவருகையில், ஒருதினம் பூவிருந்தவல்லியிலுள்ள அப்பிரசங்கியாரைக் காண வேண்டுமென்னும் அவாவால், முந்தியே அவரைக்கண்டு பேசி வழக்கப்பட்டிருப்பதினால், விரைவிற்போய்ச் சேர்ந்து அவர்வீட்டிலேயே உணவுசெய்துகொள்ளலாமென்று யோசித்துக் கையிற்காசுங் கட்டுச்சாதமுமின்றிப் போகும்போது, வழியிற் கட்டுச்சாத மூட்டையுடன் ஒருவர் என்னைக்கண்டு தாம் இன்னவூர்க்குப் போகிறதாகச் சொல்ல, அவரோடு கல்விவிஷயமாக நான் கற்றவையெல்லாங் காட்டித் தற்புகழ்ந்துசென்றேன். இதனைக்கண்ட அவர் 'அடக்க மமரரு ளுய்க்கு மடங்காமை - யாரிரு ளுய்த்து விடும்' என்னும் பாடலைச் சொல்லி அடங்காதார் கெட்டகேட்டையும் அதுகுறித்த பலகதைகளையும் விவரித்து, வழியிற்காணப்பட்ட ஓர் ஏரிகரையண்டை போய் உண்டி உண்ணக்கருதி, அதற்கு இலை இல்லாமையால், அங்கு நின்ற ஓர் ஒன்றிமரத்தில் ஏறி இலைபறித்துத் தைத்து, ஸ்நாநுஷ்டானங்களெல்லாமுடித்து, நீரோரத்தில் உட்கார்ந்து, கட்டுச்சாதத்திற் கையைவைத்தார். அப்போது நான் அடா இதென்ன ஆகாத்தியமாயிருக்கிறது? நாமோ மிகுந்த பசியாயிருக்கின்றதமையை முன்னமே தெரிவித்திருக்கிறோம். இம்மனிதன் நம்மோடு எல்லாஞானங்களையும் பேசிவிட்டு நம்மைக் கூப்பிடாமற் தான் ஒன்றியாக உண்ண ஒருப்பட்டிருக்கின்றான். நல்லதிருக்கட்டும். சமயம்முந்துவதற்குள் ஏதேனுஞ் சைகைகாட்டவேண்டுமென்று எண்ணி 'விருந்து புறத்த தாத் தானுண்டல் சாகா-மருந்தெனினும் வேண்டற்பாற் றன்று' 'மருந் தேயாயினும் விருந்தோடுண்' என்னும் வாக்கியங்களை அவர் காதில் விழும்படி சொல்லி

'மானங் குலங்கல்வி வண்மை யறிவுடைமை
தானந் தவமுயற்சி தாளாண்மை-தேனின்
கசிவந்த சொல்லியர்மேற் காமுறுதல் பத்தும்
பசிவந் திடப்பறந்து போம்'

என இருத்தலின், என் பசிவேதையால் அவ்வாறு பிதற்றும்படி நேரிட்டது. இவைகளைக்கேட்ட அவர் பொட்டென எழுந்து, மற்றும்பல இலைகளைப் பறித்துவந்து, பெரிதாய் ஓர் இலைதைத்து, என்னை வெகு உபசாரமாய் அழைத்துத், தம்மோடொக்கவைத்து, என் முன் இலை

யைப்போட்டு, அதில் ஒரு சாதத்தைவைத்துத் 'தினைத்துணை நன்றி செயினும் பனைத்துணையாக்-கொள்வர் பயன்றெரிவார்' எனவும் 'காலத்தி னாற்செய்த நன்றி சிறிதெனினும்-ஞாலத்தின்மாணப் பெரிது' எனவுங் கூறிச் 'செல்விருந்தோம்பி வருவிருந்துபார்த்திருப்பான்-நல்விருந்து வானத்தவர்க்கு'என்பதைக் குறிப்பித்து,ஒருபிடிசாதத்தை எடுத்துத் தம்முன்நின்று பார்த்துக் கத்திக்கொண்டிருந்த காக்கைக்குவைத்துப் பாதிச்சாதத்தை உண்டு மற்றப் பாதியை முடிந்துகொண்டார். அதுகண்டு நான் பெருத்த நாணங்கொண்டு, பேசவாயின்றித் தலைகவிழ்ந்து, காகத்தினும் நாம் கடையாயினேமென்று கருதி வாளாவிருந்தேன். அவர் 'ஆ ஆ இப்போதுதான் இவன் செருக்கடங்கிற்றென்று தம்முள்நினைத்து, 'ஐயா ஓர் ஊரில் ஒருகிழவி விடியற்காலையிற் தன்னிடத்துள்ள கோழி கூவினவுடனே எழுந்து கனைத்துச்சித்தப்படுத்தியிருக்கும் மாப்பானை அடுப்புமுதலியவைகளை எடுத்துக்கொண்டு, அவ்வூர்க்கு வெளிப்புறத்து வழிக்கடையிலிருந்து, தோசைசுட்டுவிற்க, ஆடவர்கள் அவளிடத்துச் சுருட்டுக்கு நெருப்புவாங்கிப் பற்றவைத்துக்கொண்டு போகிறவழக்கப்படி, ஒருநாள் ஒருவன்வந்து நெருப்பு வினாவிற்கொடாதவிஷயமாய் அவளுடன் சண்டையிடவே, அதற்காக அக்கிழவி கோபித்துச்செருக்கி, அப்படியாசெய்தி!! இவ்வூரில் என்கோழிகூவியல்லவோ பொழுது விடிகிறது? இனி எப்படிக்கூவும்? இவர்கள் எப்படி என்னிடம் நெருப்புக்கு வருவார்கள்? நல்லது இவர்கள் கர்வத்தை அடக்குகிறேன் என்று எண்ணி அன்றிரவே கோழியுடன் வேறோர் கிராமத்திற் போயிருந்து மறுநாள் முன்னிருந்தவூரிலிருந்து வரும் பிரயாணிகளைக் கண்டு, அவ்வூரிற் பொழுதுவிடிந்ததா என்று கேட்டதுபோல, நீர் என்னையன்றி இப்பிரபஞ்சமில்லையென்று பேசுகிறீர். உமக்கு இவ்வளவு அவசரம் எப்படிவந்தது? உம்மைவிட்டு நான் உண்பேனா? உம்முடைய விவேகத்தைப் பரிசோதிக்க வேண்டுமென்றல்லவோ நான் அங்ஙனஞ் செய்தேன்? இனிமேல் நீர் கற்ற புன்கல்விகொண்டு பெரியோரைப் பொருள்செய்யாமல் வன்கண்மைபேசி வாயோய்ந்து போகாதீர். 'கற்றது கைம்மண்ணளவு கல்லாதுலகளவு' என நினைத்துத் 'தம்மினுங்-கற்றாரைநோக்கிக் கருத்தழிக கற்றவெல்லாம்-எற்றேயிவர்க்குநாமென்று' என்னுங்கருத்தைக் கடைப்பிடிக்கக் கடவீர், இதோ இந்தச் சாதத்தையுண்ணுமென்று மீந்த பாதிக் கட்டமுதைஈந்து அவர்செல்வழிச்சென்றனர். பின்யான் குறித்துப்

போன பிரசங்கியாராகிய மாசிலாமணித் தேசிகரைக்கண்டு, சாஷ்டாங்கவந்தனஞ்செய்து, 'குலனரு டெய்வங் கொள்கை மேன்மை- கலைபயிற்றெளிவு கட்டுரைவன்மை - நிலமலை நிறைகோன் மலர்நிகர் மாட்சியும் - உலகியலறிவோ டுயர்குணமிணையவும்' அமைநூலுரை போதக ஆசிரியரே எனப் புகழ்ந்து விதிப்பிரகாரம் அருள் விஞ்ஞாபனஞ்செய்துகொண்டேன். அவர் தம் திருவுளமிரங்கி, அன்றுமுதற் தம்மாணுக்கருடன் சேர்த்து இலக்கிய இலக்கணங்களைக் கற்பித்து, உண்டியுங்கொடுத்துப் பரிபாலித்துவந்தனர். அக்காலையிற் 'கண்டதுகற்கப் பண்டிதன்ஆவான்' என்பதையுன்னிப் பல இலக்கியங்களைக் கற்றேனேயன்றி இலக்கணங்களைக் கற்றிலேன். இலக்கணமென்றால் எனக்கு அலக்கணாயிருந்தது. 'பொழுதொடுசென்று வழிபடன் முனியான் - குணத்தொடுபழகி யவன்குறிப்பிற்சார்ந் - திருவென விருந்து சொல்லெனச்சொல்லிப் - பருகுவ னன்ன ஆர்வத்தனாகிச்- சித்திரப்பாவையி னத்தகவடங்கிச் - செவிவாயாக நெஞ்சுகளனாகக்- கேட்டவைகேட்டவை விடாதுளத்தமைத்துப்-போவெனப்போதல்' ஆகிய நன்மாணாக்கரது கோடன்மரபையும், அவ்விலக்கணச் சுவையையும் அறியாது, பாடப்படிக்கப் பிரசங்கிக்க ஒருவாறுபயின்றேன். பயின்றுமென்ன? அதனாற் பலரிடத்துஞ் சொற்சோர்வுபட்டேன். 'எழுத்தறியார் கல்விப் பெருக்க மனைத்தும் - எழுத்தறிவார்க் காணினிலையாம்' என்பதன்பொருட்டு இலக்கியமானேன். ஆனால் எழுத்துச் சொல் பொருள் யாப்பு அணியென்னும் ஐந் திலக்கணங்களுள், யாப்பியலை வெகு பிரயாசை யெடுத்துக்கொண்டு சிறிது கற்றேன். அதாவது, வெண்பா அகவல் கலிப்பா வஞ்சிப்பா என்னும் வேறுபாடும் இனமும் அவ்வெண்பாவிற்குத் தளைபார்த்தலுமாகிய விஷயமே. இவ்வளவுதான் சற்றதும், 'கற்பனையலங்கார மாக்கோவை பாடினுங் கனவரிசை யொருபச்சடங், கலம்பகங்கூறிலொரு துப்பட்டி பிள்ளைக் கவிக்கென்னி லொரு சோமனும்- நற்பொருவுலாவென்னி லுருமாலை மடலுக்கு நாணையமதாயொரு பணம், நல்வண்ணமென்னிலொரு சாப்பாடு மாலையெனில் நன்மை பெறு தாம்பூலமாம் - அற்புதம் பெறுகவிக ளென்னிற் பளா பளா அதிக வெகுமானமாகும், அப்படியுமாயிரத் தொருவரென்றுலெங்களருமையெவர் அறிவர்கண்டாய்' என்று கூறியவர்காலத்துக்குப் பிற்காலமாகிய இக்காலத்திற், கொழுந்தமிழ் அருமையறிந்து கொடுப்பவர் அருமையென்பது தெரியாதவனாய்க், கொள்ளை கொள்ளையாய்க்

கவிபாடி வெள்ளம் வெள்ளமாய்ப் பொருள் சம்பாதித்துக் கொள்ள லாமென்னும் பேராவினுற்தான் இங்ஙனங் குறைக் கல்விகற்று, நிறைகல்வியுடையவனைப்போல நினைத்துக்கொண்டு, குறைகுட மொக்கக் கூத்தாடிக், கூடிப்பயிலும் வித்தியார்த்திகளோடு குதர்க்கம் பேசி, அடலேறனைய செருக்கில் ஆழ்ந்து கழகத்தை விட்டுக் கண்ட கண்டவிடங்களிற் போய்ப் பண்டிதத் திறமைகாட்டி, வெள்ளறி வுடையோன்மேல் வெள்ளைக்கவியும், வேசரியொத்தவன்பாற் சென்று ஆசிரியமும், கலிப்பாலரைச்சுட்டிக் கலிப்பாவும், வஞ்சப் பாவி களைக் கிட்டி வஞ்சிப்பாவும், அன்னோர் இனத்தினரைவேண்டி அப் பாக்களின் இனங்களாகிய தாழிசை துறைவிருத்தங்களும் கூறி, ஊர்தோறுந் திரிந்து, வருந்திப் பிச்சையெடுத்து, இலச்சைவிடுத்துக், கொச்சையாகத் தங்களிடஞ் சேர்ந்தேன். சேர்ந்ததுமுதல் இதுவரை யிற் தாங்களிட்ட விகிதவேலைகளைக் குறைவறச் செய்து சுகித்தேன். இது என்விருத்தாந்தம். என்னை மன்னிக்கவேண்டும் என்று கூறி முடித்தார்.

"பின் வீரபத்திரர் என்பவர் சிறிது முறுவலித்து, என்தாயைப் பார்த்து, அம்மா தங்களுக்குக் குழந்தையே இல்லையெனக்கேள்விப் பட்டிருந்தேன். ஆகவே இவ்வாண்குழவி யாருடையது எனக் கேட்க, என்தாய் அதன் கதையாவும் எடுத்துச்சொன்னாள். அது கேட்டு, அவர், துணுக்குற்று, மனம்பதைத்து 'ஐயோ! அந்தச் சண்டாளனா இப்படிச்செய்தான்? எனக்கு அப்போது தெரியாமற் போயிற்றே! என் செய்வேன், தெரிந்திருக்குமானால் அச்செகந்நாதத் திலேயே அவனுக்குத் தகுந்த புத்தி கற்பித்திருப்பேனே! ஆயினுந், தெய்வம் அவனைப் படாதபாடெல்லாம் படுத்திப் பாதேசமாக்கி விட்டது என, என் தாய் அவன் எவ்வாறு ஆயினன்? சங்கதி யென்ன? சொல்லுங்கள் ஐயா எனச் சொல்லுற்றனர்.

"அம்மா 'தீவினைசெய்தார் கெடுதல் நிழல்தன்னை - வீயாதடி யுறைந்தற்று' என்னுந் தெய்வவாக்குவீண் போமா? 'கெடுவான் கேடு நினைப்பான்' எனவும் இருக்கின்றதே. 'அக் கொடும்பாவி குடும் பத்தைக் குலைத்த மறுவருடமே, குடிக்கக் கஞ்சியும் உடுக்கக் கூறை யுமின்றி, வீதிதோறுந் திரிந்து வேதனையடைந்தமையை என் கண் ணாரக் கண்டேன். 'முற்பகல் செய்யிற் பிற்பகல் விளையும்' என்னும்

மொழிப் பொருளறியாத முழுமூடனாகையால், அவ்வாறு செய்ய முயன்றனன். 'ஒருமைச் செயலாற்றும் பேதை யெழுமையுந் தான்புக்கழுந்து மளறு' 'எளிதெனவில்லிறப்பா னெய்துமெஞ் ஞான்றும் - விளியாது நிற்கும்பழி' என்னும் பொய்யாமொழிகட்கு அவன்கரியானான். நான்மரக்கலத்தினின்று உங்கட்குத் திடங்கூறி விட்டு, என்சரக்குகளோடு ஜெகந்நாதத்திலிறங்கி, என்னிருப்பிடஞ் சேர்ந்த மூன்றுநாள், அத்துரோகி எளியமுகத்தைக் காட்டிக் கொண்டு, என்னை வந்து அடுத்துத், தனக்கு ஏதேனும் ஒருகூலிவேலை கொடுக்கவேண்டுமென்று கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டான். என் மளிகையில் அப்போது ஓர் ஆள்வேண்டியிருந்ததினால், அவன் சரித்திரத்தை நன்றாய் விசாரியாமல், என்வேலைக்கு அமர்த்திக் கொண்டேன். பின் அவன் விருத்தாந்தம் ஒருவாறு அவனைக் கேட்டே உணர்ந்தேன். அஃது என்னெனில்:—அவன் மயிலைநகரிற் பிறந்து, வாலிபத்திற் கல்வி கல்லாது துர்மார்க்கச் சிறுவர்களுடன் கூடித் தூர்த்தனாய்த் திரிந்து, தாய்தந்தையர் காலஞ்சென்றபின், தன் தாய் மாமன்வீட்டிற்சேர்ந்து, நெடுமரம்போல் வளர்ந்து வருகையில், அம்மான் தன் சம்சாரசகிதமாய் வேற்றூர் போகும்போது, உடன்செல்லாது ஓடி ஒளித்துப், பின் வீடுதோறுங் கைப்பாடுபட்டுக் காலங்கழித்துக் கடிமணஞ் செய்யக் கையிற்பொருளில்லாமையாற், கணிகையொருத்தியை வைத்துக்கொண்டு அங்கு வாழ்கையிற், கருப்புநேர்ந்தமையாற், கப்பலேறி இவ்விடத்திற் பிழைக்கலா மென்று அவளுடன் வந்து மூன்றுதினமாயிற்றென்று சொன்னது தான். இங்ஙனம் கூறியதை ஒருவாறு நான் பராமுகமாய்க் கேட்டு என் வேலையிற் பிரவேசித்து வருநாளில், ஒரு நாள் அடுத்தவீதியில் ஒரு பாபுவின் வீட்டில் நடந்த நகைத்திருட்டில் இவன் சம்பந்தப் பட்டுத் திருடினது உண்மையென ஒப்புக்கொண்டமையால் ஆறு மாதஞ் சிக்ஷையடைந்து சிறைச்சாலையடையவே, மனைவி வேறொரு வனிடஞ் சேர்ந்தாள். சிறைச்சாலை நீங்கிவந்து, மனையாளை வைத்திருந்த அம்மாற்றானோடு சண்டையிட்டு, மண்டயுடைய, எதிரி தாக்கின அடிபட்டதினால் ஒரு கண்ணும் ஒரு கையும் இழந்து கடைவீதிதோறுங் காசுப்பிச்சையெடுத்து அந்த ஜெகந்நாதத்தில் திரிகிறான். யான் அவ்விடம் விட்டு இங்குவந்து பதினைந்து தினமாயிற்று. தம்முடைய கணவராகிய என் நண்பர் காலஞ்சென்றமையைக் கேட்க எனக்கு மிகுந்த கிலேசம் உண்டாகின்றது.

அந்தோ! என்மனதிற்கு உகந்த நேசனைப் பிரிந்து மறுபடியுங் காணாத வறியனானேனே. அன்பன் பிரிவும் பார்யாவியோகமும் உடைய மனம் ஆழித் துரும்புபோல அலையும், அவரோ அல்லிமலர்ச்செல்வி மார்பனது அன்பராகிய பொய்கையார் பிறந்த தலத்திற் பிறந்தவர். யானோ வெள்ளெனும்பதனை மெல்லியலாகச் செய்யப்பட்ட க்ஷேத்திரத்தில் ஜென்மித்தேன். அவை ஒன்றுக் கொன்று அணித்தாக உள்ள திருவல்லிக்கேணி எனவும் மயிலை எனவும் பெயர் பூண்டவை. இவை

'வேழ முடைத்து மலைநாடு மேதக்க
சோழவளநாடு சோறுடைத்து—பூழியர்கோன்
தென்னாடு முத்துடைத்து தெண்ணீர் வயற்றொண்டை
நன்னாடு சான்றோ ருடைத்து.'

என்றவாறு, தெளிந்த நீரையுடைய வயல்வளமுங் கல்வி கேள்விகள் நிரம்பிய சான்றோர் பெருக்கமும் உடையதாய்,

'மேற்குப் பவளமலை வேங்கட நேர்வடக்காம்
ஆர்க்கு மாவரி யணிகிழக்கு—பார்க்குளுயர்
தெற்குப் பினாகி திகழிருப தின்காதம்
நற்றொண்டை நாடெனவே நாட்டு.'

என்னும் எல்லையைக் கொண்டு விளங்குந் தொண்டை நாட்டின்கண் உள்ளன. கோட்டுப்பூ கொடிப்பூ நீர்ப்பூ நிலப்பூக்கள் நிரை நிரையாகப்பூத்து, தண்டுளித்தேனை வண்டுகட்கு அருத்தி, எண்டிசாமுகமுஞ் சென்றுற, மகரந்தத்தையும் மணத்தையும் வீசும் விண்டவழ்சோலை சூழ்ந்த அந்தத் திருவல்லிக்கேணியில், உமது நாயகரோடு ஒரு கல்விச்சாலையிற் கலைபயின்று கலந்த நண்பு இம் முதுமைப் பருவத்தில் உதவாமற்போயிற்றன்றோ? அவர் இளமையிற் தேகதாருட்டியமுந் தைரியமும் உள்ளவராயிருந்தமை பற்றி இராணுவவகுப்பிற் சேர இடம்பெற்று [illegible] அவ்வாறின்றி மெலிந்திருந்தமையால் வர்த்தகத்திற் பிரவேசிக்க [illegible]ர்ந்தது. வித்தியா விஷயத்தில் ஏறக்குறைய இருவருஞ் சமமாகவே இருந்தோம். அச் சென்னையை விட்டுக் கலம் ஏறும் அக்காலத்தில், அவரை யான் சந்தித்துச் சம்பாஷிக்கும்போது, அவர் இருவிழிகளிலும் நீர்ததும்ப என்மனம் வெதும்பிற்றே! என்செய்வேன்! இத்தன்மையான உள்ளன்புடையோரை இத்[illegible]யின்கண் என்று காண்பேன்? என்று துக்கித்து[illegible] தே[illegible]டன் சென்றார்.

"அன்று முதற் தினமானம் அவர் எங்கள் க்ஷேமலாபங்களை விசாரித்துக் கொண்டு போவார். இங்ஙனம் நிகழ்கையில், எனக்கு என் ஜென்மதேசமாகிய நாகப்பூர்க்குப் போய், இன்றியமையா இருமுதுமக்களையுங் கண்டு களித்து, அவர்கள் கவலையையும் என் ஆற்றாமையையுந் தீர்த்துக்கொள்ளலாமென்னும் அவா மேலிட்டிருந்தமையை, மெல்ல என் அன்னைக்குக் குறிப்பித்தேன். அவள் மறுநாள் வந்த வீரபத்திரருடன் சொல்ல, அவர் எங்கள் சொத்துக்கள் பலவழியாக இருந்தமையால் அவைகளை ஒருங்குசேர்த்து எங்கள் வசஞ் சேர்த்து, என் அன்னைக்கு நடக்கும் உபகாரச்சம்பளத்தை நாகப்பூரிற் கொடுக்கும்படி பேசித் தகுந்த ஏற்பாடுசெய்து, போவதற்கு வண்டி ஒன்று பேசி நல்லதுணைகளைச் சேர்த்து அனுப்பி விட்டார். 2-ம் மாதம் வெகு பிரயாசைப்பட்டு நாகப்பூர் சுகமே வந்து சேர்ந்தோம். பெற்றோர் நினைப்பு என்பிடரியைப் பிடித்துந்த அடைந்து, சேர்ந்த அன்றே வேலப்பன்சொன்ன அடையாளப்படி வீதிப்பெயரையும் என்தந்தை பெயரையுஞ் சொல்லி விசாரித்த போது, சிலர் வீதி சுட்டிக் கூறினரேயன்றி வேறொன்றுஞ் சொல்லவில்லை. சிலர் வீதிகூட அறியோமென்றனர். வழியிற்சென்ற வயோதிகர் ஒருவரைக்கண்டு விசாரிக்கவே அவர், முன் என் தந்தையோடு தாம் நேசித்திருந்தவர் என்றுந், தம் வர்த்தகத்தில் நஷ்டம் வந்து ஏழைமைப்பட்டுப் பல பிணிகள் சம்பவித்ததினால் அவர் இறந்தனர் என்றும், என்தாய் என்னைப்பிரிந்தபின் ஏக்கம் பிடித்திருந்து ஏழாம்மாதம் ஓர் ஆண்குழந்தையைப் பிரசவித்துச் சன்னிகண்டு இவ்வுலகத்தைத் துறந்தனளென்றும், பிறந்த அன்றே அவ்வாண் குழந்தையும் ஆவிபோனதென்றும், என்தந்தையின் வீட்டைக் கடன்காரனொருவன் கைக்கொண்டான் என்றும், அது இவ்வீடுதானென்றுங் கூறிச்சென்றனர். இவைகளைக் கேட்டபின் என்கதி என்ன விதமாய் இருந்திருக்குமென்பது சொல்லவேண்டுமா? சொல்லிற் பூர்வம் மானைத்தொடர்ந்து போன இராமன் மீண்டுவந்து பர்ணசாலையிற் தன் தேவி இல்லாமையைக் கண்டவாறு ஆயிற்று. என்தாய் என்னை நோக்கவும் யான் அவளை நோக்கவுந் துக்கம் மேலிட்டுவருத்தியது. அதை ஆற்றுவார் ஒருவரும் அண்டையில் இல்லாமையால் நாங்களே ஒருவாறு ஆறித்தேறினோம். இதற்குள் அவ்வீட்டிலிருந்து ஒருவர் வெளியில் வந்து, நாங்கள் ஏறியிருந்த பண்டியினருகு அணுகிப்பார்த்து, எங்களை விசாரித்து முகப் பார்த்து,

'இவ்வீட்டில் நீங்கள் சிலநாள் வசித்துப் பின் உங்கள் சுதேசம் போகலாம்' எனப்பரிந்து கேட்டுக்கொள்ளவே, நாங்கள் அக்காலத்தில் அவ்விடத்தில் ஆதரிப்பார் ஒருவரும் இன்றிக் கொழுகொம்பில்லாக் கொடிபோலிருந்தமையாலும், வேரிடத்திற்குச் செல்ல வழியறியாதிருந்தமையாலும், பங்களூரிலிருந்து புறப்படுமுன் இங்குள்ள யார்க்கேனும் வீரபத்திரனூற் கடித மெழுதுவித்துப் பதில் பெற்ற பின் புறப்படாத குற்றம் நம்முடையதேயென மனதில் எண்ணி, அவர் சொற்படி அவ்வீட்டில் ஒரு சிறு அறை கொடுக்கப்பெற்று இரண்டு மூன்று நாட் தங்கியிருந்தோம். பின் அவ்வீட்டு யஜமான் மிகுந்ததயைதாக்ஷிண்யம் உடையவராயும், இச்சென்னையில் உள்ள சில பெரியமனுஷருக்கு நண்பராயும் இருந்தமையால், அவரிடத்துத் தங்களைத் தற்காலம் ஆதரித்து வரும் வரதராஜருக்கு ஓர் கடிதமும் [illegible] வண்டியும் பெற்று நாலாநாட் புறப்பட்டோம். எங்களுக்குத் துணைவண்டிகளுங் கூடப்புறப்பட்டன. இவ்வளவு உதவி செய்த அக்கனவான் பெயர் தீனசகாயர். இவர் என் தந்தையின் கடன்காரனிடத்து அவ்வீட்டை விலைக்கு வாங்கிக்கொண்டவரென அவராற் கேள்விப்பட்டோம். எங்கள் சரித்திரத்தைக்கேட்டு மிகுந்த அக்காக்கிராந்தராயினர். அவர் தம்பெயர்க்கேற்றபடி எங்களுக்கு மிகுந்த சகாயஞ்செய்தார். இவர் இவ்வளவு செய்யாமற்போனால் நாங்கள் அன்று படும்பாடு அளவுடைத்தன்று. கடவுள் அருளால் ஒரு மாதத்தில் இச்சென்னைவந்து சேர்ந்து, மேற்படி வரதராஜர் அநுமதியால் இவ்வீட்டை விலைக்கு வாங்கிக்கொண்டு வசிக்கிறோம். மூன்று வருஷத்திற்குமுன், என்தாய்க்கு நெடுநாளாயிருந்த சுவாசகாசனூ சற்று அதிகரித்ததனால் அவள், தான் சாகுமுன் இந்த என் தம்பிக்கு விவாகஞ்செய்து பார்க்கவேண்டுமென்னும் அவாமேலிட்டுத் தன் தாய்வழியில் விசாரித்து ஒரு சிறு பெண்ணை (ருக்குவாகாதமாதை) விவாகஞ் செய்வித்தாள். செய்த மறுவருடம் என்தாய் தேகவியோகமானாள். அதற்கு மூன்றும் [illegible]தம் அப்பெண் அம்மை கண்டு இம்மையைவிட்டு ஒழிந்தாள். என்னசெய்வோம்! அதுவரையில் எங்கள் கையில் மீந்தசொத்து, நகைவகையில் ரூபா 2000-ம் ரொக்கத்தில் 5000-ம் ஆம். இப்படி நேரிட்டதைக் கண்டு யான் அந்நகைகளையெல்லாம் விற்று ரொக்கமாக்கிக்கொண்டு, என்னிடத்தில் வந்து கேட்கும் ஏழைகட்கு ஆதாரத்தின்மேல் கடன்கொடுத்துத் தருமவட்டி பெற்று ஜீவித்து வருகிறோம். 'வட்டியாசை முதலைக்கெடுத்

தது' என்பது எனக்கு நன்றாய்த்தெரியுமாதலால் அதிகவட்டிபெற்றுக் கெட்டுப்போகும், பழி பாவங்களுக்கு அஞ்சாதநெஞ்சரைப்போல் நடந்திலன். இது தான் என் சரித்திரம்" என்று கூறி முடித்தனள்.

அப்போது இவைகளை யெல்லாம் பிரமையுடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்த பெரியவராகிய என் தந்தை முகம்வாடி, அகங்குன்றிப், பெருமூச்சு விட்டுத் தேகந் தம்பித்திருந்து, சற்றுப்பொறுத்து எழுந்து, ஆ என் மகனே! என்றோர் சத்தமிட்டு, வந்து என்னை ஆலிங்கனஞ் செய்துகொள்ளவே, நான் மிகப்பிரமித்து, உடல்புளகித்து, உள்ளங் கரைந்து விம்மி அழுது, சற்றுத்தேறி, அவரை ஆசனத்திலிருத்தி, ஐயா தாங்கள் இனித்துயரொழிக. அயர் வொழிக. நம்முடைய உயிர்வாழ்க்கை இவ்வாறாயினதற்கு இனி என் செய்யக் கடவேம்? இத்தன்மைத்தென என் தமக்கை இதுகாறும் ... மொழிந்திலள். மொழியினும் உண்மையெனக்கொண்டு ஒழுகாத இளமையுந் துன்மார்க்கமுமுடையேனாய் வர்த்திப்பேனே. இக் கொடும்பாவியாகிய யான் பிறந்தபின் வாழைக்குலைபோலத் தாயைக் கொன்றேன். தங்களையோ தாணிவலம்வரச்செய்தேன். தாய் தந்தைகளுக்கோ சத்துரு ஆனேன்! ஐயோ, என்கொடுமை இருந்தவாறு என்ன என்ன! தாய் ஆர், தகப்பன் ஆர் என விசாரிக்கும் விவேகம் இதுவரையிலும் இல்லாமல், உண்டுடுத்தி ஊரேறுபோல ஊரெங்குந் திரிந்துழன்றேன். புஸ்தகம் அஸ்தபூஷணம் எனக் கையிற் புத்தகமேந்திக் கழகத்துக்குப்போய்க் கல்விகல்லாது, காலத்தை வீணிற்கழித்துக் கசடரைக்கலந்தேன். 'மேய்கிற மாட்டை நக்குகிறமாடு கெடுத்ததுபோலக் கவனித்துக் கற்கும் மாணுக்கரையுங் கெடுத்தேன். டம்பாசாரமே நிரம்பக்கற்றேன். அதனாலேயே பொருளெல்லாம் அதமாயின. அம்மங்கையர்க்கரசியையே என் மாதாவாகவும், இக்கன்னியம்மாளையே என் தமக்கையாகவும் யான் எண்ணியிருந்ததற்சேற்க, அவர்களும் என்னைப் பேதமாக எண்ணாமல் இதுவரையிலும் வளர்க்க, நான் வளர்ந்து எருமைபோன்றிருந்தேன். சாதுக்கள்சங்கம் எனக்கு மாதுக்கமாயிருந்தது. பேதையர் கூட்டம் வேதைவிளக்கநேர்ந்தது. அளவற்ற பொன்னைச்செலவழிப்பித்து, அறியாத இளம்பெண்ணை வரித்து அபலமானேன். இங்ஙனம் என் தனமதம் ஒடுங்கிவரவே! என்மதமும் ஒடுங்கி வருகின்றது. "மகன்றந்தைக்காற்று முதவியிவன்

றந்தை - என்னேற்முன் கொல்லென்னுஞ்சொல்" என்பதன் பொருளைத் தங்கட்கு யான் தேடிவைக்காமல் இகழ்ச்சியை ஈட்டிவைத்தேனே! பெரியோர் சொற்புத்தியைக்கேளாது தன் புத்தியை மேலாக்கின மூர்க்கனெனவும், மேலோரைத் தாழ்வுசெய்து கீழோரை மேன்மை செய்த மூடனெனவுஞ், செய்யாதகாரியஞ் செய்யினுந், தான் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றேகாலெனப் பிடிவாதஞ்செய்து சாதிக்குந் துஷ்டனெனவுந், திரளான நன்றிசெய்தவர்களுக்குத் தீது செய்யுந் தீயபாபியெனவும், ஐயாவெனப்பணிந்திரந்து கேட்கினுங் கோபம் அடங்காத அதிகுரூரன் எனவும், என்னை இவ்வகிலத்தார் எதிரிற் கூறுதொழியினும், இரகசியத்திற்சொல்ல இவ்வுடலெடுத்தேன். மூங்கிலிற் பிறந்த நெருப்பு அம்மூங்கிற்காடு முழுமையுங் கொளுத்தி நாசமாக்குவதுபோல, விஷாக்கினி போன்ற யான், தங்கள் குடிப் பெருமையையும் என் தாய் வம்சத்தகைமையையும் பாழாக்கினேன். முற்றின வேம்பிற்குத் தித்திப்புப்பிறவாததுபோல இனி எனக்குச் சற்குணம் படியுமா? ஐயோ! என்னைப்போலும் பெரும்பாவி இவ்வகிலத்தில் எங்குமில்லையே! அநியாயம்! அநியாயம்!! என்பெரும் பாதகம் ஆர்பாலெடுத்தோதுவேன்.

"ஆலைப் பலாவாக்க லாமோ வருஞ்சுணங்கன்
வாலை நிமிர்க்க வசமாமோ—நீலநிறக்
காக்கைதனைப் பேசுவிக்க லாமோ கருணையிலிம்
மூர்க்கனைச்சீ ராக்கலா மோ?"

என்றிருத்தலின் எனக்குக் கல்வியறிவு புகட்டக் கூடுமோ? புகட்டினும் அதற்குப் பாத்திரனுவேனே? "களிமடிமானிகாமிகள்வன்பிணியனேழை பிணக்கன்சினத்தன் - துயில்வோன்மந்தன்றேன் னூற்கஞ்சித் - தடுமாறுளத்தன்றறுகணன்பாவி-படிறனின்னோர்க்குப் பகரார்நூலே" என்றிருக்கிறதே! மேலுஞ், "சாலப்பகையெனக்குத் தந்தைதாயேபலநூல் - ஏலப்பயிற்றுதிருந்ததினுல்" என்னும் அபவாதத்தைப் பிறர்கூறவைத்து, வாலறிவின் மிக்குணர்வார்பால் அன்னக் கூட்டத்திற் கொக்குக் குனிந்து இருப்பதுபோல நான் இருப்பதில் என்ன பயன்? வண்டானது வெளியில் வாரமலே உள்ளே இருக்குந் தாழம்பூ அரும்பையும் வாசனையினுல் அறிவதுபோலத், தாங்கள் அக்கடற்கரையினின்று வேடிக்கைபார்த்துக் காலங்கழித்த என் அறிவீனத்தைக்கண்டு, சில நவீனவறிவைப் புகட்டினீர்கள். அவை புல்லர்க்கு நல்லோர்சொன்ன பொருள்போல அக்கணமே என்னை

விட்டுப்போயின. சாதாரண மனுஷ்யர்கள் தாங்கள் அறிய நடந்த சங்கதிகளை மாத்திரஞ் சொல்ல வல்லராவர். பெரியோர்கள் நடக்கப் போகிற சங்கதியைக்கூடச் சொல்ல வல்லராவார். ஆதலால் அவர்கள் மனங்கோணமல் நடந்து அநுக்கிரகம் பெறவேண்டுமெனச் சாஸ்திரமிருக்கின்றதினல், இனி யான் தாங்கள் அருளிய திருமொழியை வினவி நடப்பதே கருமமெனத் துணிந்துள்ளேன். இத்துணிபுமாத்திரம் என்வயின்நிலைநிற்குமேற் கிருதார்த்தனகத் தடையின்று. "தந்தைசொன்மிக்க மந்திரமில்லை" என்பது கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். தயைசெய்யவேண்டுகிறேன் என்று தழுதழுப்ப மொழிந்து சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்துநின்றேன்.

அப்போது என் தந்தையார், தம் இரு விழிகளினின்று நீர் வார, அதைத் துடைத்துக்கொண்டு, என் தமக்கையை ... அம்மா உத்தமகுணத்தில் ஒப்புயர்வில்லாத சுத்தமான சற்புத்திரியே! நீ நீடுவாழ்க. நினைந்தவெண்ணம் நிறைவேறுக. சம்பத்தும் விபத்துங் கூடவே நிகழ்வது யாரும் அறிந்தது தானே! "இடுக்கண் வருங்கால் நகுக அதனை - யடுத்தூர்வதஃதொப்பதில்" என இருக்கினும், அநேகர் இன்பம் அணுகிய காலத்து மகிழ்ந்துந் துன்பமுற்றவேளையிற் துக்கித்துங் காலங் கழிக்கிறுர்கள். நாமும் அங்ஙனமே. அவ்வின்ப துன்பங்களோ ஒருவழி நில்லா. "நன்றுங்கானல்லவாக் காண்பவரன்றுங்கா-லல்லற்படுவதெவன்" "வகுத்தான்வகுத்தவகை யல்லாற்கோடி - தொகுத்தார்க்குந் துய்த்தலரிது" என்று திருவள்ளுவர் கூறினுரன்றே? என் செயற்பாற்று? எடுத்ததேகம் இன்பத்தின் கண்ணே இறங்கும். துன்பத்தைக்காணிற் தூரநிற்கும். இது சீவகோடிகட்கெல்லாம் இயல்பு. ஆயினும் பகுத்தறிவுள்ளவர்கள் துன்பம் மீதூரும்போது துயராதிருப்பது நலம். துயரின் அது மேன்மேலும் வளரும். அதனுல் அளவற்ற நோய்கள் அதிகரிக்கும். அதிகரிக்கவே ஆயுளுக்கு அறுதி அணுகும். இதனைப் பெறுதற்கா இவ்வுடலெடுத்தோம்? அன்றே! புருஷார்த்தம் பெறுதற்கென முன்னரே கூறியுள்ளேன். ஆதலின் பொறையினுல் அவ்வறுதியைத் தடைசெய்யல்வேண்டும் என்பது உறுதி. எல்லா உயிர்க்கும் இறுதி என்றும் உளது. ஆயினும் இடையில் நாம் அதனை ஏற்பது தரும மன்று. இவற்றையெல்லாம் நீ முன்னரே உணர்ந்ததினுல் இதுகாறும் பொறையைப் பொருளாகக்கொண்டு, நிறையை நோன்மையாய்

வகித்து, நிர்மலமாய் இருக்கின்றனே. இச்செய்கை விவேகிகட்கு அடுத்தது. இதுகாறும் யான் என் புதல்வன் ஒருவனுண்டென அகங் கனிந்தும், அவன் இலனென எண்ணி ஏங்கி உழன்றேன். இன்று அவனும் உளனுய் மற்றெரு புதல்வியும் பெற்றேனென மட்டற்ற மகிழ்வையுற்றேன். புதல்விபுதல்வர்கள் இலரென்னுங் குறையைப் போக்கிக் கொண்ட எனக்குப் போகபோக்கியங்கள் இனிவேறென்ன உண்டு? எனக்கூறி என்னைக் கடைக்கணித்து, அப்பா என் செய்த வந் தந்த தெய்வசகாயம்! நின்னைப் பிரிந்த நாண்முழுதும் நின்பெயர் மறவாமல் இருந்தமையால், அத்தெய்வமே நினக்கும் எனக்குஞ் சகாயமாயிருந்து, நம்மிருவரையுங் காத்து, ஒருவரோடொருவர் சந்தித்து இப்போது கண்டு களிக்க வைத்தது. இது மற்றைப் பாக்கியத்தினும் பெரும்பாக்கியமென எண்ணிக்கொள்வதே உறுதி. நின்னைப் பிரியச்செய்த குற்றம் எனதே. வேறெருவரால் விளைந்ததென எண்ணுவது தவறு. நின்னால் நின்றய் மாண்டாள் என நினையற்க. யானும் அவள்போல மரித்தவனேயாம். "தந்தைமகற் காற்று முதவி யவையத்து-முந்தியிருப்பச்செயல்" என்னுந் திருவாக்கின்படி உனக்குச் செய்யப்பாத்திரனல்லேனுய்ப் பிரிந்து, இப்பயனற்ற யாக்கையைச் சுமந்து பாழ்த்துழன்றேன் அல்லவோ? தந்தைமரிக்கின் தனையனுக்குக் கல்விபோம், எனல் சத்தியம். ஆயினும், மகன் மந்தமதியுள்ளானெனினும், வயது முதிர்ந்தானெனினும், "கல்விக்குத்தண்டம் பயின்றாக்கை" என்பதனுற், தொடங்குங்காற் துன்பமாய்க் காணப்படும் எக்கல்வியேனும் நாள்தோறும் நன்கு பயின்று ஊகிப்பானுயின், பயன்பெறுதொழியான். முதிர்ந்த வயதிற் பயின்று சித்திபெற்றவர்கள் அநேகருண்டு. "முயற்சி திருவினையாக்கும்," என்பது பொய்யல்ல. "இளமையிற் கல்" என்னும் விதியை இப்போது நினைவது தகுமா? யானுசற்றுக் கற்றுத் தேர்ந்தது நின்வயதோடொத்த பருவத்திலென்றறி. வித்தையென்பதற்குப் பொருள் விஷயவிசாரஞ் செய்வதே. கல்வியென்பது அநேக சாஸ்திரங்களைக் கற்றல். இக்கற்றலே போதுமானதன்று. இதனுடன் ஞானமும் இருத்தல் வேண்டும். ஞானமில்லாதகல்வி ஊனமுறும். இவ்விரண்டுங் கிட்டி, ஈனவிஷயத்திற் பிரயோகியாது மேம்பாட்டில் உய்ப்பது உத்தமர் செயல். இக்கடமைகட்கு இனியான் அருகனல்லேனே என நீ ஏங்குவது தகுதியன்று. கலங்காநிலையைக் கைவிடாதே. இது ஆழ்ந்த சிந்தனையுந், தேர்ந்த அறிவுஞ், சிறந்தகல்வியும், உயர்ந்தநீதியும், பரந்த

ஞானமும் உதவும். "ஊக்கமது கைவிடேல்" என்றது என்னத்திற்கு? மனக்கலக்கமுள்ள ஒருவனுக்கு அனைத்தெவையுந் துலக்கமுறத்தோன்றா அன்றோ? மனநிலையானது, உழலுநிலை உறக்கநிலை இருமைநிலை ஒருவழிநிலை தன்னிலை என ஐவகைத்தென்பர் ஆன்றோர். ஆகையால் நீ இனி நின்மனதை ஸ்திரப்படுத்திக், கல்வித் துறைகளிலிறங்கல் வேண்டும். "தொட்டனைத் தூறுமணற்கேணி மாந்தர்க்குக்-கற்றனைத் தூறுமறிவு" என்பது பொய்யாமொழியார் திருவாக்கன்றோ? கடந்தகாரியங்களைக் கருத்தில் வைத்துக் கவல்வது தகாது. இனிச் சுகம்வரற்பாலதாகிய முயற்சியைத் தொடருதல் நலம் என வற்புறுத்தி அன்று முதல் எனக்கு வித்தியாபோதனை செய்துவந்தார்.

இதுவன்றி வாரமொருமுறை நானாவிஷயங்களைப்பற்றி உபநியாசஞ்செய்து, பல புத்திமான்கள் சிநேகத்தை எனக்குப் பொருத்தி, ஒற்றுமை பொதுநன்மை சுதேசாபிமானம் முதலியநன்மைகள் என் அகத்திற் குடிபுகச்செய்தனர். மேலும் ஒரு நாள் அவர் அநேக சாஸ்திரப்பிரவீணர்களையும் அளவற்ற கனதனங்களிற் சிறந்தவர்களையும் மரியாதை பூர்வகமாய் வரவழைத்து மகாசபைகூட்டிப் பிரசங்கித்ததாவது,—

"ஓ சபையார்களே! 'தெரிந்தவினத்தொடு தேர்ந்தெண்ணிச் செய்வார்க்-கரும் பொருள்யாதொன்றுமில்' எனலாற், பயன்படாத உடலும், நயன் அடாதநாவும்படைத்து, நானிலத்தில் அலைந்துநாள் பலகழித்து, நாயினுங்கடையேனாயுழன்ற என் சிற்றறிவிற்குத்தோன்றியதோர் விஷயத்தை, இன்று தக்கவாறு வெளியிட்டு நிறைவேற்ற எண்ணங்கொண்டேன். அதனையாவருஞ் சிந்தித்துச் சாஸ்திரசம்மதமாகச் செய்யத்தக்கதேற் செய்யவுந், தகாதேற் தவிர்க்கவும், அருள்புரிவீர் என வணங்கிக்கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். 'எண்ணித் துணிக கருமந் துணிந்தபின்-எண்ணுவமென்பதிழுக்கு' என்னும் வாக்கு அநுபவசித்தமன்றோ? பெரியோர்களை உசாவிச்செய்யாத கருமம்பிழைபடும். செய்யத்தக்கவைகளைச் செய்யாமலிருப்பதுந் தீது. செய்யத்தகாதவைகளைச் செய்தலுந் தீது. 'நாடொப்பனசெய்' என்றற்றொடக்கத்த நீதிகள்பலவுள. 'பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்-வழுவலகாலவகையினானே' என்னும் விதியினாற் பூர்வீக வழக்கங்கள் பல தள்ளுண்டு, நவீனவழக்கங்கள் இப்போது உலகத்

தில் நடந்துவருகின்றன. 'உலகத்தோ டொட்ட ஒழுகல் பலகற்றுங் கல்லாரறிவிலாதார்' என்பதையுஞ் சிந்திக்கவேண்டியிருக்கின்றது. புதிய வழக்கமேனும் பின்னர்ப் பொல்லாங்கு தராது, என்றும் இதமளிக்குமானால், அதைக் கைக்கொள்ளத் தடைஇன்றன்றோ? புருஷார்த்தமென்பது, பெரியோர் சிறியோர், செல்வர் வறியர், உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர், வலியோர் மெலியோர், கற்றோர் மற்றோர் ஆகிய ஆண் பெண் அடங்கலும்விரும்பத்தக்கது. 'அறம் பொருளின்பம்வி டடைதனூற்பயனே' என்றபடி கல்விப்பொருளால் அப்புருஷார்த்தங்களை அடையலாமென்பதுகொண்டு ஆண்மக்கள் போலவே பெண்மக்களும் பூர்வகாலம்போலின்றி இப்போது கற்றுவரச் செய்கிறார்கள். பூர்வமோ அருமருந்துபோலச் சிலபெண்களே கற்றுவ[illegible] பயன்பெற்றார்கள். இப்போது கல்விகற்கும் பெண்களுக்கு அது ஒரு பெரும்பேருகவிருக்கின்றது. ஆயினும் ஒரு குறைவு மாத்திரம் நேர்ந்திருக்கின்றது. அதுமாத்திரம் நிவர்த்தியாகுமானால் அவர்கள் ஒன்றிலுங் குறைவில்லாதவர்களென மதிக்கப்படுவார்கள். ஆடவர்கள் மாத்திரம் வ[illegible]த்தீகர்களாயினுந் தாம் முதலிற்கொண்ட மனைவி சென்றால் மறுமனைவி கொண்டு மிகுதியான காலத்தையுஞ் சுகமாகக் கழிக்கின்றார்கள். இவர்களுக்கு அம்மறுமனைவிமாத்திரமன்று, அவள் போனால் மற்றொரு மனைவி வந்துகொண்டே இருப்பள். பேதைப் பெண்களோ புஷ்பவதியாகுமுன் புருஷனை இழந்தபோதிலும் புனர்விவாகம் புரிய இடம்பெறாது காலத்தைத் துயருடன் கழிக்கின்றனர். இவர்கள் ஸ்திதியை அறிவுடையொருவன் சிந்திக்கின் வருந்தாதொழிவானா?

'மனம்வேறு சொல்வேறு மன்னுதொழில்வேறு
வினைவேறுபட்டவர்பால் மேவும்—அனமே
மனமொன்று சொல்லொன்று வான்பொருளு மொன்றே
சனமொன்று மேலவ[illegible]கண்'

என்றவாறு, அறிவில்லாதவர்களுக்கு மனமாதிகள் வேறாயிருக்குமாகையால் அன்னவர்களுக்கு என்ன சொல்லினும் பயன்படாது. அறிவு ஒழுக்கமாதிகள் உள்ள நுங்கட்கு அவை ஒரு தன்மையவாக இருக்குமென்பதுபற்றி விண்ணப்பஞ் செய்யலானேன். எனக்கோ [illegible]விஷயத் திரிகாண சுத்தியாக எழுந்ததேயன்றி வேறில்லை. இவ்விளங்கைம்பெண்களின் சிறிய வாழ்நாட்கள் சிறிதும் இன்பமின்றித் துன்பமாகவேகழிகின்றன. அந்தோ! எட்டுணையும் இன்பம் இன்றே

இன்றே. ஒரு குடும்பத்தில் உள்ள சகோதரர்கள் புனர்விவாகஞ் செய்துகொண்டு சுகித்திருக்கையில், அவர்களுடைய சகோதரிகள் பதியிழந்து விதியைநொந்து துயரை நுகர்ந்து பரிதபிப்பதைப்பார்க்கும் பெற்றோர்கட்கு எவ்வாறிருக்கும்? இது ஒரு பக்கம் பாலொழுகி மறுபக்கம் நீரொழுகுமாறன்றோ? என்ன பாவம்? ஐயோ இதை நினைக்க நினைக்க என் மனம் நெருப்பிலிட்ட மெழுகுபோல உருகுகின்றதே. யான் சுற்றிவந்த தேசங்களில் மாதர்கள் புனர் விவாகஞ் செய்து சுகிக்கக் கண்டுள்ளேனே. அங்ஙனமிருக்க இத்தேசத்தில் இவ்வழக்கம் உண்டாயிருப்பது மிக ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது. இது சிலருடைய வாய்ப்பேச்சாலெழுந்ததாகத் தோற்றுகின்றது. சாஸ்திர வாயிலாகப்பார்க்கின் ஒருஸ்திரி புருஷனை இழப்பினும் அவன் கூன் குருடு முடம் ஊமை தீராப்பிணியாளனாகவிருப்பினுந் தன்னைப் பிரிந்து வேற்றூர்போய் ஏழு வருடத்திற்கு மேற்பட்டிருப்பினும் அவனுக்குச் செய்யவேண்டிய சரமகிரியைகளைச் செய்துவிட்டு மறுமணஞ்செய்துகொள்ளலாமென்றிருக்கின்றது. ஸ்ம்ருதி. 'நஷ்டேம்ருதே ப்ரவ்ர்ஜிதே க்லீபேச பதிதேபதௌ। பஞ்சஸ்வாபச்சுநாரீணாம் பதிரன்யோவிதீயதே' என, இங்ஙனமிருப்பதினாலும், பாலிய மணம் புரியப்பட்டுப் பர்த்தாவையிழந்த ஒரு புதல்வியும் பன்னிரண்டாம் பருவத்தில் ஒன்றுமறியாத கன்னியை மணந்து உடனே இழந்த ஒரு புதல்வனும் எனக்குளராதலாலும் இவர்களுக்கு மறுமணம் புரிவிக்க என் மனம் விரும்பியிருக்கின்றது. மிகவும் இரங்கத்தக்கதும் பின்னர்ப் பழிபாவங்களை விளைக்காததும் புகழும் புண்ணியமும் பயக்கத்தக்கதுமான இவ்விஷயத்திற்கு ஓர் ஏற்பாடு செய்வீர்களெனப் பிரார்த்திக்கின்றனன். 'சங்கேசக்திகலாயுகே' என்கிற வாக்கியம் பிரசித்தந்தானே. கலியுகத்திலே கூட்டத்திற் சாமர்த்தியமிருக்கின்றது என்பது அதன் பொருளாம்" என்றுகூறி முடித்ததேயாம்.

விநோதசரித்திரம் முற்றிற்று.

83158

திரிசிரபுரத்தோன் செந்தமிழ்க்கலைஞர் சிகாமணி கோவிந்தபிள்ளை
யருள்சுதனெனுநா ராயணசாமி யத்தனை யொத்தவித்தகன்சொற்
றருசுவைபொருளின் சுவைபொலிவிநோத சரித்திர முரைத்துளங்களிக்கப்
பரிசுபாமரர்மெய்ப் பண்டிதர் பெண்டிர் பாலகர் யார்க்குமீந்தனனே.

S. P. C. K. Press, Vepery, Madras. 1888.